

СЮЗАН КОЛИНС
СОЙКА-ПРИСМЕХУЛКА

Част 3 от „Игрите на глад“

Превод от английски: Деница Райкова, 2011

chitanka.info

На Кап, Чарли и Изабел

ЧАСТ І
ПЕПЕЛИЩА

Взирам се надолу в обувките си и гледам как износената кожа се покрива с тънък слой пепел. Тук беше леглото, което дялах със сестра си Прим. Ето там се намираше кухненската маса. Тухлите от комина, рухнал в овъглена купчина, подсказват къде е била останалата част от къщата. Как иначе мога да се ориентирам в това море от сивота?

От Окръг 12 не е останало почти нищо. Преди месец запалителните бомби на Капитола изтриха от лицето на земята къщите на бедните миньори от каменовъглените мини на Пласта, магазините в града, дори Сградата на справедливостта. Единственото място, което се спаси от изпепеляване, беше Градчето на победителите. Не знам точно защо. Навярно за да има някое прилично място, където да отседат онези, принудени да идват тук по дела на Капитола. Някой и друг репортер. Комисия, оценяваща състоянието на въглищните мини. Взвод миротворци, които проверяват дали има завърнали се бегълци.

Но никой не се връща, освен мен. А и аз съм дошла за малко. Властите в Окръг 13 бяха против това пътуване. Гледаха на него като на твърде скъпо и безсмислено начинание, като се има предвид, че поне половин дузина невидими ховъркрафти кръжат в небето, за да ме пазят, и че посещението ми няма да донесе никакви нови сведения. И въпреки всичко трябваше да го видя. Толкова много, че поставих това като условие за сътрудничеството си в техните планове.

Накрая Плутарх Хевънсбий, главният гейм-мейкър, който беше организиран бунтовниците в Капитола, вдигна ръце.

— Нека да отиде. По-добре да изгубим един ден, отколкото още един месец. Може би една малка обиколка из Дванайсети е тъкмо онова, което ѝ е нужно да се убеди, че сме на една и съща страна.

На една и съща страна. Болка пробужда лявото ми слепоочие и притискам ръка към него. Точно на мястото, където Джоана Мейсън ме удари с онова кълбо жица. Спомените се въртят като вихър в ума ми, докато се опитвам да отсея кое е вярно и кое — не. Каква поредица от събития ме доведе до тук, да стоя в развалините на своя град? Това е трудно, защото последиците от сътресението, което тя ми причини, не

са отшумели напълно и мислите ми понякога все още се объркват. Освен това, от лекарствата, които ми дават, за да контролират болката и настроението ми, понякога ми се привиждат разни неща. Така предполагам. Все още не съм изцяло убедена, че съм имала халюцинации в нощта, когато подът на болничната ми стая се превърна в килим от извиващи се змии.

Използвам техника, която ми препоръча един лекар. Тръгвам от най-простите неща, за които знам, че са верни, и продължавам към по-сложните. Списъкът се завърта в главата ми...

Казвам се Катнис Евърдийн. На седемнайсет години съм. Моят дом е Окръг 12. Участвах в Игрите на глада. Избягах. Капитолът ме мрази. Пийта беше взет в плен. Смятат, че е мъртъв. Най-вероятно е мъртъв. Вероятно е най-добре да е мъртъв...

— Катнис. Да слеза ли? — Гласът на най-добрия ми приятел Гейл стига до мен през слушалките с микрофон, които бунтовниците настояха да нося. Той е в ховъркрафта над мен, следи ме внимателно и е готов да се спусне, ако нещо се обърка. Осъзнавам, че съм се навела, опирам лакти в коленете си и притискам главата си с ръце. Сигурно имам вид на човек, който всеки момент ще припадне. Това е недопустимо. Не и когато най-последно започват да намаляват дозите на лекарствата ми.

Изправям се и отказвам предложението му с махване на ръка.

— Не, добре съм. — За доказателство си тръгвам от старата си къща и се насочвам към града. Гейл искаше да го пуснат в Дванайсети заедно с мен, но не настоя, когато отказах да ме придружи. Той разбира, че днес не искам със себе си никого. Дори него. Някои пътища човек трябва да извърви сам.

Лятото беше много горещо и сухо. Нямаше почти никакъв дъжд, който да разпилее купчините пепел, останали от нападението. Тук-там те се разместват, когато стъпвам по тях. Няма ветреца, който да ги разпръсне. Не откъсвам очи от онова, което си спомням като някогашния път, защото когато се приземих на Ливадата, не внимавах и стъпих право на един голям камък. Само че не беше камък — беше нечий череп. Той се претърколи няколко пъти и застана с лице нагоре. Дълго време не можех да откъсна поглед от зъбите — питах се чии ли са и си мислех как моите вероятно щяха да изглеждат по същия начин при подобни обстоятелства.

Придържам се към пътя по навик, но изборът е лош, защото той е пълен с останките на онези, опитали се да избягат. Някои са били изпепелени напълно. Но други, вероятно задушени от дима, са се спасили от най-ужасните пламъци и сега лежат, вонящи, в различни стадии на разлагане, леш, която ще бъде разкъсана от хранещите се с мърша животни, гъсто покрити с мухи. *Аз ви убих*, мисля си, докато минавам край купчина трупове. *И теб. И теб.*

Защото наистина е така. Именно моята стрела, насочена към пукнатината в силовото поле, заобикалящо арената, предизвика тази огнена буря на отмъщение. Именно тя хвърли цял Панем в хаос.

В ума си чувам думите на президента Сноу, казани сутринта, когато трябваше да тръгна на Турнето на победата: *„Катнис Евърдийн, момичето, което гореше, ти запали искра, и тази искра, ако не ѝ обърнем внимание, може да прерасне в огнен ад, който ще унищожи Панем“*. Оказва се, че не е преувеличавал, нито е искал само да ме изплаши. Навярно искрено се е опитвал да си осигури помощта ми. Но аз вече бях задействала нещо, което не бях способна да контролирам.

Гори. Още гори, мисля си аз. Пожарът в каменовъглените мини още бълва черен дим в далечината. Само че не е останал никой, когото да го е грижа. Над деветдесет процента от жителите на окръга са мъртви. Останалите — около осемстотин души — са бежанци в Окръг 13. Поне що се отнася до мен, това е все едно, че сме бездомни завинаги.

Знам, че не би трябвало да мисля така: знам, че би трябвало да съм благодарна за начина, по който ни посрещнаха. Болни, ранени, умиращи от глад и с празни ръце. И все пак, така и не мога да пренебрегна факта, че Окръг 13 послужи като средство за разрушаването на Дванайсети. Това не ме оневинява — виновна съм, и то много. Но без тях нямаше да съм част от един по-мощен план за свалянето на Капитола, нито да разполагам с нужните средства да го направя.

Гражданите на Окръг 12 нямаха собствено организирано съпротивително движение. Те нямаха нищо общо с това. Имаха само лошия късмет да имат мен. Въпреки това, някои оцелели смятат за добър късмет това, че най-после са свободни от Окръг 12. Че са се спасили от безкрайния глад и потисничество, от гибелните мини, от камшика на последния ни Главен миротворец Ромул Тред. Дори само

това, че изобщо имаме нов дом, се смята за истинско чудо, защото, съвсем до неотдавна, дори не знаехме, че Окръг 13 още съществува.

Заслугата за спасяването на оцелелите се приписва изцяло на Гейл, макар че той няма особено желание да я приеме. Щом Юбилейните игри приключили — веднага щом ме изтеглили от арената — електричеството в Окръг 12 било прекъснато, телевизионните екрани потъмнели и на Пласта настъпила такава тишина, че хората чували как бият сърцата им. Никой не направил нищо нито за да протестира срещу случилото се на арената, нито за да го отпразнува. И въпреки това, преди да изтекат и петнайсет минути, небето се изпълнило с ховъркрафти и бомбите започнали да се сипят като дъжд.

Именно Гейл се сетил за Ливадата — едно от малкото места, които не са пълни с дървени къщи, покрити с въглищен прах. Повел натам онези, които успял да събере, включително майка ми и Прим. Организирай екипа, който съборил оградата — след прекъсването на електричеството тя вече представлявала само безобидна верижна бариера — и отвел хората в гората. Отвел ги на единственото място, за което се сетил — езерото, което ми беше показал баща ми, когато бях малка. И оттам гледали как далечните пламъци поглъщат всичко, което имали на този свят.

Призори бомбардировачите отдавна се били оттеглили, пожарите догаряли, събирали се последните изостанали бегълци. Майка ми и Прим изградили нещо като медицински пункт за ранените и се опитвали да ги лекуват с онова, което успели да съберат от гората. Гейл имал два лъка и два колчана стрели, един ловен нож, една рибарска мрежа и повече от осемстотин изпаднали в ужас хора, които трябвало да нахрани. С помощта на онези, които били достатъчно здрави, успели да се справят в продължение на три дни. И именно тогава неочаквано пристигнали ховъркрафтите, за да ги евакуират в Окръг 13, където имало достатъчно чисти, бели жилищни помещения, дрехи в изобилие и храна по три пъти на ден. Жилищните помещения имали недостатъка, че се намирили под земята, дрехите били еднакви, а храната относително безвкусна, но за бежанците от Дванайсети това били маловажни проблеми. Били в безопасност. За тях се грижели. Били живи и посрещнати с ентузиазъм.

Този ентузиазъм се тълкуваше като добрина. Но един мъж на име Долтън, бежанец от Окръг 10, който беше успял да се добере до 13 пеша преди няколко години, ми разкри истинския мотив:

— Те имат нужда от теб. От мен. Имат нужда от всички ни. Преди известно време имало епидемия от някаква шарка, която убила доста от тях, а още мнозина оставила безплодни. Нов добитък за разплод. Ето как гледат на нас. — В Десети окръг Долтън беше работил в кравеферма, където поддържал генетичното разнообразие на стадото, като имплантирал отдавна замразени кравешки ембриони. Твърде вероятно е да е прав за Тринайсети, защото тук като че ли няма почти никакви деца. Но какво от това? Не ни държат в заграждения, обучават ни за работа, децата получават образование. Всички над четиринайсетгодишна възраст имат низши военни чинове и към тях се обръщат почтително с „Войник“. Властите на Тринайсети гарантират автоматично гражданство за всички бежанци.

И все пак ги мразя. Но, разбира се, сега мразя почти всички. И най-много себе си.

Повърхността под краката ми става по-твърда и под килима от пепел усещам настилката на площада. Там, където някога се намираха магазините, сега има тясна ивица развалини. Сградата на справедливостта се е превърнала в обгорена купчина развалини. Тръгвам към приблизителното място на пекарната, която семейството на Пийта притежаваше. Не е останало нищо, освен разтопената буца, в която се е превърнала пещта. Родителите на Пийта, двамата му по-големи братя — никой от тях не успя да стигне до Тринайсети. От онези жители на Окръг 12, които минаваха за заможни, от пожара се бяха спасили по-малко от десетина. Пийта не би имал за какво да се върне вкъщи. Освен заради мен...

Тръгвам обратно и се блъсвам в нещо, губя равновесие и сядам върху метална платформа, затоплена от слънцето. За миг се чудя какво ли е било това, после си спомням неотдавнашните „подобрения“, които Тред направи на площада. Позорен стълб, стълбове за бичуване, и — останките на бесилката. Лошо. Това е лошо. То извиква поток от образи, който ме измъчва, независимо дали съм будна или спя. Пийта, подложен на изтезания — давен, измъчван с огън, разкъсван, подлаган на електрошок, осакатяван, пребиван — докато Капитолът се опитва да получи информация за бунта, с каквато той не разполага. Стисвам очи

и се мъча да стигна до него през онези стотици и стотици километри, да изпратя своите мисли в ума му, да му кажа, че не е сам. Но той е сам. И аз не мога да му помогна.

Побягвам. Далече от площада, към единственото място, което огънят не е унищожил. Минавам край останките от къщата на кмета, където живееше приятелката ми Мадж. За нея и за семейството ѝ не се знае нищо. Дали са били евакуирани в Капитола заради поста, заеман от баща ѝ, или са били оставени на пламъците? Около мен се издигат леки вълни от пепел и покривам уста с долния край на ризата си. Това, което заплашва да ме задуши, не е мисълта какво, а кого вдишвам.

И тук тревата е обгорена, и тук пепелта покрива всичко като сив сняг, но дванайсетте хубави къщи в Градчето на победителите са невредими. Втурвам се в къщата, в която живях през изминалата година, затръшвам вратата и се облягам на нея. Мястото изглежда непокътнато. Чисто. Зловещо тихо. Защо се върнах в Дванайсети? Как може това посещение да ми помогне да отговоря на въпроса, от който не мога да избягам?

— Какво ще правя? — прошепвам на стените. Защото наистина не знам.

В главата ми се смесват различни гласове, които ми говорят, и говорят, и говорят. Плутарх Хевънсбий. Пресметливата му асистентка, Фулвия Кардю. Лидери от различни окръзи. Военни чиновници. Но не чувам гласа на Алма Коин, президентът на Тринайсети, която само наблюдава. Тя е към петдесетте, със сива коса, която се спуска до раменете ѝ. Донякъде съм омаяна от косата ѝ, защото е толкова правилна, толкова безупречна, без нито едно немирно кичурче, без нито едно цъфнало крайче. Очите ѝ са сиви, но не като онези на хората от Пласта. Те са много светли, сякаш почти целият цвят е изтеглен от тях. С цвета на киша, която искаш да се стопи.

Това, което искат, е наистина да поема ролята, която са ми определили. Символът на революцията. Сойката-присмехулка. Не е достатъчно това, което сторих в миналото — това, че отпратих предизвикателство срещу Капитола по време на Игрите, че им предоставих символ, около който да се обединят. Сега трябва да стана действителният водач, лицето, гласът, възплъщението на революцията. Лидерът, на когото окръзите — повечето от които сега открито са във война с Капитола — могат да разчитат да освети пътя към победата.

Няма да се наложи да се справям с това сама. Те разполагат с цял екип от хора, които ще се грижат за външността ми, ще ме обличат, ще пишат речите ми, ще организират появите ми — *това* ми звучи ужасно познато — а от мен се иска единствено да играя ролята си. Понякога ги слушам, а понякога просто гледам съвършено оформената коса на Коин и се опитвам да реша дали е перука. Накрая излизам от стаята, защото ме заболява главата, или е време за ядене, или защото, ако не изляза над земята, може да се разпищя. Не си правя труда да казвам нищо. Просто ставам и излизам.

Вчера следобед, докато вратата се затваряше зад гърба ми, чух Коин да казва: „Казах ви, че трябваше да спасим първо момчето“. С което имаше предвид Пийта. Напълно съм съгласна. Той щеше да бъде отличен говорител.

А кого измъкнаха от арената вместо него? Мен, която отказва да сътрудничи. Бийти, старият изобретател от Окръг 3, когото рядко виждам, защото го изтеглиха в сектора за разработване на нови оръжия в мига, щом вече можеше да седне в леглото. Буквално го закараха заедно с леглото в някаква свръхсекретна зона и сега се появява само от време на време, когато се храним. Той е много умен и изпълнен с готовност да помогне на каузата, но не е точно човек, който може да подбужда останалите. Тук е и Финик Одеър, сексимволът от риболовния окръг, който се опитваше да опази Пийта жив на арената, когато аз не можех. Искат да преобразят и Финик в бунтовнически водач, но първо ще трябва да измислят как да го накарат да остане буден за повече от пет минути. Дори когато е в съзнание, трябва да му казваш всичко по три пъти, преди да го разбере. Лекарите твърдят, че е от електрическия шок, който претърпя на арената, но аз знам, че е много по-сложно. Знам, че Финик не може да се съсредоточи върху нищо в Тринайсети, защото полага толкова усилия да разбере какво става в Капитола с Ани, лудото момиче от неговия окръг и единствения човек, когото обича на този свят.

Въпреки сериозните си резерви, трябваше да простя на Финик за ролята му в конспирацията, благодарение на която се озовах тук. Той поне има някаква представа какво преживявам. А и е нужна прекалено много енергия да продължиш да се сърдиш на човек, който плаче толкова много.

Обикалям къщата с безшумната си ловна походка, не искам да издам нито звук. Прибирам няколко вещи за спомен: снимка на родителите ми от сватбата им, синята панделка на Прим, семейната книга с лечебни и ядивни растения. Книгата пада и се отваря на страница с жълти цветя, и аз я затварям бързо, защото те са нарисувани от четката на Пийта.

Какво ще правя?

Има ли някакъв смисъл изобщо да правя нещо? Майка ми, сестра ми и семейството на Гейл най-после са в безопасност. Колкото до останалата част от Окръг 12, хората са или мъртви, което е необратимо, или защитени в Тринайсети. Следователно остават бунтовниците в окръзите. Разбира се, мразя Капитола, но не съм уверена дали фактът, че съм Сойката-присмехулка, ще бъде от полза на онези, които се опитват да го съборят от власт. Как мога да помогна на окръзите, когато всеки път, щом предприема нещо, то води до страдания и отнемане на живот? Старецът, застрелян в Окръг 11, защото подсвирна. Строгите ограничителни мерки, наложени в Дванайсети, след като се намесих в бичуването на Гейл. Стилистът ми, Цина, когото извлякоха окървавен и безчувствен от Стартовото помещение преди Игрите. Информаторите на Плутарх смятат, че е убит по време на разпит. Гениалният, загадъчният, прекрасният Цина е мъртъв заради мен. Отхвърлям мисълта, защото е непоносимо болезнена, за да се задълбочавам върху нея, без изцяло да загубя крехкия си контрол върху ситуацията.

Какво ще правя?

Да стана Сойката-присмехулка... дали ако направя нещо добро, то ще компенсира всички лоши неща? Кой може да ми отговори на този въпрос? Със сигурност не са хората от Окръг 13. Кълна се, че сега, когато семейството ми и Гейл са в безопасност, бих могла да избягам. С изключение на една недовършена работа. Пийта. Ако знам със сигурност, че е мъртъв, мога просто да изчезна в гората и никога да не погледна назад. Но докато не разбере, не мога да мръдна оттук.

Чувам съскане и светкавично се обръщам. Пред вратата на кухнята, с извит гръбнак и притиснати към главата уши, стои най-грозният котарак на света.

— Жълтурче — казвам аз. Хиляди хора са мъртви, но той е оцелял и дори изглежда добре охранен. От какво? Може да влиза и

излиза от къщата през един прозорец в килера, който винаги оставяме открит. Сигурно се храни с полски мишки. Отказвам да обмислям алтернативата.

Прикляквам и протягам ръка.

— Ела тук, котарако. — Няма такава вероятност. Той е сърдит, задето сме го изоставили. Освен това не му нося нищо, а способността ми да му предлагам остатъци винаги е била основното качество, което ме е умилостивявало в неговите очи. За известно време, когато понякога се срещаме в старата къща, защото и двамата не харесвахме новата, сякаш малко се сблизихме. С това очевидно е свършено. Той примигва с недружелюбните си жълти очи.

— Искаш ли да видиш Прим? — питам го аз. Името ѝ приковава вниманието му. Освен собственото му име, това е единствената дума, която има някакво значение за него. Той измяква дрезгаво и се приближава към мен. Вдигам го, галейки го по козината, после отивам до шкафа, измъквам ловната си торба и безцеремонно го натиквам вътре. По никакъв друг начин няма да мога да го пренеса на борда на ховъркрафта, а за сестра ми той е най-скъпото същество на света. Козата ѝ, Лейди, животно, което наистина има някаква стойност, за съжаление не се появи.

В слушалките чувам гласа на Гейл — казва ми, че трябва да се връщаме. Но торбата за дивеч ми напомня, че искам да взема още нещо. Окачам я през облегалката на стола и се втурвам нагоре към спалнята си. В гардероба виси ловджийското яке на баща ми. Преди Юбилейните игри го донесох тук от старата къща, като си мислех, че присъствието му може да бъде известна утеха за майка ми и сестра ми, когато вече съм мъртва. И слава богу, иначе сега щеше да е изпепелено.

Усещането от допира до меката кожа е успокояващо и за миг изпитвам утеха от спомените за часовете, които съм прекарала, загърната в него. После, необяснимо, ръцете ми започват да се потят. По гърба ми пробягват тръпки. Оглеждам стаята и виждам, че е празна. Подредена. Всичко си е на мястото. Не съм чула нищо тревожно. Какво има?

Ноздрите ми потръпват. Някаква миризма. Сладникава и изкуствена. От вазата с изсъхнали цветя на тоалетката ми стърчи нещо бяло. Приближавам се с предпазливи стъпки. Там, почти скрита от

изсушените си посестрими, стои свежа бяла роза. Съвършена. Чак до последния трън и копринено гладко цветче.

И веднага разбирам кой ми я е изпратил.

Президентът Сноу.

Когато започвам да се давя от миризмата, се отдръпвам назад и светкавично излизам. От колко време съм тук? От ден? От час? От съображения за сигурност бунтовниците претърсиха Градчето на победителите, преди да получа разрешение да дойда: провериха за експлозиви, подслушвателни устройства, всякакви необичайни неща. Но може би розата не им е направила впечатление. Само на мен.

Слизам долу, грабвам торбата от стола и я влача по пода, докато се сещам, че в нея има някой. Излизам на ливадата пред къщата и неистово размахвам ръце към ховъркрафта, докато Жълтурчето се мята в торбата. Смушквам го с лакът, но това само го разярява. От нищото се появява ховъркрафт и се спуска подвижна стълба. Стъпвам и силовото поле ме залепва към нея, докато ме вдигат на борда.

Гейл ми подава ръка.

— Добре ли си?

— Да — казвам, като бърша с ръкав потта от лицето си.

Иде ми да изкрещя: *Оставил ми е роза!* — но това едва ли е информация, която бих искала да споделя, докато отстрани ни наблюдава някой като Плутарх. Първо, защото ще прозвучи така, сякаш съм луда. Защото съм си го измислила, което е твърде възможно, или защото реагирам пресилено, а така ще си навлека завръщане към лекарствата и страната на сънищата, от която толкова дълго се мъча да се измъкна. Никой няма да разбере напълно — защо това не е само едно цвете, нито дори цветето на президента Сноу, а обещание за отмъщение — защото никой друг не седеше в кабинета с него, когато той ме заплаши преди Турнето на победата.

Тази снежнобяла роза, поставена на тоалетката ми, е изпратена лично за мен. Тя говори за недовършена работа. Тя нашепва: *Мога да те намеря. Мога да стигна до теб. Може би те наблюдавам точно сега.*

Дали отнякъде не се задават ховъркрафти на Капитола, за да ни свалят от небето? Докато пътуваме през Окръг 12, наблюдавам тревожно за някакви признаци за атака, но никой не ни преследва. След няколко минути чувам как Плутарх и пилотът разменят няколко думи — пилотът потвърждава, че въздушното пространство е чисто и започвам малко да се отпускам.

Гейл кимва към ловната ми торба, от която се носи вой:

— Сега разбирам защо искаше да се върнеш.

— Надявах се, че има шанс да го намеря. — Хвърлям торбата на седалката, откъдето противното създание започва да ръмжи ниско и гърлено. — О, я млъквай! — казвам на чантата и се отпускам на меката седалка до прозореца срещу нея.

Гейл сяда до мен:

— Много ли е зле там долу?

— По-зле не би могло да бъде — отговарям аз. Поглеждам го в очите и виждам отразена там собствената си скръб. Ръцете ни се намират взаимно и всеки се вкопчава здраво в една част от Окръг 12, която Сноу някак не е успял да унищожи. Седим мълчаливо през остатъка от пътуването до Окръг 13, което трае само четирийсет и пет минути. Около седмица път пеша. Бони и Туил, бегълките от Окръг 8, които срещнах в гората миналата зима, в крайна сметка не са били толкова далече от целта си. Очевидно обаче не са успели да стигнат. Когато попитах за тях в Тринайсети, никой не знаеше за кого говоря. Предполагам, че са загинали в гората.

От въздуха Окръг 13 има горе-долу толкова унил вид, колкото и 12. Разрушените сгради не димят, както ги показва Капитолът по телевизията, но над земята няма почти никакъв живот. През седемдесетте и пет години след Тъмните дни — когато според твърденията Окръг 13 е бил заличен по време на войната между Капитола и окръзите — почти цялото ново строителство е под земята. Тук вече имало много подземни съоръжения, изградени през вековете, за да служат или като тайно укритие за членовете на правителството

по време на война, или като последно убежище за хората, ако животът на повърхността стане невъзможен. Най-важно за хората от Окръг 13 — той е бил центърът на програмата на Капитола за разработване на ядрено оръжие. През Тъмните дни бунтовниците от Окръг 13 със сила отнели контрола от властите, насочили ядрените си оръжия срещу Капитола, а после сключили сделка: щели да се престорят на мъртви, ако бъдат оставени на спокойствие. Капитолът имал друг ядрен арсенал далече на запад, но не можел да нападне Тринайсети безнаказано и се принудил да приеме предложената сделка. Капитолът унищожил видимите останки от окръга и ограничил всякакъв достъп до него отвън. Може би ръководителите на Капитола смятали, че без външна помощ Тринайсети ще изчезне от само себе си. На няколко пъти това почти се случило, но окръгът винаги успявал да се съвземе благодарение на стриктното разпределяне на ресурсите, строгата дисциплина и постоянната бдителност срещу по-нататъшни атаки от Капитола.

Сега гражданите живеят почти изключително под земята. Може да се излиза за упражнения или на слънце, но само в определени часове от разписанието. Не може да не спазваш разписанието си. Всяка сутрин трябва да поставиш дясната си ръка в специално приспособление на стената. То татуира върху меката вътрешна страна над лакътя разписанието за деня, с мастило в отвратителен лилав цвят. *7.00 — Закуска. 7.30 — Кухненски задължения. 8.30 — Обучение, Стая 17.* И така нататък. Мазилото е неизлично до *22.00 — Къпане.* Това е часът, когато силата, която го прави водоустойчиво, спира да действа и цялото разписание се изтрива. Гасенето на лампите в *22.30* е сигнал, че всички, които не са нощна смяна, трябва да бъдат в леглото.

Отначало, докато бях в болницата и много зле, можех да избегна отпечатването на разписанието. Но щом се преместих в Отделение 307 с майка си и сестра си, бях длъжна да се съобразявам с програмата. Като се изключат часовете за хранене, до голяма степен пренебрегвам думите върху ръката си. Просто се прибирам в нашето помещение, скитам из окръга или заспивам в някое от скривалищата си. В изоставен отдушник. Зад тръбите в пералното помещение. В Образователния център има един склад за материали, който е идеален, защото, изглежда, на никой никога не му трябва училищни материали. Тук са толкова пестеливи по отношение на материалите, че

прахосничеството е почти престъпление. За щастие хората от Окръг 12 никога не са били склонни към прахосничество. Но веднъж видях Фулвия Кардю да смачква лист хартия с написани само две думи върху него и от погледите, които ѝ отправиха, бихте си помислили, че е убила човек. Лицето ѝ почервеня като домати, при което сребърните цветя, инкрустирани в закръглените ѝ бузи, изпъкнаха още повече. Самото олицетворение на прахосничеството. Едно от малкото ми удоволствия в Тринайсети е да гледам как шепата разглезени „бунтовници“ от Капитола се присвиват от смущение, докато се опитват да се впишат в обстановката.

Не знам колко време ще ми се размине пълното незначитане на стриктната като по часовник програма, изисквана от моите домакини. Засега ме оставят на спокойствие, защото съм класифицирана като психически дезориентирана — точно така пише на пластмасовата медицинска гривна — и всички трябва да търпят разходките ми. Но това няма да продължи вечно. И същото се отнася за търпението им по въпроса със Сойката-присмехулка.

Двамата с Гейл слизаме от площадката за кацане по поредица от стълби до Отделение 307. Можем да вземем асансьора, само че той ми напомня твърде много за онзи, който ме издигна на арената. Трудно свиквам да прекарвам толкова време под земята. Но след нереалното съприкосновение с розата, за пръв път се чувствам в по-голяма безопасност тук, долу.

Спирам пред вратата с номер 307 и се чудя как ще отговоря на въпросите на майка ми и сестра ми.

— Какво да им кажа за Окръг 12? — питам Гейл.

— Съмнявам се, че ще питат за подробности. Видяха го как изгаря. По-скоро ще се тревожат как го приемаш ти. — Гейл ме докосва по бузата. — Също като мен.

За миг притискам лице към ръката му.

— Ще го преживея.

После си поемам дълбоко дъх и отварям вратата. Майка ми и сестра ми са си вкъщи за *Размишления в 18.00* — половин час бездействие преди вечеря. Виждам загрижеността върху лицата им, докато се опитват да преценят емоционалното ми състояние. Преди някой да може да попита нещо, изпразвам торбата си за дивеч и този отрязък от време се превръща в *18.00* — *Време за обожание на котки*.

Прим сяда на пода, плаче и люлее в прегръдките си това ужасно Жълтурче, което спира да мърка само за да ми изсъска от време на време. Отправя ми особено самодоволен поглед, когато Прим завързва синята панделка на шията му.

Майка ми притиска здраво сватбената снимка към гърдите си, а после я слага, заедно с книгата за растенията, върху отпуснатия ни от правителството скрин с чекмеджета. Закачвам якето на баща ми върху облегалката на един стол. За миг се чувствам почти като вкъщи. Така че сигурно пътуването до Окръг 12 не е било съвсем напразно.

Тръгваме надолу към трапезарията за 18.30 — *Вечеря*, когато комуникационната гривна на Гейл започва да писука. Прилича на огромен часовник, но приема текстови съобщения. Да ти предоставят комуникационна гривна, е специална привилегия, запазена за онези, които са важни за каузата — позиция, което Гейл постигна, като спаси жителите на Окръг 12.

— Викат и двама ни в Командването — казва той.

Вървя няколко крачки след Гейл и се мъча да се овладее, преди да бъда принудена да участвам в това, което със сигурност ще бъде поредният тежък разговор по въпроса за Сойката-присмехулка. Забавям се на вратата на Командването — високотехнологичната стая, служеща за съвещания и военни съвети, обзаведена с компютърни говорещи стени, електронни карти, показващи придвижването на войските в различните окръзи, и огромна правоъгълна маса с контролни табла, които не трябва да докосвам. Но никой не ме забелязва, защото всички са се събрали пред телевизионния екран в другия край на стаята, който излъчва програма от Капитола двайсет и четири часа в денонощието. Точно си мисля, че може би ще успее да се измъкна, когато Плутарх, чието едро тяло е препречило телевизора, ме забелязва и настойчиво ми маха да отида при тях. Неохотно пристъпвам напред и се опитвам да си представя какво толкова интересно може да има за мен. Винаги е едно и също. Военни кадри. Пропаганда. Повторения на кадрите с бомбардировките на Окръг 12. Многозначително изявление на президента Сноу. Затова е почти забавно да видя Цезар Фликърман, неизменният водещ на Игрите на глада, с гримираното му лице и искрящия костюм, готвещ се да проведе интервю. Докато камерата се отдръпва назад и виждам, че гостът му е Пийта.

От гърлото ми се откъсва звук. Същото съчетание между ахване и стон, което се получава, ако те потопят под вода и почва да те боли от липса на кислород. Изблъсквам всички настрани и заставам точно срещу него, с ръка, опряна върху екрана. Вглеждам се в очите му и търся някакъв признак на страдание, някакво отражение от мъчителните изтезания. Няма нищо. Пийта направо пращи от здраве. Кожата му е сияеща, безупречна, сякаш са го подложили на цялостна козметична процедура. Сдържан е и е сериозен. Този образ по нищо не прилича на изнемощялото, окървавено момче, което населява сънищата ми.

Цезар се настанява по-удобно в стола срещу Пийта и му отправя продължителен поглед:

— Е... Пийта... добре дошъл пак при нас.

Пийта се усмихва леко:

— Бас държа, че си смятал, че си взел последното си интервю от мен, Цезар.

— Признавам, така смятах — казва Цезар. — В нощта преди Юбилейните игри... е, кой е мислил, че някога ще те видим отново?

— Не беше част от плана ми, това е сигурно — казва Пийта намръщено.

Цезар се навежда леко към него:

— Мисля, че за всички ни беше ясно какъв е планът ти. Да се пожертваш на арената, за да могат Катнис Евърдийн и детето ви да оцелеят.

— Така беше. Ясно и просто. — Пръстите на Пийта проследяват шарките по тапицерията върху ръкохватката на креслото. — Но и други хора също имаха планове.

Да, и други хора имаха планове, казвам си аз. Дали Пийта се е досетил как бунтовниците са ни използвали като пионки? Как спасяването ми е било уредено още от началото? И накрая, как нашият ментор, Хеймич Абърнети, предаде и двама ни заради кауза, от която си даваше вид, че не се интересува?

В последвалата тишина, забелязвам бръчките, които са се образували между веждите на Пийта. Досетил се е или са му казали. Но Капитолът нито го е убил, нито го е наказал. За момента това надхвърля и най-безумните ми надежди. Попивам с очи целостта му, здравината на тялото и ума му. Тя тече през тялото ми като морфлинга,

който ми даваха в болницата, за да притъпят болката от последните седмици.

— Защо не ни разкажеш за последната нощ на арената? — предлага Цезар. — Така ще ни помогнеш да изясним някои неща.

Пийта кимва, но не бърза да отговори.

— Онази последна нощ... да ви разкажа за последната нощ... ами, преди всичко, трябва да си представите какво беше усещането да си на арената. Все едно, че си насекомо, захлупено под стъклена купа, изпълнена с парещ въздух. И навсякъде около теб — джунгла... зелена, жива, тиктакаща. Огромен часовник, който с всяко тиктакане отнема по малко от живота ти. Всеки час обещава нов ужас. Трябва да си представиш, че през последните два дни са загинали шестнайсет души, някои от тях — докато са те защитавали. При скоростта, с която вървят нещата, последните осем ще са мъртви до сутринта. Освен един. Победителят. И планът ти е това да не си ти.

При спомена се обливам в пот. Ръката ми се плъзва надолу по екрана и увисва безжизнено отстрани до тялото ми. Пийта няма нужда от художническа четка, за да рисува образи от Игрите. Служи си с думите също толкова добре.

— Щом излезеш на арената, всичко друго остава много далече — продължава той. — Всички хора и неща, които си обичал, на които си държал, почти престават да съществуват. Розовото небе, чудовищата в джунглата и трибутите, които искат кръвта ти, се превръщат в твоя крайна реалност, единствената, която някога е имала значение. Колкото и да ти е неприятно, ще се наложи да убиеш някого, защото на арената имаш право само на едно желание. И то ти струва много скъпо.

— Струва ти живота — казва Цезар.

— О, не. Струва ти много повече от живота. Да убиваш невинни хора? — казва Пийта. — Струва ти цялата ти същност.

— *Цялата ти същност* — повтаря Цезар тихо.

В стаята е настъпила тишина и усещам как тя се разпростира из Панем. Цяла нация, която се навежда към телевизионните си екрани. Защото никога досега никой не е говорил за това, какво е наистина да бъдеш на арената.

Пийта продължава:

— Затова се придържаш към желанието си. А в онази последна нощ, да, моето желание беше да спася Катнис. Но дори и без да знам за

бунтовниците, не ми се струваше правилно. Всичко беше твърде сложно. Установих, че съжалявам, задето не избягах с нея, както ми предложи тя. Но на този етап вече нямаше как да се измъкна.

— Беше прекалено въввлечен в плана на Бийти да пуснете електричество през соленото езеро — казва Цезар.

— Прекалено зает да се преструвам на съюзник на останалите. Изобщо не биваше да ги оставя да ни разделят! — избухва Пийта. — Именно тогава я изгубих.

— Когато ти се отклони към дървото на мълнията, а тя и Джоана Мейсън занесоха кълбото жица долу до водата — уточнява Цезар.

— Не исках! — избухва развълнувано Пийта. — Но не можех да възразя на Бийти, без да покажа, че се готвим да престанем да бъдем съюзници. Когато прерязаха жицата, настъпи пълно безумие. Спомням си само откъслечни моменти. Как се опитвам да я намеря. Как гледам Брут да убива Чаф. Как самият аз убивам Брут. Знам, че тя ме викаше по име. После мълнията удари дървото, а силовото поле около арената... избухна.

— Катнис го взриви, Пийта — казва Цезар. — Гледал си репортажа.

— Тя не знаеше какво прави. Никой от нас не можеше да изпълнява плана на Бийти. Всички видяха как се чуди какво да прави с жицата — отвръща троснато Пийта.

— Добре. Просто изглежда подозрително — казва Цезар. — Сякаш през цялото време е била посветена в плана на бунтовниците.

Пийта става, навежда се към Цезар и стиска здраво ръкохватките на стола му:

— Така ли? А дали е било част от плана и Джоана почти да я убие? И електрическият шок да я парализира? Да задейства бомбардировките? — Той вече крещи. — Тя не знаеше, Цезар! Никой от нас не знаеше нищо друго — мъчехме се единствено да оцелеем взаимно!

Цезар слага ръка върху гърдите на Пийта с жест, с който едновременно се опитва да се предпази и да го утеши:

— Добре, Пийта. Вярвам ти.

— Добре. — Пийта се отдръпва от Цезар, прибира ръце, прокарва ги през косата си, разрошва грижливо оформените си руси къдрици. Отпуска се тежко назад в стола си и изглежда разстроен.

Цезар изчаква за миг, като наблюдава внимателно Пийта.

— А вашият ментор, Хеймич Абърнети?

Лицето на Пийта придобива сурово изражение:

— Не знам какво е знаел Хеймич.

— Възможно ли е да е бил част от конспирацията? — пита Цезар.

— Никога не го е споменавал — казва Пийта.

Цезар упорства.

— Какво ти подсказва сърцето?

— Че не биваше да му се доверявам — казва Пийта. — Това е всичко.

Не съм виждала Хеймич, откакто го нападнах на борда на ховъркрафта и оставих дълги следи от нокти по лицето му. Знам, че тук му е доста тежко. Окръг 13 строго забранява всякакво производство и консумация на алкохолни напитки и дори спиртът за разтривки в болницата се държи под ключ. Най-после Хеймич е принуден да остане трезвен, без тайни запаси или домашно приготвен алкохол, който да облекчи прехода му. Държат го в изолация, докато последиците от алкохола изчезнат напълно, тъй като са преценили, че не е за пред хора. Сигурно е мъчително, но престанах да изпитвам всякакво съчувствие към Хеймич, когато осъзнах как ни е измамил. Надявам се, че гледа предаването от Капитола сега, за да види, че Пийта също го е отхвърлил.

Цезар потупва Пийта по рамото:

— Можем да спрем сега, ако искаш.

— Има ли още за обсъждане? — казва Пийта иронично.

— Канех се да те попитам какво мислиш за войната, но ако си твърде разстроен... — подхваща Цезар.

— О, не съм твърде разстроен, за да отговоря на това. — Пийта си поема дълбоко въздух, а после поглежда право в камерата. — Искам всички, които ни гледат — независимо дали са на страната на Капитола или на бунтовниците — да спрат само за миг и да се замислят какво може да означава тази война. За хората. Веднъж вече почти изчезнахме като вид, биейки се помежду си. Сега сме още по-малко. Условията, при които живеем — по-несигурни. Наистина ли искаме точно това? Да се избием напълно помежду си? С надеждата,

че — какво? Някой прекрасен вид ще наследи димящите останки на земята?

— Аз всъщност... Не разбрах това... — казва Цезар.

— Не можем да се бием помежду си, Цезар — обяснява Пийта.
— Няма да останат достатъчно хора, за да продължим да съществуваме. Ако всички не сложат оръжие — при това *много скоро* — така или иначе ще е свършено.

— Значи... призоваваш за примирие? — пита Цезар.

— Да. Призовавам за примирие — казва Пийта уморено. — Сега защо не помолим пазачите да ме върнат в стаята ми, за да мога да построя още стотина къщички от карти?

Цезар се обръща към камерата:

— Добре. Мисля, че това обобщава нещата. Така че да се върнем към редовната си програма.

Предаването завършва с музика, а после се появява жена, която чете списък с продукти, от които се очаква недостиг в Капитола — пресни плодове, слънчеви батерии, сапун. Гледам я необичайно задълбочено, защото знам, че всички ще очакват да видят как ще реагирам на интервюто. Но няма начин да възприема всичко толкова бързо — радостта, че виждам Пийта жив и невредим, това, че ме защити и заяви, че не съм сътрудничила на бунтовниците, както и фактът, че несъмнено е на страната на Капитола, след като призова за примирие. О, той го направи да звучи, сякаш осъжда и двете страни във войната. Но на този етап, когато бунтовниците бележат само дребни незначителни победи, едно примирие може да доведе единствено до връщане към предишното положение. Или нещо по-лошо.

Зад гърба си чувам как обвиненията срещу Пийта започват да се трупат. Думите *предател*, *лъжец* и *враг* рикошират от стените. Тъй като не мога нито да се присъединя към възмущението на бунтовниците, нито да им възразя, решавам, че ще е най-добре да изчезвам. Когато стигам до вратата, гласът на Коин се извисява над останалите:

— Не съм ви освободила, войник Евърдийн.

Един от хората на Коин слага ръка на рамото ми. Движението всъщност не е агресивно, но след арената, реагирам отбранително на всяко непознато докосване. Рязко издърпвам ръката си и хуквам надолу

по коридорите. Зад мен се разнася шум от спречкване, но не спирам. Бързо изреждам наум малките скривалища, които използвам понякога, и накрая избирам склада за учебни материали, където се свивам до кашон с тебешир.

— Жив си — прошепвам и притискам бузите си с ръце, защото се усмихвам толкова широко, че сигурно изглежда като гримаса. Пийта е жив. И предател. Но в момента не ме е грижа. Нито какво казва, нито на кого го казва, единствено, че все още е в състояние да говори.

След малко вратата се отваря и някой се вмъква безшумно вътре. Гейл се пъха при мен, а от носа му тече кръв.

— Какво стана? — питам.

— Сблъсках се с Богс — отговаря той, като свива рамене. Избърсвам носа му с ръкава си. — Леко!

Опитвам се да бъда по-внимателна. Да попивам кръвта, вместо да я бърша.

— Кой е той?

— Е, не го ли знаеш? Най-верният лакей на Коин. Онзи, който се опита да те спре. — Той отблъсква ръката ми. — Стига! Заради теб ще ми изтече кръвта.

Капките кръв се превръщат в струя. Отказвам се от опитите за оказване на първа помощ.

— Сбил си се с Богс?

— Не, само препречих вратата, когато се опита да те последва. Удари ме с лакът в носа — казва Гейл.

— Вероятно ще те накажат — казвам.

— Вече го направиха. — Той вдига китката си. Взирам се в нея неразбиращо. — Коин ми отне комуникационната гривна.

Прехапвам устна, опитвайки се да остана сериозна. Но изглежда толкова смешно.

— Съжалявам, войник Гейл Хотърн.

— Недей, войник Катнис Евърдийн. — Той се ухилва. — Без друго се чувствах като идиот да се разхождам наоколо с нея. — И двамата започваме да се смеем. — Мисля, че това беше доста сериозно понижение в чин.

Това е едно от малкото хубави неща в Окръг 13. Че си върнах Гейл. След като натискът за уредената от Капитола женитба между Пийта и мен вече не съществува, успяхме да възстановим

приятелството си. Той не се опитва да стигне по-далече — нито да ме целува, нито да говори за любов. Или бях твърде зле, или иска да ми даде пространство, или знае, че просто е твърде жестоко при положение, че Пийта е в ръцете на Капитола. Както и да стоят нещата, отново имам на кого да доверявам тайните си.

— Що за хора са тези? — казвам.

— Хора като нас. И ние щяхме да бъдем такива, ако имахме ядрено оръжие вместо няколко буци въглища — отговаря той.

— Според мен Дванайсети нямаше да изостави останалите бунтовници през Тъмните дни — казвам.

— Може би щеше. Ако изборът се свеждаше до това да се предадем или да започнем ядрена война — казва Гейл. — В известен смисъл, е забележително, че изобщо са оцелели.

Може би защото по обувките ми още е полепнала пепелта от родния ми окръг, но за първи път оказвам на хората от Тринайсети нещо, от което съм се въздържала досега: уважение. За това, че са останали живи въпреки всичко. Първите им години сигурно са били ужасни: свити в подземията, след като бомбите са превърнали града им в прах. С почти унищожено население, без съюзници, към които да могат да се обърнат за помощ. През изминалите седемдесет и пет години те са се научили да бъдат самостоятелни, превърнали са гражданите си в армия и са изградили ново общество без ничия помощ. Щяха да бъдат още по-силни, ако епидемията от шарка не е свела почти до нула раждаемостта и не е станала причина да изпитват толкова отчаяна нужда от нов генетичен фонд и нови граждани за разплод. Може би са войнствени, твърде склонни да действат по програма и донякъде лишени от чувство за хумор. Те са тук. И са готови да се изправят срещу Капитола.

— И все пак доста време им отне да се покажат.

— Не е било лесно. Трябвало е да изградят бунтовническа база в Капитола, да организират някаква съпротива в окръзите — казва той. — После са имали нужда от някой, който да задвижи цялата схема. Имали са нужда от теб.

— Имаха нужда и от Пийта, но изглежда забравиха — казвам аз. Гейл придобива мрачен вид.

— Може би Пийта нанесе голяма вреда тази вечер. Повечето бунтовници, разбира се, веднага ще пренебрегнат това, което каза. Но

има окръзи, в които съпротивата е по-слаба. Примирието очевидно е идея на президента Сноу. Но от устата на Пийта звучи толкова разумно.

Страхувам се от отговора на Гейл, но въпреки това питам:

— Защо го каза, според теб?

— Възможно е да са го изтезавали. Или да са го убедили. Сигурно е сключил някаква сделка, за да те предпази. Съгласил се е да предложи идеята за примирието, ако Сноу му позволи да те представи като едно объркано бременно момиче, което не е имало представа какво става, когато е било заловено от бунтовниците. По този начин, ако окръзите загубят, все още има шанс да проявят снизходителност към теб. Ако си изиграеш ролята правилно. — Сигурно още изглеждам озадачена, защото Гейл изрича следващата реплика много бавно: — Катнис... той все още се опитва да те спаси.

Да ме спаси? И тогава разбирам. Игрите все още продължават. Напуснахме арената, но тъй като Пийта и аз не загинахме, последното му желание да запази живота ми още е в сила. Иска да ме скрие на сигурно място, да бъда в безопасност, затворена, докато войната приключи. Тогава никоя от двете страни всъщност няма да има причина да ме убие. А Пийта? Ако бунтовниците спечелят, това ще бъде катастрофално за него. Ако победи Капитолът... кой знае? Може би ще оставят и двама ни живи — ако аз си изиграя ролята правилно — за да гледаме как Игрите продължават...

През ума ми пробягват образи: копието, което пронизва тялото на Ру на арената, Гейл, увиснал безжизнено на стълба за бичуване, осеяната с трупове пустош на родния ми окръг. И за какво? За какво? Докато кръвта ми се сторецпява, си спомням и други неща. Как за пръв път зърнах бунта в Окръг 8. Победителите, хванати за ръце в нощта преди Юбилейните игри. И как съвсем не беше случайност, че изстрелях онази стрела в силовото поле на арената. И колко силно исках да я забия в сърцето на врага си.

Скачам, при което събарям кутия със стотици моливи и те се пръсват по пода.

— Какво става? — пита Гейл.

— Не може да има примирие. — Навеждам се и се мъча да прибера пръчиците тъмносив графит обратно в кутията. — Няма връщане назад.

— Знам. — Гейл взема шепа моливи и ги подрежда на пода в съвършено правилна фигура.

— Каквато и причина да е имал Пийта да каже онези неща, той греши. — Глупавите моливи не искат да се приберат в кутията и ядосана счупвам няколко.

— Знам. Дай ми ги. Не ги чупи. — Той издърпва кутията от ръцете ми и с бързи, точни движения прибира моливите в нея.

— Той не знае какво са направили с Дванайсети окръг. Ако можеше да види какво има сега там...

— Катнис, не споря. Ако можех да натисна едно копче и да убия всички хора, които работят за Капитола, щях да го направя. Без колебание. — Той слага последния молив в кутията и затваря капака. — Въпросът е, какво ще направиш ти?

Оказва се, че въпросът, който ме разяжда от толкова време, винаги е имал само един възможен отговор. Но ми беше нужна безумната постъпка на Пийта, за да се сетя какъв е.

Какво ще направя аз?

Поемам си дълбоко въздух. Повдигам леко ръце — сякаш си спомням черно-белите криле, които ми подари Цина — а после ги отпускам край тялото си.

— Аз ще бъда Сойката-присмехулка.

В очите на Жълтурчето се отразява слабата светлина на аварийната лампа над вратата. Самият той е сложил глава върху ръката на Прим и е поел пак задължението си да я пази през нощта. Тя се е сгушила плътно до майка ми. Заспали, двете изглеждат точно както в сутринта на Жътвата, от която попаднах в първите ми Игри. Дали са ми отделно легло, защото още се възстановявам, а и никой не може да спи с мен, защото цяла нощ сънувам кошмари и се мятам насам-натам.

След като се въртя и не мога да си намеря място в продължение на часове, най-после се примирявам, че ще прекарам още една безсънна нощ. Под бдителния поглед на Жълтурчето прекосявам на пръсти студения настлан с плочки под и отивам до скрина.

В средното чекмедже са отпуснатите ми от правителството дрехи. Тук всички носят еднакви сиви панталони и ризи: ризата е прибрана в кръста. Под дрехите държа малкото вещи, които носех със себе си, когато ме вдигнаха от арената. Брошката с изображение на сойка-присмехулка. Подаръкът, който Пийта ми даде за спомен — златния медальон с капаче, със снимки на майка ми, Прим и Гейл. Сребърен парашут, в който са прибрани канелка за извличане на сок от дървета и перлата, която Пийта ми подари няколко часа преди да взривя силовото поле. От Окръг 13 ми конфискуваха тубичката с мехлем, за да я използват в болницата, както и лъка и стрелите, защото само на пазачите е разрешено да носят оръжие. Прибрани са на съхранение в склада за оръжие.

Търся парашута, намирам го и стискам перлата в шепата. Сядам на леглото и се улавям, че потърквам гладката повърхност на перлата с преливащи се цветове напред-назад по устните си. Кой знае защо, това ми действа успокоително. Като прохладна целувка от човека, който ми я подари.

— Катнис? — прошепва Прим. Будна е и ме гледа в тъмното. — Какво има?

— Нищо. Просто лош сън. Заспивай. — Това е автоматична реакция. Да не казвам нищо на Прим и майка ми, за да ги предпазя.

Прим се измъква внимателно от леглото, за да не събуди майка ми, взема на ръце Жълтурчето и сяда до мен. Докосва ръката ми, свита около перлата.

— Студена си. — Тя издърпва другото одеяло от долния край на леглото и загръща и трима ни, като ме обвива в топлината си и в топлата козина на Жълтурчето. — На мен можеш да кажеш, нали знаеш. Аз умея да пазя тайни. Дори от мама.

Значи наистина вече го няма. Момиченцето със стърчащия навън като патешка опашка край на блузата, същото, което имаше нужда от помощ, за да стигне чиниите, и молеше да види глазираните торти на витрината на пекарницата. Времето и трагедията я принудиха да порасне прекалено бързо, много по-бързо, отколкото ми се иска, и да се превърне в млада жена, която шие кървящи рани и знае, че на майка ни не може да се казва всичко.

— Утре сутринта ще дам съгласието си да бъда Сойката-присмехулка — казвам ѝ аз.

— Защото искаш или защото се чувстваш принудена да го направиш?

Засмивам се леко.

— Сигурно и двете. Не, така искам. Така трябва, ако това ще помогне на бунтовниците да победят Сноу. — Стисвам перлата поздравно в юмука си. — Просто... става въпрос за Пийта. Страхувам се, че ако наистина победим, бунтовниците ще го екзекутират като предател.

Прим се замисля.

— Катнис, според мен ти не разбираш колко важна си за каузата. Важните хора обикновено получават каквото искат. Ако искаш да опазиш Пийта от бунтовниците, можеш да го направиш.

Сигурно съм важна. Положиха доста усилия, за да ме спасят и да ме доведат в Окръг 12.

— Искаш да кажеш... че бих могла да поискам имунитет за Пийта? И те ще трябва да приемат?

— Мисля, че може да поискаш всичко и те ще трябва да приемат. — Прим сбърчва чело. — Само че как може да си сигурна, че ще удържат на думата си?

Спомням си всички лъжи, които Хеймич наговори на Пийта и мен, за да ни накара да направим каквото иска. Какво ще попречи на

бунтовниците да се отметнат от споразумението? Устно обещание зад затворени врати, дори заявление, написано на хартия — тези неща могат лесно да изчезнат като дим след войната. Съществуването или валидността им могат да бъдат отречени. Никой от Командването не би свидетелствал в моя полза. Вероятно точно те ще подпишат смъртната присъда на Пийта. Ще ми трябват много повече свидетели. Ще имам нужда от всеки, когото успея да намеря.

— Ще трябва да бъде публично — казвам аз. Жълтурчето махва бързо с опашка, което приемам като съгласие. — Ще поискам от Коин да го обяви пред цялото население на Окръг Тринайсет.

Прим се усмихва:

— О, това е добре. Не е гаранция, но ще им бъде много по-трудно да се измъкнат от обещанието си.

Изпитвам облекчението, което усещаш, когато си намерил истинското решение.

— Би трябвало да те будя по-често, патенце.

— И аз така искам — казва Прим и ме целува. — Хайде опитай се да поспиш. — И аз заспивам.

На сутринта виждам, че след 7.00 — *Закуска* веднага следва 7.30 — *Явяване в Командването*, което е чудесно, защото мога да задвижа нещата. В трапезарията бързо показвам пред сензора разписанието си, което включва и някакъв идентификационен номер. Плъзгам подноса си по металната полица пред големите съдове с храна и забелязвам, че закуската е в обичайния си неизменен вид — купа с гореща зърнена каша, чаша мляко и малка порция плодове или зеленчуци. Днес има пюре от ряпа. Всички плодове и зеленчуци се отглеждат в подземните ферми. Сядам на масата, определена за семействата Евърдийн и Хотърн и още няколко бежанци, и бързо приключвам със закуската, като си мечтая за втора порция, но тук никога няма допълнителни порции. Храненето е сведено до наука. Тръгваш си от трапезарията с достатъчно калории в тялото, за да изкараш до следващото ядене — нито повече, нито по-малко. Размерът на порцията се определя според възрастта, ръста, типа телосложение, здравословното състояние и количеството физически усилия, изисквано от разписанието ти. Хората от Окръг 12 вече получават малко по-големи порции от жителите на Тринайсети, с надежда да качим някой и друг килограм. Сигурно

кльощавите войници се изморяват много бързо. Планът обаче действа. Само след месец започваме да изглеждаме по-здрави, особено децата.

Гейл оставя подноса си до мен и се мъча да не гледам неговото пюре от ряпа твърде жално, защото наистина искам още, но той е много бърз. Въпреки че насочвам цялото си внимание към задачата да сгъна изискано салфетката си, в купичката ми той изсипва пълна лъжица пюре от ряпа.

— Трябва да престанеш с това — казвам аз, но тъй като вече загребвам храната, не звучи особено убедително. — Наистина. Сигурно е забранено или нещо подобно. — Тук имат много стриктни правила за храната. Например, ако не доядеш нещо и искаш да си го запазиш за по-късно, не можеш да го изнесеш от трапезарията. Очевидно отначало е имало инциденти с презапасаване с храна. За двама души като Гейл и мен, които от години се занимават с прехраната на семействата си, това не е особено приятно. Знаем какво е да си гладен, но не и да ни нареждат как да разпределяме провизиите, с които разполагаме. В някои отношения Окръг 13 е дори още по-склонен да налага контрол, отколкото Капитолът.

— Какво могат да ми направят? Вече ми взеха комуникационната гривна — казва Гейл.

Докато обирам всичко от купичката си, ме осенява вдъхновение.

— Хей, може би е добре да поставя това като условие, за да бъда Сойката-присмехулка.

— Да разрешат да ти прехвърлям пюрето от ряпа ли? — казва той.

— Не, да ни разрешат да ловуваме. — Това приковава вниманието му. — Ще трябва да даваме всичко в кухнята. Но въпреки това, ще можем... — Не е нужно да довършвам, защото той разбира. Ще можем да бъдем над земята. Навън в гората. Ще можем отново да бъдем такива, каквито сме.

— Направи го — казва той. — Сега е моментът. Можеш да поискаш луната, и те ще трябва да намерят начин да ти я донесат.

Той не знае, че аз вече искам луната, защото ще поискам да пощадят живота на Пийта. Преди да успея да реша дали да му кажа или не, звънецът оповестява края на нашата смяна за хранене. Мисълта да се изправя сама пред Коин ме изнервя.

— Какво имаш сега по разписание?

Гейл поглежда ръката си:

— Урок по история на ядрените оръжия. Където, между другото, отсъствието ти беше отбелязано.

— Аз трябва да отида в Командването. Ще дойдеш ли с мен?

— Добре. Но след вчера може и да ме изхвърлят. — Докато отиваме да си оставим подносите, той казва: — Знаеш ли, по-добре да включиш и Жълтурчето в списъка си с искания. Не мисля, че идеята за безполезните домашни любимци е добре позната тук.

— О, ще му намерят задача. Ще му я татуират на лапата всяка сутрин — казвам. Но мислено си отбелязвам да включа и него заради Прим.

Когато стигаме до Командването, Коин, Плутарх и всичките им хора вече са се събрали. При вида на Гейл няколко души повдигат вежди, но не го изхвърлят. Мислените бележки, които си водех, са станали твърде объркани, затова веднага искам лист хартия и молив. Привидният ми интерес към разискванията — показвам такъв за първи път, откакто съм тук — ги сварва неподготвени. Няколко души се споглеждат. Вероятно са имали намерение да ми изнесат някаква свръх специална лекция. Вместо това обаче, Коин лично ми връчва материалите за писане и всички чакат мълчаливо, докато аз сядам на масата и набързо нахвърлям списъка си. *Жълтурче. Ловуване. Иммунитет за Пийта. Публично обявен.*

Това е. Сега вероятно е единственият ми шанс да склуча сделка. *Мисли. Какво друго искаш? Усещам го, застанал до рамото ми. Гейл — добавям към списъка. Едва ли мога да се справя без него.*

Главоболието се задава и мислите ми се объркват. Затварям очи и започвам да изреждам безмълвно.

Казвам се Катнис Евърдийн. На седемнайсет години съм. Моят дом е Окръг 12. Участвах в Игрите на глада. Избягах. Капитолът ме мрази. Пийта беше взет в плен. Жив е. Предател е, но е жив. Трябва да го опазя жив...

Списъкът. Все още ми се вижда прекалено малък. Би трябвало да се опитам да мисля по-мащабно, отвъд сегашното ни положение, в което съм от изключителна важност, към бъдещето, в което може да не струвам нищо. Не трябва ли да искам повече неща? За семейството си? За другите от моя окръг? Кожата ме засърбява от пепелта на мъртвите.

Усещам отвратителния допир на черепа до обувката си. Мирисът на кръв и рози щипе носа ми.

Моливът се задвижва сам по хартията. Отварям очи и виждам разкривените букви. *ДА УБИЯ СНОУ*. Ако го заловят, искам това изключително право.

Плутарх кашля дискретно:

— Приключваш ли вече?

Вдигам поглед и забелязвам часовника. Седяла съм тук двацет минути. Финик не е единственият, който има проблеми с вниманието.

— Да — казвам. Гласът ми звучи дрезгаво, затова прочиствам гърло. — Да, съгласна съм. Ще бъде вашата Сойка-присмехулка.

Изчаквам, за да могат да въздъхнат от облекчение и да се потупат взаимно по гърбовете. Както винаги, Коин остава невъзмутима и ме наблюдава, без да реагира.

— Но имам някои условия. — Приглаждам листа и започвам. — Семейството ми трябва да задържи котарака ни. — Най-дребната ми молба разпалва спор. Според бунтовниците от Капитола няма никакъв проблем — разбира се, че мога да си задържа домашния любимец, — докато представителите на Окръг 13 подробно обясняват какви изключителни затруднения ще създаде това. Най-после е решено да бъдем преместени на най-горното ниво, което предлага изключителен лукс — двацет сантиметров прозорец над земята. Жълтурчето може да влиза и да излиза по своята работа. От него ще се очаква да се изхранва сам. Ако пропусне вечерния час, ще бъде заключен отвън. Ако предизвика проблеми със сигурността, ще бъде застрелян незабавно.

Това звучи приемливо. Не много различно от начина, по който живее, откакто заминахме. С изключение на тази част със застрелването. Ако изглежда прекалено слаб, мога да му подхвърлям тайно по малко вътрешности, стига следващото ми искане да бъде удовлетворено.

— Искам да ловувам. С Гейл. В гората — казвам. При тези думи всички замлъкват.

Бързам да продължа, преди да могат да откажат.

— Работата е там, че... не мога да дишам, затворена тук като... Ще се възстановя по-бързо, ако... мога да ловувам.

Плутарх започва да обяснява трудностите в случая — опасностите, засилената сигурност, риска от нараняване — но Коин го прекъсва наред изречението:

— Не. Пуснете ги. Дайте им по два часа на ден, които ще им удържите от времето за тренировки. Радиус от четвърт миля. С радиостанции и гривни за проследяване на глезените. Какво е следващото?

Преглеждам бързо списъка си.

— Гейл. Ще трябва да бъде с мен, за да мога да правя това.

— С теб, в смисъл? Извън обсега на камерите? До теб през цялото време? Сега него ли искаш да представим като новия ти любим? — пита Коин.

Не го казва с някаква особена злостна нотка — точно обратното, гласът ѝ звучи безпристрастно. Но все пак съм шокирана и ахвам.

— Какво?

— Мисля, че би трябвало да продължим настоящата романтична връзка. Едно бързо отдръпване от Пийта може да накара зрителите да престанат да ѝ съчувстват — казва Плутарх. — Особено след като смятат, че е бременна с неговото дете.

— Съгласна съм. Така че за пред публиката можем да представяме Гейл просто като твой съмишленик. Това устройва ли те? — пита Коин. Продължавам да я гледам безмълвно. Тя нетърпеливо повтаря: — За Гейл? Това ще бъде ли достатъчно?

— Винаги можем да го представим като твой братовчед — казва Фулвия.

— Не сме братовчеди — казваме двамата с Гейл в един глас.

— Добре, но вероятно ще е добре да поддържаме тази версия при появяванията ви пред камера — казва Плутарх. — Извън обсега на камерите той е изцяло твой. Още нещо?

Смутена съм от обрата, който приема разговорът. Намеците, че мога с такава готовност да се откажа от Пийта, че съм влюбена в Гейл, че цялата история е била преструвка. Бузите ми пламват. Дори самата представа, че изобщо се замислям кой искам да бъде представен като мой любим, предвид сегашното ни положение, е унижителна. Обхваната от гняв, изричам най-важното си условие:

— Когато войната свърши, ако спечелим, Пийта трябва да бъде помилван.

Гробна тишина. Чувствам как тялото на Гейл се напряга. Сигурно трябваше да го предупредя, но не бях сигурна как ще реагира. Не и когато планът включва Пийта.

— Да не му бъде наложена никаква форма на наказание — продължавам аз и се сецам за още нещо. — Същото важи и за останалите заловени трибути, Джоана и Енобария. — Откровено казано, не ме е грижа за Енобария, зловната жена-трибут от Окръг 2. Всъщност, противна ми е, но ми се струва неправилно да я изключа от списъка.

— Не — казва Коин категорично.

— Да — изстрелвам в отговор. — Те не са виновни, че ги изоставихте на арената. Кой знае какво им причинява Капитолът?

— Те ще бъдат съдени заедно с други военнопръстълници, и третираны, както трибуналът намери за уместно — казва тя.

— Ще им бъде даден имунитет! — Усецам как се надигам от стола си, гласът ми е силен и кънти. — Лично ще обещаете това пред цялото население на Окръг 13 и остатъка от Дванайсети. Скоро. Днес. То ще бъде записано за бъдещите поколения. Вие и вашето правителство ще поемете отговорността за тяхната безопасност, или ще си намерите друга Сойка-присмехулка!

Думите ми увисват във въздуха за един дълъг миг.

— Точно това ни трябва! — прошепва Фулвия на Плутарх. — Както е сега. С костюм, стрелба на фон и малко дим.

— Да, точно това ни трябва — промърморва Плутарх.

Иска ми се да ги изгледам гневно, но чувствам, че ще е грешка да отклоня вниманието си от Коин. Виждам я как изчислява цената на моя ултиматум, съпоставяйки я с възможната ми стойност.

— Какво ще кажете, госпожо президент? — пита Плутарх. — Можете да издадете официален указ за помилване, предвид обстоятелствата. Момчето... дори не е пълнолетно.

— Добре — казва накрая Коин. — Но гледай да изпълниш както трябва ролята си.

— Ще я изпълня, след като направите съобщението — казвам аз.

— Свикайте съвещание на комисията за национална сигурност по време на Часа за размишления днес — нарежда тя. — Ще направя съобщението тогава. Остана ли нещо друго в списъка ти, Катнис?

Хартията е смачкана на топка в десния ми юмрук. Слагам листа на масата, приглаждам го и прочитам разкривените букви.

— Само още едно нещо. Да убия Сноу.

За първи път досега виждам нещо като усмивка по устните на президента.

— Когато дойде моментът, двете с теб ще хвърляме ези-тура.

Може би е права. Със сигурност не съм единствената, която претендира за правото да отнеме живота на Сноу. И мисля, че мога да разчитам на нея да се погрижи за това.

— Приемам.

Коин поглежда часовника на ръката си. И тя има разписание, което трябва да спазва.

— В такъв случай ще я оставя в твоите ръце, Плутарх. — Тя излиза от стаята, последвана от екипа си. Оставаме само четиримата — Плутарх, Фулвия, Гейл и аз.

— Отлично. Отлично. — Плутарх се отпуска на стола си, обляга лакти на масата и разтрива очи. — Знаете ли какво ми липсва? Повече от всичко? Кафето. Питам ви: толкова ли ще е немислимо да пийнем нещо, за да отмием вкуса на кашата и ряпата?

— Не сме предполагали, че ще е толкова строго — обяснява ни Фулвия, докато масажира раменете на Плутарх. — Не и сред по-висшите чиновници.

— Или поне, че ще има възможност за малко контрабанда — казва Плутарх. — Дори в Окръг 12 имаше черен пазар, нали?

— Да, „Таласъма“ — отговаря Гейл. — Там разменяхме стоките си.

— Какво ви казвах? А вижте колко почтени сте двамата! Абсолютно неподкупни. — Плутарх въздиша. — Е, хубаво, войните не продължават вечно. Радвам се, че сте част от екипа. — Той протяга ръка настрана, където Фулвия вече му подава голям скицик, подвързан в черна кожа. — Знаеш в общи линии какво искаме от теб, Катнис. Давам си сметка, че храниш смесени чувства по въпроса за участието си. Надявам се, че това ще помогне.

Плутарх плъзва скицика към мен през масата. За миг го гледам подозрително. После любопитството ми надделява. Когато отварям корицата, виждам изображение на самата себе си, застанала изправена и силна, в черна униформа. Само един човек може да е измислил

дизайна на този костюм, на пръв поглед — изцяло практичен, на втори — произведение на изкуството. Изработката на шлема, извивката на нагръдника, леката заобленост на ръкавите, за да се виждат белите гънки под ръцете. В неговите ръце пак съм сойка-присмехулка.

— Цина — прошепвам.

— Да. Той ме накара да обеща да не ти показвам този скицник, докато сама не решиш да бъдеш Сойката-присмехулка. Повярвай ми, много се изкушавах — казва Плутарх. — Давай. Прелисти го.

Обръщам бавно страниците, като разглеждам всеки детайл от униформата. Грижливо скроените бронирани пластове, скритите оръжия в ботушите и колана, специалните усиленни елементи над сърцето ми. На последната страница, под скица на брошката ми с форма на сойка-присмехулка, Цина е написал: „Все още залагам на теб“.

— Той кога... — Гласът ми изневерява.

— Да видим. Ами, всъщност, след обявяването на Юбилейните игри. Може би няколко седмици преди Игрите? Не са само скиците. Имаме униформите ти. О, а Бийти ти е приготвил нещо наистина специално, което те очаква долу в склада за оръжия. Не казвам какво, за да не разваля изненадата — добавя Плутарх.

— Ще бъдеш най-добре облеченият бунтовник в историята — казва Гейл с усмивка. Внезапно осъзнавам, че е крил нещо от мен. Също като Цина, и той през цялото време е искал да взема това решение.

— Планът ни е да предприемем атака в ефирно време — казва Плутарх. — Да направим поредица пропове — което е съкратено от „пропагандни клипове“ — в които участваш ти и да ги излъчим пред цялото население на Панем.

— Как? — пита Гейл. — Единствено Капитолът контролира излъчването на всички програми.

— Но ние си имаме Бийти. Преди десетина години той реконструира подземната мрежа, по която се предават всички програми. Според него има добър шанс да успеем. Разбира се, трябва да има какво да излъчваме. Така че, Катнис, в студиото те очакват, когато решиш, че си готова. — Плутарх се обръща към асистентката си: — Фулвия?

— С Плутарх обсъждахме как можем да го постигнем. Според нас може би ще бъде най-добре да изграждаме образа ти като наш бунтовнически лидер отвън... навътре. Започваме от възможно най-зашеметяващата външност за Соиката-присмехулка, а после изграждаме личността ти така, че да отговаря на външния вид! — казва тя бодро.

— Вече имате униформата й — казва Гейл.

— Да, но дали да е покрита с белези и кръв? Дали да сияе с пожара на бунта? Доколко може да е изпоцапана, без да събудим отвращение в хората? Във всички случаи гледката трябва да бъде впечатляваща. Искам да кажа, очевидно това — Фулвия бързо се приближава към мен и „кадрира“ лицето ми с ръце — няма да свърши работа. — По рефлекс рязко дръпвам глава назад, но тя вече е почнала да си събира нещата. — Затова сме подготвили още една малка изненада за вас. Елате, елате.

Фулвия ни маха с ръка и двамата с Гейл излизаме в коридора след нея и Плутарх.

— Толкова добронамерено и все пак толкова обидно — прошепва Гейл в ухото ми.

— Добре дошъл в Капитола — прошепвам в отговор. Но думите на Фулвия нямат ефект върху мен. Здравно обгръщам с ръце скицника и се чувствам обнадеждена. Това трябва да е правилното решение. Щом Цина е искал така.

Качваме се в асансьора и Плутарх преглежда бележника си.

— Я да видим. Отделение 3908. — Той натиска едно копче, отбелязано с числото 39, но не се случва нищо.

— Трябва да сложиш ключа — казва Фулвия.

Плутарх издърпва изпод ризата си ключ, закачен на тънка верижка и го пъха в ключалката, която не съм забелязала до този момент. Вратите плавно се затварят.

— Да, точно така.

Асансьорът се спуска десет, двацет, повече от трийсет нива надолу, по-надолу, отколкото изобщо съм си представяла, че се простира Окръг 13. Виждаме широк бял коридор с червени врати от двете страни, които изглеждат почти декоративни в сравнение със сивите на горните етажи. Всички са означени само с номера. 3901, 3902, 3903...

Тръгваме, а аз поглеждам назад и виждам как асансьорът се затваря и пред вратите му пада метална решетка. Когато се обръщам, един пазач се е появил безшумно от едно от помещенията в далечния край на коридора. Той тръгва с широки крачки към нас, а вратата зад него безшумно се затваря.

Плутарх се насочва към него и вдига ръка за поздрав, а ние, останалите, го следваме. Тук долу имам чувството, че нещо не е както трябва. Не е само заради решетката пред асансьора, нито клаустрофобичното чувство от това, че сме толкова дълбоко под земята, нито острата миризма на дезинфекционен препарат. Хвърлям поглед към Гейл и разбирам, че той също го усеща.

— Здравейте, търсим... — започва Плутарх.

— Сбъркали сте етажа — казва пазачът рязко.

— Наистина ли? — Плутарх пак поглежда в бележника си. — Тук съм записал 3908. Може ли да се обадите на...

— Налага се да ви помоля да си тръгнете. Проблемите при изпълнение на задачите трябва да се отнасят до Главната канцелария — казва пазачът.

Отделение 3908 е точно пред нас. Само на няколко крачки. Във вратата — всъщност във всички врати — нещо липсва. Няма дръжки.

— Къде казахте, че е тя? — пита Фулвия.

— Ще намерите Главната канцелария на Седмо ниво — казва пазачът и разперва ръце, за да ни вкара обратно в асансьора.

Изад вратата с номер 3908 се чува звук. Нещо като леко скимтене. Такъв звук издава уплашено куче, за да не го ударят, само че този е прекалено познат и човешки. С Гейл се споглеждаме само за миг, но това е достатъчно дълго време за двама души, които действат в синхрон като нас. Пускам скицника на Цина и той пада със силен трясък в краката на пазача. Секунда след като пазачът се навежда да го вдигне, Гейл също се навежда и го удря с глава.

— О, извинявай — казва Гейл с лек смях, хваща пазача за ръце, сякаш да запази равновесие и леко го отдалечава от мен.

Това е моят шанс. Стрелвам се покрай замаяния пазач, бутам вратата, обозначена с 3908, и ги намирам. Полуголи, насинени и приковани с вериги към стената.

Моят подготвителен екип.

Вонята на немити тела, застояла урина и инфекция прониква през облака от дезинфектант. Разпознавам трите фигури единствено по зашеметяващите им модни решения: златните татуировки по лицето на Вения. Накъдрената на масури оранжева коса на Флавий. Бледозелената кожа на Октавия, която сега виси отпуснато, сякаш тялото ѝ е бавно спадащ балон.

Когато ме виждат, Флавий и Октавия се присвиват и се отдръпват назад към облицованите с плочки стени, сякаш очакват да ги нападна, макар че никога не съм била лоша с тях. Най-голямото ми оскърбление към тях са били не особено любезните ми мисли, които пазех за себе си, така че защо се присвиват от ужас?

Пазачът ми нарежда да изляза, но следват звуци като от сборичкване и разбирам, че Гейл е успял да го задържи по някакъв начин. За да получа отговор, се приближавам към Вения, която винаги е била най-силната. Прикляквам и улавям леденостудените ѝ ръце, които стисват моите като менгемета.

— Какво се е случило, Вения? Какво правите тук?

— Доведоха ни. От Капитола — казва тя дрезгаво.

Плутарх влиза зад мен.

— Какво става тук?

— Кой ви доведе? — настоявам аз.

— Някакви хора — казва тя неопределено. — В нощта, когато избяга.

— Помислихме си, че ще ти подейства успокоително да си пак с обичайния си подготвителен екип — казва Плутарх зад гърба ми. — Цина помоли за това.

— И за *това* ли е помолил Цина? — озъбвам му се. Защото ако има нещо, в което съм сигурна, то е, че Цина никога не би одобрил измъчването на тези трима души, с които успяваше да се справи внимателно и търпеливо. — Защо ги третират като престъпници?

— Наистина не знам. — В гласа му има нещо, което ме кара да му повярвам, а бледността върху лицето на Фулвия го потвърждава.

Плутарх се обръща към пазача, който току-що се е появил на вратата, с Гейл точно зад него. — Казаха ми само, че ги държат затворени. Защо им е наложено наказание?

— За кражба на храна. Наложих се да ги обуздаем след кавга за парче хляб — казва пазачът.

Вения вдига вежди, сякаш още се опитва да проумее станалото.

— Никой не ни казваше нищо. Бяхме толкова гладни. Тя взе само едно парче.

Октавия започва да хълца, заглушавайки звука в опърпаната си туника. Сещам се как първия път, когато оцелях на арената, Октавия тайно ми пхна едно хлебче под масата, защото ѝ беше непоносимо да ме гледа гладна. Сега тя трепери и отивам при нея:

— Октавия? — Докосвам я и тя потръпва. — Октавия? Всичко ще бъде наред. Ще ви измъкна оттук.

— Това изглежда твърде крайна мярка — казва Плутарх.

— И това е, защото са взели парче хляб? — пита Гейл.

— И преди този случай имаше многократни нарушения. Предупредихме ги. Но продължиха да вземат хляб. — Пазачът прави пауза за миг, сякаш озадачен от неспособността ни да разберем. — Не може да се взема хляб.

Не мога да накарам Октавия да си свали ръцете от лицето, но тя го повдига леко. Оковите на китките ѝ се изместват няколко сантиметра надолу и отдолу се разкриват кървящи възпалени рани.

— Ще ви заведе при майка ми. — Обръщам се към пазача. — Свали им оковите.

Пазачът поклаща глава:

— Нямам право.

— Свали ги! Веднага! — крещя аз.

Той губи самообладание. Не е свикнал обикновените граждани да му говорят по този начин.

— Нямам заповед за освобождаване. А ти нямаш право...

— Направи го на моя отговорност — казва Плутарх. — И без друго дойдохме да ги вземем. Искат ги отдел Специална отбрана. Изцяло на моя отговорност.

Пазачът излиза да се обади на някого. Връща се с връзка ключове. Членовете на подготвителния ми екип са били принудени толкова дълго да седят свити, че дори след като оковите са свалени, им

е трудно да ходят. Налага се Гейл, Плутарх и аз да им помагаме. Флавий се спъва в металната решетка върху кръглата дупка на пода и стомахът ми се присвива, когато се замислям защо една стая ще има нужда от отводнителен канал. Какви ли петна от човешки страдания са били отмити с маркуч от тези бели плочки...

В болницата намирам майка ми — единственият човек, на когото мога да се доверя да се погрижи за тях. Поради състоянието им минава минута, докато ги разпознае и после по лицето ѝ се изписва ужас. Знам, че той не се дължи на гледката на обезобразени тела, защото те бяха нещо, с което се сблъскваше всеки ден в Окръг 12, а от мисълта, че подобни неща стават и в Окръг 13.

В болницата посрещнаха майка ми на драго сърце, но гледат на нея повече като на медицинска сестра, отколкото на лекар, въпреки че цял живот е лекувала хората. И въпреки това, никой не се намесва, когато тя въвежда тримата в една стая за прегледи, за да прецени колко сериозни са нараняванията им. Настанявам се на една пейка в коридора пред входа на болницата и чакам да чуя присъдата ѝ. Тя ще успее да разчете по телата им болката, която са им причинили.

Гейл сяда до мен и слага ръка на рамото ми.

— Тя ще ги излекува. — Кимвам и се чудя дали си спомня за собственото си жестоко бичуване в Окръг 12.

Плутарх и Фулвия се настаняват на пейката срещу нас, но не коментират състоянието на подготвителния ми екип. Ако не са знаели за малтретирането, тогава как възприемат този ход от страна на президента Коин? Решавам да ги измъкна от неловкото положение.

— Предполагам, че това е предупреждение за всички нас.

— Какво? Не. Какво искаш да кажеш? — пита Фулвия.

— Малтретирането на подготвителния ми екип е предупреждение — казвам ѝ аз. — Не само към мен. Но и към вас. За това, кой всъщност контролира нещата и какво ще се случи, ако не ѝ се подчиняваме. Ако сте се заблуждавали, че имате някаква власт, на ваше място бих се отказала от подобни илюзии още сега. Очевидно, да произхождаш от Капитола, не е нещо, което може да ти осигури защита тук. Може би по-скоро е обратното.

— Не може да правиш сравнение между Плутарх, който разработи стратегията на въстанието, и тези трима гримьори — казва Фулвия ледено.

Свивам рамене:

— Щом казваш, Фулвия. Но какво би станало, ако си спечелиш омразата на Коин? Подготвителният ми екип беше отвлечен. Те могат поне да се надяват един ден да се върнат в Капитола. Гейл и аз можем да живеем в гората. Но вие? Къде ще избягате вие двамата?

— Може би сме малко по-необходими за военните действия, отколкото мислиш — отговаря Плутарх и не изглежда загрижен.

— Разбира се, че сте. Ние, трибутите, също бяхме необходими за Игрите. Докато си свършим работата — казвам аз. — И после ни изхвърляхте с много лека ръка, нали така, Плутарх?

Това слага край на разговора. Чакаме мълчаливо, докато майка ми излиза при нас.

— Ще се оправят — съобщава тя. — Няма трайни физически травми.

— Добре. Прекрасно — казва Плутарх. — Кога могат да почнат работа?

— Сигурно утре — отговаря тя. — Ще трябва да очаквате известна емоционална нестабилност, след онова, което са преживели. Бяха особено зле подготвени, попадайки тук след живота си в Капитола.

— Това се отнася за всички нас — казва Плутарх.

Било защото подготвителният екип е изнемощял, или защото аз съм твърде изнервена, Плутарх ме освобождава от задълженията ми на Сойка-присмехулка за остатъка от деня. Двамата с Гейл слизаме за обяд, където ни сервираат яхния от боб и лук, дебела филия хляб и чаша вода. След историята на Вения хлябът засяда на гърлото ми, затова плъзвам остатъка от него върху подноса на Гейл. Докато се храним, никой от двамата ни не говори много, но когато купичките ни се изпразват, Гейл издърпва нагоре ръкава си, за да погледне разписанието си.

— Сега имам тренировки.

Издърпвам и моя ръкав и поставям ръката си до неговата.

— И аз. — Спомням си, че сега тренировките означават лов.

Нетърпението ми да избягам в гората, макар и само за два часа, надделява над настоящите ми тревоги. Едно потапяне сред зеленината и слънчевата светлина със сигурност ще ми помогне да си подредя мислите. Щом се отдалечаваме от главните коридори, двамата с Гейл

хукваме като освободени от час ученици към оръжейния склад и когато пристигаме, вече съм задъхана и замаяна. Напомняне, че не съм се възстановила напълно. Пазачите ни дават старите ни оръжия, както и ножове и чувал от зебло, който трябва да мине за торба за дивеч. Изтърпявам да закрепят проследяващото устройство на глезена ми и си давам вид, че слушам, докато ми обясняват как да си служа с ръчната радиостанция. Запомням единствено, че радиостанцията има часовник и трябва да се върнем в Тринайсети до определения час — в противен случай ще ни отнемат разрешението да ходим на лов. Това е единственото правило, което ще се постарая да спазвам.

Излизаме навън в просторната, оградена зона за тренировки до гората. Пазачите отварят добре смазаните врати, без да кажат нищо. Ще бъде доста трудно да минем сами през тази ограда — висока е десет метра, винаги е електрифицирана и завършва с остри като бръснач стоманени шипове. Вървим през гората, докато изчезва от погледа ни. На една малка поляна спираме за миг и отмятаме глави, за да се насладим на слънчевата светлина. Разпервам ръце и се завъртам в кръг, но бавно, за да не ми се завие свят.

Отсъствието на дъжд, което забелязах в Дванайсети, е изсушило растенията и тук — листата им са крехки и трошливи и образуват хрущящ килим под краката ни. Събуваме си обувките. Моите и без друго не са ми по мярка, тъй като в духа на правилото, че нищо не бива да се прахосва, на което се подчинява всичко в Окръг 13, ми отпуснаха един чифт, който беше омалял на някого. Очевидно, единият от нас има особеност в походката, защото предишният собственик е разтъпкал обувките по съвсем различен начин.

Ловуваме както едно време. Мълчаливо: нямаме нужда от думи, за да общуваме, защото тук в гората се движим като две части от едно същество. Предусещаме взаимно движенията си, пазим си взаимно гърбовете. От колко време не сме се радвали на тази свобода? От осем месеца? От девет? Не е точно същото, като се има предвид всичко случило се и проследяващите устройства на глезените ни, както и фактът, че трябва да си почивам толкова често. Но мисля, че това е най-близкото до щастие чувство, което мога да изпитам в момента.

Тук животните са много доверчиви. Онази една минута в повече, която им трябва, за да разберат какво означава непознатата ни миризма, им струва живота. След час и половина плячката ни вече

наброява десетина различни животни — зайци, катерици и пуйки — и решаваме да прекратим лова и да прекараме оставащото време край едно езерце, което сигурно се захранва от подземен извор, тъй като водата е прохладна и сладка.

Гейл предлага да почисти дивеча, а аз не възразявам. Слагам няколко ментови листенца на езика си, затварям очи и се облягам на една скала, като попивам звуците и оставям прежурящото следобедно слънце да изгаря кожата ми. Обзема ме почти пълно спокойствие, докато гласът на Гейл ме прекъсва:

— Катнис, защо толкова държиш на подготвителния си екип?

Отварям очи да видя дали се шегува, но той гледа намръщено надолу към заека, който дере.

— Защо не?

— Хм. Да видим. Защото прекараха последната година да те подготвят за заколение? — предлага той.

— По-сложно е. Познавам ги. Те не са зли или жестоки. Дори не са умни. Да се държиш лошо с тях е все едно да се държиш лошо с деца. Те не виждат... искам да кажа, не знаят... — Оплитам се в думите си.

— Не знаят какво, Катнис? — пита той. — Че трибутите — които всъщност са истинските деца тук, а не тези твои трима откачалки — са принудени да се бият до смърт? Че ти излизаше на онази арена за забавление на хората? Това голяма тайна ли беше в Капитола?

— Не. Но те не гледат на това както нас — казвам. — Те са израснали с тези неща и...

— Наистина ли ги защитаваш? — Той смъква кожата от заека с едно бързо движение.

Това ме жегва, защото наистина ги защитавам, което е абсурдно. Мъча се да намеря някакво логично обяснение:

— Бих защитила всеки, към когото се отнасят така само защото е взел парче хляб. Може би това твърде много ми напомня за случая с теб и пуйката!

И все пак той е прав. Наистина изглежда странно да съм толкова загрижена за подготвителния си екип. Би трябвало да ги мразя и да искам да ги видя обесени. Но те са толкова безпомощни и бяха от екипа на Цина, а той беше на моя страна, нали така?

— Не искам да се караме — казва Гейл. — Но според мен Коин едва ли иска да ти каже нещо важно, като ги е наказала за това, че са нарушили правилата тук. Вероятно е смятала, че ще го приемеш като услуга. — Той натъпква заека в чувала и се изправя. — По-добре да тръгваме, ако искаме да се върнем навреме.

Не приемам протегнатата му ръка и несигурно се изправям на крака.

— Хубаво. — На връщане никой от двамата ни не говори, но щом влизаме през вратата, се сещам за още нещо. — По време на Юбилейните игри Октавия и Флавий трябваше да излязат, защото не можеха да спрат да плачат за това, че се връщам на арената. А Вения едва успя да се сбогува с мен.

— Ще се опитам да имам това предвид, докато те... преобразяват — казва Гейл.

— Непременно — казвам.

Предаваме месото на Мазната Сае в кухнята. На нея Окръг 13 ѝ харесва доста, макар да смята, че готвачите са донякъде лишени от въображение. Но жена като нея, която успяваше да приготви сносна яхния от месо на диво куче и ревен, със сигурност се чувства тук като с вързани ръце.

Изтощена от ловуването и недоспиването, аз се връщам в отделението си и виждам, че е опразнено. Спомням си, че са ни преместили заради Жълтурчето. Качвам се на последния етаж и намирам отделение „Е“. Изглежда точно като отделение 307, с изключение на прозореца — петдесет на двапет и пет сантиметра — разположен в горната част на стената. Затваря се с тежка метална плоча, но в момента е отворен, а котката, виновник за цялата история, не се вижда никаква. Изтягам се на леглото си и един лъч следобедна слънчева светлина заиграва по лицето ми. Следващото, което осъзнавам, е как сестра ми ме буди за 18.00 — *Размишления*.

Прим ми казва, че още от обяд излъчват съобщения за събранието. Присъствието на всички жители, с изключение на онези, необходими за конкретни задачи, е задължително. Следваме упътванията, за да стигнем до Колективната зала — огромно помещение, което с лекота побира пристигналите хиляди хора. Ясно е, че е строена за по-големи събирания и навярно в нея са се провеждали такива преди епидемията от шарка. Прим мълчаливо посочва често

срещания резултат от това бедствие — белезите, леко обезформените тела на децата.

— Тук са страдали много — казва тя.

След тази сутрин не съм в настроение да изпитвам състрадание към Окръг 13.

— Не повече, отколкото ние в Дванайсети — казвам. Виждам как майка ми води група пациенти с болнични пижами и халати, които са достатъчно добре, за да ходят. Сред тях се откроява Финик — леко замаян, но много красив. Държи в ръце парче тънко въже, около трийсет сантиметра, толкова късо, че дори той не може да направи от него използвана примка. Пръстите му се движат бързо, като автоматично стягат и развързват различни възли, докато той се оглежда с празен поглед наоколо. Вероятно е част от терапията му. Отивам при него и казвам:

— Здравсти, Финик. — Той явно не ме забелязва, затова го смушквам, за да привлека вниманието му. — Финик! Как си?

— Катнис! — казва той и стиска ръката ми. От облекчение, че вижда познато лице — мисля си аз. — Защо ни събират тук?

— Казах на Коин, че ще бъда нейната Сойка-присмехулка. Но я накарах да обещае, че ще даде имунитет на останалите трибути, ако бунтовниците победят — казвам му. — Публично, така че да има много свидетели.

— О. Добре. Защото се тревожа за положението с Ани. Че без да го съзнава, ще каже нещо, което може да се изтълкува като предателство — казва Финик.

Ани. О-о... Съвсем забравих за нея.

— Не се тревожи, погрижила съм се за това. — Стисвам ръката на Финик и се отправям към подиума в предната част на помещението. Коин преглежда набързо изявлението, което си е подготвила, и ме поглежда въпросително. — Трябва да добавите Ани Креста към списъка на хората, които ще получат имунитет — казвам ѝ.

Президентът се намръщва леко:

— Коя е тази?

— Тя и Финик Одеър са... — Какви? Всъщност не знам как да я нарека. — Тя е приятелка на Финик. От Окръг 4. И тя е от победителите. Беше арестувана и отведена в Капитола, когато арената избухна.

— О, лудото момиче. Това всъщност не е необходимо — казва тя.
— Нямаме навика да наказваме толкова безпомощни хора.

Сещам се за сцената, на която попаднах толкова неочаквано тази сутрин. Как Октавия се притискаше към стената. За това, че Коин и аз сигурно имаме съвсем различна представа за безпомощност. Но казвам само:

— Така ли? Тогава няма да е проблем да добавите Ани.

— Добре — казва президентът, като вписва името на Ани. — Искаш ли да бъдеш с мен тук горе на подиума за съобщението? — Поклащам глава. — И аз си помислих така. По-добре се скрий в тълпата. Всеки момент ще започна.

Връщам се при Финик.

В Окръг 13 думите също са сред нещата, които не се прахосват. Коин моли за внимание и съобщава на публиката, че съм се съгласила да бъда Сойката-присмехулка при условие, че останалите победители — Пийта, Джоана, Енобария и Ани — получат пълна амнистия за евентуални вреди, нанесени на бунтовническата кауза. В нестройния шум на тълпата долавям ропота на несъгласието. Предполагам, че никой не се е съмнявал, че ще искам да бъда Сойката-присмехулка. Затова назоваването на цена — и то такава, която пощадява възможните врагове — събужда гнева им. Оставам безразлична към враждебните погледи, които хвърлят към мен.

Президентът им дава възможност да недоволстват няколко минути, а след това продължава с обичайния си рязък маниер. Само че сега думите, които излизат от устата ѝ, са новина за мен:

— Но в замяна на тази безпрецедентна молба войник Евърдийн обеща да се посвети на нашата кауза. Следователно всяко нейно отклонение от мисията ѝ, независимо от причините или постъпките ѝ, ще се разглежда като нарушение на това споразумение. Имунитетът ще бъде отнет, а съдбата на четиримата победители — решена по законите на Окръг 13. Както и нейната. Благодаря ви.

С други думи, направя ли една погрешна стъпка, всички сме мъртви.

Още една сила, с която трябва да се съобразявам. Още един могъщ играч, който е решил да ме използва като пионка в игрите си, въпреки че плановете им винаги се провалят. Първи бяха гейм-мейкърите, които ме превърнаха в своята звезда, а после едва се съвзеха от онази шепа отровни къпини. После президентът Сноу се опита да ме използва, за да потуши пламъците на бунта с единствения резултат, че всяка моя постъпка се оказа възпламеняваща. Накрая бунтовниците, които ме вдигнаха с металната кука от арената, за да ми отредят ролята на Сойка-присмехулка, а после с изненада разбраха, че може би не искам тези криле. А сега Коин, с шепа скъпоценни ядрени оръжия и един действащ като добре смазана машина окръг, която установи, че да опитомиш една Сойка-присмехулка е още по-трудно, отколкото да я уловиш. Но все пак тя най-бързо от всички разбра, че имам собствен план за действие и следователно не може да ми се вярва. Тя първа ме обяви открито за заплаха.

Прокарвам пръсти през гъстата пяна във ваната. Почистването ми е само предварителна стъпка към определянето на новата ми външност. Косата ми е съсипана от киселина, кожата ми е изгоряла от слънцето, покрита съм с грозни белези — подготвителният екип трябва първо да ме разкраси, а *после* да ме гримира с рани, изгаряния и белези, но така, че да изглежда по-привлекателно.

— Преобразете я до Нулево ниво на красота — нарежда Фулвия рано тази сутрин. — Ще започнем оттам. — Нулевото ниво на красота се оказва начинът, по който би изглеждал човек, ако стане от леглото с безупречна, но естествена външност. Това означава, че ноктите ми са свършено оформени, но не и лакирани. Косата — мека и лъскава, но не фризирана. Кожата — гладка и чиста, но без грим. Епиляция на тялото и заличаване на тъмните кръгове под очите, но никакви забележими подчертавания. Сигурно Цина е дал същите указания първия ден, когато пристигнах като трибут в Капитола. Само че тогава беше различно, защото бях състезател. Предполагах, че като бунтовник ще мога да приличам малко повече на себе си. Изглежда обаче, че ако

си бунтовник, когото показват по телевизията, ще трябва да отговаряш на други стандарти.

Изплаквам сапунената пяна от тялото си, обръщам се и виждам, че Октавия ме чака с хавлиена кърпа. Сега, когато е без екстравагантните дрехи, тежкия грим, боядисаната коса, бижутата и дрънкулките, с които се кичеше, тя е съвсем различна от жената, която познавах в Капитола. Спомням си как един ден се появи с ярко розови букли, обкичени с примигващи цветни лампички с форма на мишки. Каза ми, че вкъщи държи няколко мишки като домашни любимци. Тогава ми се стори отвратително, тъй като ние смятаме мишките за вредители, освен ако не са стотвени. Но може би Октавия ги харесваше, защото са малки, меки и с пискливи гласчета. Като нея. Докато ме попива с кърпата, аз се мъча да опозная тази Октавия, която виждам в Окръг 13. Истинската ѝ коса се оказва с хубав кестеняв цвят. Лицето ѝ е обикновено, но притежава безспорна миловидност. Помлада е, отколкото смятах. Може би няма двацет и пет. Без десет сантиметровите декоративни нокти пръстите на ръцете ѝ приличат на кебапчета и непрестанно треперят. Искане ми се да ѝ кажа, че всичко е наред, че ще се погрижа Коин никога вече да не ѝ причинява болка. Но многоцветните синини, разцъфнали като цветя върху зелената ѝ кожа, само ми напомнят колко съм безсилна.

Флавий също изглежда безцветен без пурпурното си червило и ярките дрехи. Все пак е успял да пооправи оранжевите масури на косата си. Най-малко променена е Вения. Синьо-зелената ѝ коса не е оформена на шипове, а пригладена и отдолу се виждат израслите сиви корени. Най-впечатляващата ѝ отличителна черта обаче винаги са били татуировките и те си остават все така златни и стряскащи. Тя идва и взема кърпата от ръцете на Октавия.

— Катнис няма да ни направи нищо лошо — казва тя на Октавия тихо, но твърдо. — Катнис дори не знаеше, че сме тук. Сега нещата ще се оправят. — Октавия кимва леко, но не смее да ме погледне в очите.

Не е проста работа да ме върнат до Нулево ниво на красота, дори с изобилния арсенал от продукти, инструменти и приспособления, които Плутарх предвидливо е донесъл от Капитола. Моят подготвителен екип се справя доста добре до момента, в който се опитва да реши какво да прави с мястото на ръката ми, откъдето Джоана изтръгна чипа за проследяване. Никой от медицинския екип не

мислеше за красотата, когато закърпиха отворената рана. Сега там имам грапав, назъбен белег с размерите на ябълка. Обикновено ръкавът ми го покрива, но Цина е направил костюма на Сойка-присмехулка така, че ръкавите свършват точно над лакътя. Това е толкова голям проблем, че повикват Фулвия и Плутарх, за да се посъветват с тях. Кълна се, че при вида на белега на Фулвия ѝ прилошава. За човек, който работи заедно с гейм-мейкър, тя е ужасно чувствителна. Сигурно е свикнала да вижда неприятни неща само на екрана.

— Всички знаят, че тук имам белег — казвам мрачно аз.

— Едно е да знаят, друго е да го видят — отговаря Фулвия. — Положително е отблъскващ. С Плутарх ще измислим нещо на обед.

— Да, ще измислим нещо — казва Плутарх и небрежно маха с ръка. — Може би някаква гривна или нещо подобно.

Отвратена, аз се обличам, за да отида в трапезарията. Подготвителният ми екип се сгушва в групичка до вратата.

— Тук ли ви носят храната? — питам аз.

— Не — отговаря Вения. — Трябва да отидем в някаква трапезария.

Представям си как влизам в трапезарията, следвана по петите от тези тримата и вътрешно въздишам. Но хората и без друго вечно ме зяпат. Нищо ново.

— Ще ви покажа къде е — казвам аз. — Елате.

Крадливите погледи и тихото шушукане, които обикновено предизвиквам, са нищо в сравнение с реакцията при появата на причудливо изглеждащия ми подготвителен екип. Посрещат ни със зяпнали уста, сочат ни с пръст и ахкат.

— Не им обръщайте внимание — казвам на подготвителния си екип. Със сведени очи и механични движения те се нареждат след мен на опашката и получават купички със сивкава яхния от риба и бамя и чаши вода.

Сядаме на моята маса, до една група от Пласта. Те са подържани, отколкото хората от Тринайсети, но може би е само от смущение. Лийви, която ми беше съседка в Окръг 12, предпазливо поздравява хората от подготвителния екип, а майката на Гейл, Хейзъл, която сигурно знае, че са били затворници, вдига лъжицата си и казва:

— Не се плашете. По-вкусно е, отколкото изглежда.

Но Поузи, петгодишната сестра на Гейл, е тази, която помага най-много. Тя сядна на пейката до Октавия и предпазливо докосва кожата ѝ с пръст.

— Зелена си. Да не си болна?

— Това е за красотата — прошепва Октавия и виждам как очите ѝ се пълнят със сълзи.

Поузи се замисля и после ѝ казва направо:

— Мисля, че ти ще си хубава във всеки цвят.

Октавия се усмихва едва забележимо:

— Благодаря ти.

— Ако наистина искаш да впечатлиш Поузи, ще трябва да си боядисаш косата ярко розова — казва Гейл, като слага подноса си до мен. — Това е любимият ѝ цвят. — Поузи се засмива и се връща обратно на мястото до майка си. Гейл кимва към купата на Флавий. — На твоё място не бих го оставил да изстине. Няма да стане по-вкусно.

Всички се залавят с яденето. Яхнията не е лоша на вкус, но определено оставя усещането за нещо слузесто, с което трудно се свиква. Сякаш трябва да преглътнеш всяка хапка три пъти, преди наистина да слезе към стомаха ти.

Гейл, който обикновено не говори много докато се храни, прави усилие да поддържа разговора и разпитва за разкрасяването. Знам, че се опитва да заглади нещата. Снощи се спречкахме, след като той намекна, че не съм оставила на Коин никакъв избор, освен да парира искането ми да осигури безопасност за победителите с друго от своя страна.

— Катнис, тя управлява този окръг. Не може да си върши работата, ако покаже, че отстъпва пред теб.

— Искаш да кажеш, че не може да понесе никакво несъгласие, дори да е основателно и справедливо — отговорих му аз.

— Искам да кажа, че ти я постави в лоша позиция. Като я накара да даде имунитет на Пийта и останалите, без изобщо да знаем каква вреда могат да причинят — възрази Гейл.

— Затова трябваше просто да се включи в програмата и да оставя останалите трибути да се оправят сами? Не че има значение, защото и без друго всички правим точно това! — И после затръшнах вратата в лицето му. Не седнах с него на закуска, а когато Плутарх го изпрати на тренировка, го оставих да тръгне, без да кажа и дума. Знам, че

говореше само от загриженост за мен, но наистина ми е нужно да е на моя страна, а не на страната на Коин. Как е възможно да не го знае?

По разписание следобед двамата с Гейл трябва да отидем в Отдела за специална отбрана, за да се срещнем с Бийти. Докато пътуваме в асансьора, Гейл най-после казва:

— Още си ядосана.

— А ти все още не съжаляваш.

— Все още поддържам това, което казах. Да излъжа ли искаш?
— пита той.

— Не, искам да го премислиш и да стигнеш до правилното решение — казвам му. Но при тези думи той само се засмива. Трябва да се откажа. Няма смисъл да се опитвам да диктувам на Гейл какво да мисли. Което, ако съм честна, е една от причините да му се доверявам.

Нивото, на което се намира Отделът за специална отбрана, е разположено почти толкова ниско долу, колкото подземията, където намерихме подготвителния екип. Това е истински лабиринт от помещения, пълни с компютри, лаборатории, апаратура и изпитателни полигони.

Питаме за Бийти и ни упътват през лабиринта, докато стигаме до огромен прозорец с бронирано стъкло. Вътре се намира първото красиво нещо, което виждам в границите на Окръг 13: изкуствена ливада с истински дървета и цъфтящи растения, откъдето се носи оживено чуруликане на колибри. Бийти седи неподвижен в инвалидна количка сред ливадата и гледа как една яркозелена птица виси неподвижно във въздуха пред голям оранжев цвят и отпива нектар от него. Птицата изведнъж се отдалечава бързо като стрела, той я проследява с поглед и после ни забелязва. Маха ни приветливо с ръка да отидем при него.

Въздухът е прохладен и приятен, а не влажен и задушен, както очаквам. От всички страни се чува пърхане на миниатюрни криле, което ми напомня бръмченето на насекомите в гората на родния ми окръг. Кой знае по каква странна причина са направили това толкова приятно място.

Бийти все още е блед като човек, който се възстановява след боледуване, но зад прекалено големите очила очите му светят от възлнение.

— Не са ли великолепни? Окръг Тринайсет изучава аеродинамиката им тук от години. Тези птици могат да летят напред и назад със скорост 90 километра в час. Само ако можех да ти конструирам такива криле, Катнис!

— Съмнявам се, че бих могла да се справя с тях, Бийти — засмивам се аз.

— В един миг си тук, в следващия вече те няма. Можеш ли да свалиш колибри със стрела? — пита той.

— Никога не съм опитвала. По тях няма много месо.

— Не. А ти не си човек, който убива за забавление — казва той. — Все пак, бас държа, че трудно ще ги уцелиш.

— Може би могат да се ловят с примки — казва Гейл. Лицето му приема онова отнесено изражение, което се изписва върху него, когато се опитва да реши нещо. — Например вземаш много фино изплетена мрежа. Заграждаш един участък и оставяш отвор около трийсет сантиметра. Вътре слагаш за примамка цветя, които имат нектар. Докато се хранят, затваряш отвора. От шума те ще политнат, но ще стигнат само до другия край на мрежата.

— Дали ще стане? — пита Бийти.

— Не знам. Просто идея — казва Гейл. — Може и да те надхитрят.

— Може. Но ти се възползваш от естествения им инстинкт да бягат от опасността. Да мислиш като жертвите си... именно така откриваш уязвимите им места — казва Бийти.

Спомням си нещо, за което не ми се иска да мисля. Докато се подготвях за Юбилейните игри, гледах един запис, в който Бийти, който е още момче, свързва две жици и електрокутира групата преследващи го деца. Гърчещи се в конвулсии тела, ужасени изражения. Бийти, в моментите, довели до победата му в онези отдавнашни Игри на глада, гледа как останалите умират. Не е виновен. Това е самозащита. Всички ние действахме единствено при самозащита...

Внезапно изпитвам желание да изляза от стаята с пойните птици, преди някой да започне да нагласява примка.

— Бийти, Плутарх каза, че имаш нещо за мен.

— Точно така. Наистина имам. Новият ти лък. — Той натиска едно копче на страничната облегалка на количката и излиза от стаята.

Докато го следваме през извивките и завоите на Отдела за специална отбрана, той обяснява за инвалидната количка. — Вече мога да ходя по малко. Само че се изморявам много бързо. По-лесно ми е да се придвижвам така. Как е Финик?

— Той... има проблеми с концентрацията — отговарям аз. Не искам да казвам, че напълно е откачил.

— Проблеми с концентрацията, така ли? — Бийти се усмихва мрачно. — Ако знаеше какво е преживял Финик през последните няколко години, щеше да си наясно какво чудо е, че изобщо все още може да общува. Кажу му все пак, че разработвам нов тризъбец за него. Нещо, което да го поразсее малко. — Разсейването ми се струва последното нещо, от което се нуждае Финик, но обещавам да предам съобщението.

Четирима войници охраняват входа към помещението с надпис „Специални оръжия“. Проверката на разписанията, отпечатани върху ръцете ни, е само подготвителна стъпка. Вземат ни отпечатъци от пръстите, минаваме през сканиране на ретината и на ДНК, и трябва да минем през специални детектори за метал. Бийти трябва да остави количката си отвън, макар да му предоставят друга, след като минаваме през проверките за сигурност. Намирам цялата ситуация за странна, защото не мога да си представя някой, израсъл в Окръг 13, да е заплаха, от която правителството трябва да се предпази. Дали тези предпазни мерки не са въведени заради неотдавнашния приток на имигранти?

На вратата на склада за оръжие минаваме през нова серия проверки — сякаш ДНК-то ми може да се е променило през времето, докато извървим дващсетината метра по коридора — и най-после ни пускат да влезем в оръжейния склад. Трябва да призная, че при вида на арсенала ми секва дъхът. Безкрайни редици от огнестрелни оръжия, катапулти, експлозиви, бронирани коли.

— Разбира се, десантното поделение се намира в отделна сграда — казва ни Бийти.

— Разбира се — казвам, сякаш това е очевидно. Не знам къде може да има място за един прост лък и колчан със стрели сред това високотехнологично оборудване, но после се натъкваме на цяла стена със смъртоносни оръжия от рода на лъковете. Изпробвала съм много от оръжията на Капитола по време на обучението, но нито едно —

предназначено за бойни действия. Съсредоточавам вниманието си върху смъртоносно изглеждащ лък, така отрупан с мерници и разни приспособления, че съм сигурна, че не мога дори да го вдигна, какво остава да стрелям с него.

— Гейл, може би ще ти хареса да изпробваш някои от тези — казва Бийти.

— Сериозно? — пита Гейл.

— В крайна сметка, за бойните действия ще ти зачислят пушка, разбира се. Но ако се появяваш като част от екипа на Катнис в пропагандните клипове, някой от тези ще изглежда малко по-впечатляващо. Потърси си нещо, което ти харесва — казва Бийти.

— Да, ще потърся. — Ръцете на Гейл обгръщат същия лък, който привлече вниманието ми преди миг, той го вдига на рамото си и го насочва из стаята, като гледа през оптичния мерник.

— Това не изглежда много честно спрямо елените — казвам.

— Да не би да го използвам за лов на елени? — отговаря той.

— Веднага се връщам — казва Бийти. Натиска някакъв код на едно табло и се отваря малка врата. Наблюдавам го, докато изчезва и вратата се затваря.

— Значи, ще ти е по-лесно да го използваш срещу хора? — питам аз.

— Не съм казал това. — Гейл обляга лъка на земята. — Но ако имах оръжие, което би могло да спре онова, което видях да се случва в Дванайсети... ако имах оръжие, което би могло да попречи да излезеш на арената... щях да го използвам.

— И аз — признавам. Но не знам как да му опиша какво се случва, след като убиеш човек. Как споменът никога не те напуска.

Бийти влиза обратно с количката си: на стъпалото е закрепена дълга черна правоъгълна кутия, която стига чак до рамото му. Той удря спирачки и побутва кутията към мен:

— За теб е.

Поставям кутията на пода и отварям ключалките. Капакът се отваря безшумно. В кутията, върху легло от надиплено червено кадифе, лежи зашеметяващ черен лък.

— О-о! — прошепвам възхитено. Вдигам го внимателно във въздуха, за да се порадвам на прекрасния баланс, елегантната изработка и извивката на краищата, която по някакъв начин напомня за

криле на птица, разперени в полет. Има и още нещо. Трябва да застана съвсем тихо и неподвижно, за да се уверя, че не си измислям. Не, лъкът е като жив в ръцете ми. Притискам го към бузата си и чувствам как лекото бръмчене прониква през костите на лицето ми.

— Какво прави? — питам.

— Поздравява те — обяснява Бийти с широка усмивка. — Чу гласа ти.

— Разпознава гласа ми? — питам.

— Само твоя глас — казва ми той. — Виждаш ли, искаха от мен да проектирам лък, основаващ се изцяло на външността. Като част от костюма ти, нали разбираш? Но аз все си мислех: *Какво прахосничество*. Искам да кажа, ами ако някой път ти потрябва? Като нещо повече от моден аксесоар? Затова запазих външността семпла, а за вътрешната част използвах въображението си. Но най-добре се обяснява на практика. Искате ли да изпробвате оръжията?

Искаме. Вече са ни приготвили различни мишени. Стрелите, които Бийти е проектирал, са не по-малко забележителни от лъка. Благодарение на този лък и стрели, мога да стрелям с точност на разстояние над сто метра. Различните стрели — остри като бръснач, възпламенителни, експлозивни — превръщат лъка в универсално оръжие. Всяка може да се разпознае по цвета. Има възможност да управлявам лъка с глас, но нямам представа защо бих я използвала. За да дезактивирам специалните качества на лъка, трябва само да му кажа „Лека нощ“ и той заспива, докато звукът на гласа ми не го събуди отново.

Оставям Бийти и Гейл, за да се върна при подготвителния екип и настроението ми се подобрява. Седя търпеливо през останалата част от гримирането и пробвам костюма си — сега той включва окървавена превръзка върху белега на ръката ми, която показва, че наскоро съм участвала в битка. Вения закрепва брошката с форма на сойка-присмехулка над сърцето ми. Вземам лъка си и колчана с обикновени стрели, направени от Бийти, защото знам, че няма да ме оставят да се разхождам със заредените. После отиваме в студиото, където както ми се струва прекарвам часове, докато ми сложат грим и нагласят осветлението и машината за дим. Постепенно командите по уредбата, които ни дават някакви невидими хора от тайнствената кабина зад стъклото, стават все по-малко. Сега Фулвия и Плутарх започват да ме

оглеждат. Най-последно в студиото настъпва тишина. Минават цели пет минути, през които продължават да ме оглеждат. После Плутарх казва:
— Според мен е добре.

Правят ми знак да се приближа до един монитор. Връщат последните няколко минути от записа и гледам жената на екрана. Тялото ѝ изглежда по-едро от моето, по-внушително. Лицето ѝ е изпоцапано, но сексапилно. Веждите ѝ са черни и предизвикателно повдигнати. Струйки дим — които намекуват, че или току-що е била изгасена, или всеки момент ще избухне в пламъци — се издигат от дрехите ѝ. Не знам коя е тази личност.

Финик, който се разхожда безцелно из студиото от няколко часа, се приближава зад мен и отбелязва с нотка от старото си чувство за хумор:

— Ще им се прииска или да те убият, или да те целунат, или да са на твое място.

Всички са толкова развълнувани, толкова доволни от работата си. Почти е време да прекъснем за вечеря, но настояват да продължим. Утре ще се съсредоточим върху речите и интервютата, а аз ще се преструвам, че участвам в бунтовническите битки. Днес искат само един лозунг, само една реплика, от която да направят кратък пропо клип и да го покажат на Коин.

— Жители на Панем, ние се борим, ние сме смели, ние удовлетворяваме своята жажда за справедливост! — Това е репликата. От начина, по който я представят, се досещам, че са прекарвали месеци, може би години, докато я измислят и са много горди с нея. На мен обаче тя ми се струва доста пресилена. И скована. Не си представям, че бих могла да я изрека в реалния живот — освен ако не си послужи с типичния за Капитола акцент, за да си направя майтап. Както когато с Гейл имитирахме думите на Ефи Тринкет: „Нека шансовете бъдат винаги на ваша страна!“ Но Фулвия стои право пред мен и описва битката, в която току-що съм участвала, и как всичките ми другари по оръжие лежат мъртви около мен, и как, за да обединя живите, трябва да се обърна към камерата и да изкрещя репликата!

Връщат ме на мястото ми и пускат машината за дим. Някой призовава за тишина, камерите се включват и чувам: „Запис!“ Вдигам лъка над главата си и изкрещявам с целия гняв, който успявам да

придам на гласа си: „Жители на Панем, ние се борим, ние сме смели, ние удовлетворяваме своята жажда за справедливост!“

В студиото настъпва гробна тишина. И продължава. До безкрайност.

Накрая по уредбата се чува пращане и язвителният смях на Хеймич изпълва студиото. Той успява да се сдържи достатъчно дълго, преди да каже:

— Ето как, приятели, умира една революция.

Шокът от това, да чуя гласа на Хеймич вчера, да науча, че той не само е жив и способен на действие, но и отново има някакъв контрол над живота ми, ме изпълни с ярост. Излязох от студиото веднага и отказах да обърна внимание на коментарите му от кабинката днес. Но все пак веднага разбрах, че е прав за представянето ми.

Отне му цяла сутрин да убеди останалите докъде стигат способностите ми. Че не мога да се справя с това. Не мога да застана в едно телевизионно студио, нагласена с костюм и грим сред облак от изкуствен дим, и да призова окръзите към победа. Всъщност, удивително е колко време оцелях пред камерите предишния път. Разбира се, заслугата беше единствено на Пийта. Сама не мога да бъда Сойката-присмехулка.

Събираме се около огромната маса в Командването. Коин и нейните хора. Плутарх, Фулвия и подготвителният ми екип. Група от Окръг 12, която включва Хеймич и Гейл, но също и още няколко души, чието присъствие не мога да си обясня, например Лийви и Мазната Сае. В последния момент Финик вкарва Бийти с количката му, придружен от Долтън — специалиста по животновъдство от Окръг 10. Предполагам, че Коин е събрала тази странно подбрана група, за да станат свидетели на провала ми.

Хеймич обаче е този, който поздравява всички с добре дошли, и по думите му разбирам, че са дошли по негова лична покана. Намираме се в една и съща стая за пръв път, откакто се нахвърлих с нокти върху лицето му. Избягвам да го гледам директно, но виждам отражението му в една от лъскавите контролни конзоли до стената. Изглежда леко прежълтял, много е отслабнал и сякаш се е смалил. За миг се изплашвам, че умира. Налага се да си напомня, че не ме интересува.

Първата работа на Хеймич е да покаже кадрите, който току-що сме заснели. Изглежда с напътствията на Плутарх и Фулвия съм достигнала ново ниво на неспособност да се справя. И гласът, и тялото

ми изглеждат несигурни, нестройни, като на марионетка, управлявана от невидими сили.

— Добре — казва Хеймич, когато записът свършва. — Някой би ли потвърдил, че това ще ни бъде от полза в спечелването на войната? — Никой не се обажда. — Това ни спестява време. И така, нека всички се замислим и да се сетим за някой случай, в който Катнис Евърдийн ни е трогнала искрено. Не защото сте ѝ завиждали за прическата, роклята ѝ е избухнала в пламъци или е успяла да изстреля горе-долу прилично някоя стрела. Не и случай, в който Пийта ви е накарал да я харесате. Искам да посочите един момент, в който тя ни е развълнувала истински.

Настъпва дълга тишина и вече си мисля, че никога няма да свърши, когато Лийви се обажда:

— Когато зае доброволно мястото на Прим по време на Жътвата. Защото знаеше, че отива на сигурна смърт.

— Добре. Отличен пример — казва Хеймич. Взема виолетов маркер и пише в бележника си: „Заема доброволно мястото на сестра си по време на Жътвата“. Оглежда масата. — Някой друг?

Изненадана съм, че след нея се обажда Богс, когото възприемам като мускулист робот, изпълняващ послушно всяка заповед на Коин:

— Когато изпя песента. Докато малкото момиче умираше. — Някъде в ума ми изплува образът на Богс, с малко момченце, покатерило се на коленете му. Май в трапезарията. Може би все пак не е робот.

— Всички щяхме да се разплачем при тази гледка, нали така? — казва Хеймич и го записва.

— Аз плаках, когато тя упои Пийта, за да може да отиде да му донесе лекарството, и когато го целуна за довиждане! — обажда се Октавия. После покрива устата си, сякаш е сигурна, че това е било ужасна грешка.

Но Хеймич само кимва.

— О, да. Упоява Пийта, за да спаси живота му. Много добре.

Всички си спомнят още случаи. Бързо и без определен ред. Когато взех Ру за съюзник. Когато подадох ръка на Чаф вечерта по време на интервюто. Когато се опитах да нося Магс. И още — когато извадих онези къпини, които означаваха различни неща за различните хора: любов към Пийта. Отказ да се предам при обстоятелства, които

изглеждаха безнадеждни. Опълчване срещу безчовечността на Капитола.

Хеймич вдига бележника:

— И така, въпросът е: какво общо имат помежду си всички тези примери?

— Те бяха изцяло идея на Катнис — казва тихо Гейл. — Никой не ѝ е диктувал какво да каже и какво да направи.

— Извън сценария, да! — казва Бийти. Присяга се и ме потупва по ръката. — Значи трябва просто да те оставим на мира, нали така?

Няколко души се засмиват. Дори аз се усмихвам леко.

— Е, всичко това е много хубаво, но няма голяма полза — казва Фулвия недоволено. — За съжаление тук в Тринайсети окръг възможностите ѝ за прекрасно представяне са доста ограничени. Така че освен ако не предлагате да я хвърлим наред бойните действия...

— *Точно* това предлагам — казва Хеймич. — Изпратете я на бойното поле и я снимайте през цялото време.

— Но хората смятат, че е бременна — изтъква Гейл.

— Ще разгласим, че е изгубила бебето вследствие на електрошока, преживян на арената — отвръща Плутарх. — Много тъжно. Много жалко.

Идеята да ме изпратят в битка буди спорове. Но Хеймич има доста сериозни доводи. Ако се представям добре само в реални обстоятелства, трябва да бъде поставена в такива.

— Колкото и да репетираме, каквито и реплики да слагаме в устата ѝ, можем да се надяваме най-много за сносно представяне. Трябва да ѝ дойде отвътре. На това реагират хората.

— Дори и да сме предпазливи, не можем да гарантираме безопасността ѝ — казва Богс. — Тя ще бъде прицел за всеки...

— Искам да отида — намесвам се аз. — Тук не съм полезна с нищо на бунтовниците.

— А ако загинеш? — пита Коин.

— Погрижете се да го заснемете. Все някак ще го използвате — отговарям аз.

— Добре — казва Коин. — Но нека да действаме внимателно, стъпка по стъпка. Да намерим най-малко опасната ситуация, която може да пробуди в теб някаква спонтанност. — Тя обикаля из Командването и разглежда светещите карти на окръзите, които

показват разположението на силите във войната. — Отведете я в Осми днес следобед. Тази сутрин имаше тежки бомбардировки, но изглежда нападението приключи. Искам да ѝ се осигури отряд телохранители. Снимачен екип на земята. Хеймич, ти ще си на борда на ховъркрафт и ще поддържаш връзка с нея. Да видим какво ще стане там. Някой има ли други забележки?

— Измийте ѝ лицето — казва Долтън. Всички се обръщат към него. — Тя е още момиче, а вие я направихте да изглежда на трийсет и пет. Струва ми се грешка. Като нещо, което Капитолът би направил.

Коин разпуска събранието, а Хеймич я моли за разрешение да говори с мен насаме. Останалите излизат, с изключение на Гейл, който продължава да стои до мен.

— За какво се тревожиш? — пита го Хеймич. — Аз съм онзи, който има нужда от телохранител.

— Всичко е наред — казвам на Гейл и той си отива. Сега остава само жуженето на уредите и тихият мъркащ звук на вентилационната система.

Хеймич сяда срещу мен.

— Пак ще трябва да работим заедно. Така че, давай. Просто го кажи.

Спомням си гневния, ожесточен разговор на борда на ховъркрафта. Горчивината, която последва. Но казвам само:

— Не мога да повярвам, че не спаси Пийта.

— Знам — отговаря той.

Усещам нещо недоизказано. И не защото той не се извини. А защото бяхме екип. Бяхме се споразумели да опазим Пийта. Пиянска, нереалистична сделка, сключена посред нощ, но все пак сделка. И дълбоко в сърцето си знам, че и двамата се провалихме.

— Хайде сега ти кажи — подканвам го аз.

— Не мога да повярвам, че го изпусна от поглед онази нощ — казва Хеймич.

Кимвам. Това е.

— Все за това си мисля. Какво можех да направя, за да го задържа до себе си, без да прекратя съюза. Но не се сещам за нищо.

— Ти нямаше избор. А и да бях успял да убедя Плутарх да останем и да спасим Пийта онази нощ, целият ховъркрафт щеше да падне. Дори и така едва се измъкнахме. — Най-послед поглеждам

Хеймич в очите. Очи от Пласта. Сиви, дълбоки и оградени с кръговете на безсънни нощи. — Той още не е мъртъв, Катнис.

— Още сме в играта. — Опитвам се да звуча оптимистично, но гласът ми изневерява.

— Още сме вътре. И аз още съм твой ментор. — Хеймич насочва маркера си към мен. — Когато си на земята, помни, че аз съм във въздуха. Отгоре ще виждам по-хубаво, затова прави каквото ти казвам.

— Ще видим — отговарям аз.

Връщам се в Помещението за преобразяване и гледам как струйките грим изчезват в канала, докато търкам лицето си. Момичето в огледалото изглежда изтощено, със загрубяла кожа и уморени очи, но прилича на мен. Откъсвам лентата от ръката си и откривам грозния белег от проследяващия чип. Ето. Това също прилича на мен.

Тъй като ще бъда в зона на бойни действия, Бийти ми помага да облека изработените по дизайн на Цина бронирани дрехи. Каска от преплетени метални нишки, която обгръща плътно главата ми. Материята е еластична като плат и може да се отмята назад като качулка, в случай че не ми е необходима непрекъснато. Жилетка за защита на жизненоважните органи. Малки бели слушалки с микрофон, прикрепени с кабел към яката. Бийти закача на колана ми противогаз, който трябва да сложа единствено в случай на газова атака.

— Ако видиш някой да пада по необясними причини, веднага го сложи — казва той. Накрая закопчава на гърба ми колчан със стрели, разделен на три цилиндрични части. — Само помни: от дясната страна — огън. От лявата — експлозиви. В средата — обикновени стрели. Едва ли ще ти потрябват, но по-добре да си подсигурана за всеки случай.

Богс се появява, за да ме придружи долу до Въздушното поделение. Точно когато асансьорът пристига, се появява Финик, обзет от силна възбуда:

— Катнис, те не ми позволяват да дойда! Казах им, че съм добре, но те дори не разрешават да се кача в ховъркрафта!

Оглеждам Финик — босите крака, подаващи се между болничния халат и чехлите, разчорлената коса, наполовина завързаното на възел въже, увито около пръстите му, обърканото изражение — и разбирам, че всякакви молби от моя страна ще бъдат

безполезни. Дори аз не смятам, че е добра идея да го вземаме с нас. Затова се плясвам с длан по челото и казвам:

— О, забравих. От това глупаво сътресение е. Трябваше да ти кажа да отидеш при Бийти в Отдела за специални оръжия. Направил ти е нов тризъбец.

При думата *тризъбец* като че ли пак виждам пред себе си предишния Финик.

— Наистина? Какво прави?

— Не знам. Но ако е и наполовина толкова специален, колкото са лъкът и стрелите ми, сигурно ще ти хареса — казвам аз. — Само че ще се наложи да тренираш с него.

— Ясно. Разбира се. Е, тогава най-добре да сляза долу при него — казва той.

— Финик? Може би... да обуеш някакви панталони?

Той поглежда надолу към краката си, сякаш за пръв път забелязва как е облечен. После смъква рязко болничния си халат и остава само по бельо.

— Защо? Да не би да намираш това... — той заема нелепо предизвикателна поза — за разсейващо?

Не се сдържам и се засмивам, защото е смешно, и става още по-смешно, когато Богс изпада в смущение. Радвам се, защото сега той е почти като онзи Финик, когото срещнах в Юбилейните игри.

— И аз съм човек, Одеър. — Влизам, преди вратите на асансьора да се затворят. — Извинявай — казвам на Богс.

— Няма за какво. Мисля, че ти... се справи добре — казва той. — Във всеки случай по-добре, отколкото да ми се наложи да го арестувам.

— Да — отговарям аз и го поглеждам крадешком. Вероятно е на около четирийсет и пет, с късо подстригана сива коса и сини очи. Невероятна стойка. Днес два пъти каза нещо, от което съдя, че предпочита да бъдем по-скоро приятели, отколкото врагове. Може би трябва да му дам възможност. Но от друга страна е толкова лоялен към Коин...

Чуват се няколко силни изщраквания. Асансьорът прави лека пауза, а след това започва да се движи хоризонтално наляво.

— Движи се настрани? — питам.

— Да. Под Тринайсети има цяла мрежа от асансьорни пътища — отговаря той. — Този минава точно над транспортния коридор към пета въздушна платформа. По него се стига до хангара.

Хангарът. Подземията. Отделът за специална отбрана. Някъде се отглежда храна. Произвежда се електроенергия. Пречистват се въздухът и водата.

— Тринайсети е много по-голям, отколкото си мислех.

— Нямаме особени заслуги за това — казва Богс. — В общи линии така го заварихме. Полагаме всички усилия да го поддържаме.

Пак се разнася изщракване. Пак се спускаме малко надолу — само две нива — и вратите се отварят на нивото на Хангара.

— О-о! — възкликвам неволно при вида на флотилията. Безкрайни редици от различни видове ховъркрафти.

— И тези ли заварихте?

— Някои построихме ние. Други бяха част от военновъздушните сили на Капитола. Обновили ги, разбира се — казва Богс.

Отново усещам пристъп на омраза срещу Тринайсети.

— Значи сте имали всичко това, а оставихте другите окръзи беззащитни срещу Капитола.

— Не е толкова просто — изстрелва той в отговор. — Съвсем доскоро не бяхме в състояние да предприемем контраатака. Едва оцеляхме. След като съборихме от власт и езекутирахме хората на Капитола, само шепа от нас знаеха как изобщо да пилотират. Можехме да ги атакуваме с ядрени оръжия, да. Но винаги се явява по-важният въпрос: дали ако влезем в подобна война с Капитола, изобщо ще останат живи хора?

— Това звучи като казаното от Пийта. А всички вие го нарекохте предател — парирам аз.

— Защото той призова за примирие — казва Богс. — Виждаш, че и двете страни не са използвали ядрени оръжия. Воюваме по традиционния начин. Насам, войник Евърдийн. — Той посочва един от по-малките ховъркрафти.

Качвам се по стълбата и виждам, че ховъркрафтът е претъпкан с телевизионния екип и оборудването му. Всички останали са облечени в тъмносивите военни гащеризони на Окръг 13, дори Хеймич, макар че яката явно му стяга.

Фулвия Кардю се приближава и цъка раздражено с език, когато вижда чистото ми лице.

— Колко труд отиде напразно. Не си ти виновна, Катнис. Много малко хора се раждат с фотогенични лица. Като него. — Тя дръпва Гейл, който разговаря с Плутарх, и го завърта към нас. — Не е ли красавец?

Гейл наистина изглежда впечатляващо в униформата. Но при тези думи и двамата се чувстваме неловко, като се има предвид миналото ни. Опитвам се да измисля някакъв духовит отговор, когато Богс казва рязко:

— Е, не очаквай да се впечатлим чак толкова. Току-що видяхме Финик Одеър по бельо.

Решавам, че той все пак ми е симпатичен.

Чува се предупреждение за предстоящото излитане и се закопчавам с предпазния колан на седалката до Гейл, с лице към Хеймич и Плутарх. Минаваме плавно през лабиринт от тунели, който се отваря към някаква платформа. Някакъв асансьор поема ховъркрафта и бавно се издигаме край отделните нива. Изведнъж сме навън сред обширно поле, заобиколено от гора, после излитаме и облаците ни обгръщат.

Сега, след като трескавата дейност, довела до тази мисия, приключва, осъзнавам, че нямам представа какво ме очаква в това пътуване до Окръг 8. Всъщност, знам много малко за действителното състояние на войната. Или за това, какво ще е нужно, за да я спечелим. Или какво ще стане, ако успеем.

Плутарх се опитва да ми опише ситуацията с прости думи. Първо, в момента във война с Капитола са всички окръзи, с изключение на Втори, който винаги е имал привилегировани отношения с нашите врагове, въпреки участието си в Игрите на глада. Получават повече храна и по-добри условия за живот. След Тъмните дни и предполагаемото унищожение на Тринайсети, Окръг 2 е станал новият център на отбраната на Капитола, макар че официално той е център на каменните кариери на страната, точно както 13-ти беше известен с добива на графит. Окръг 2 не само произвежда оръжия, но обучава и дори изпраща миротворци в другите окръзи.

— Значи... някои миротворци са родени в Окръг 2? — питам. — Мислех, че всички са от Капитола.

Плутарх кимва:

— Точно така искат да си мислиш. И някои наистина са от Капитола. Но неговото население никога не би могло да осигури толкова голям брой миротворци. А и да накараш израсналите в Капитола граждани да приемат скучния, изпълнен с лишения живот на миротворците в окръзите е проблем. Двайсетгодишен договор за служба като миротворец, без да ти е позволено да се жениш или да имаш деца. Някои постъпват на служба, смятайки, че това е някаква чест, други го приемат като алтернатива на някакво наказание. Например, ако постъпиш при миротворците, ти опрощават дълговете. Много хора в Капитола са затънали в дългове, но не всички са годни за военна служба. Затова Окръг 2 е мястото, от което набавяме допълнителни войски. За неговите жители това е начин да се спасят от бедността и да не прекарат целия си живот в каменните кариери. Те са възпитани като войници. Виждала си с каква готовност децата им се явяват доброволно като трибути.

Катон и Клоув. Брут и Енобария. Виждала съм тяхната готовност и кръвожадност.

— Но всички други окръзи са на наша страна? — питам аз.

— Да. Целта ни е да преведем окръзите един по един, като завършим с Окръг 2 и по този начин прекъснем снабдителната система на Капитола. После, след като вече е отслабен, ще преведем самия Капитол — казва Плутарх. — Това е свързано със съвсем други трудности. Но ще мислим как да се справим с тях, когато стигнем дотам.

— Ако спечелим, кой ще поеме управлението? — пита Гейл.

— Всички — отговаря Плутарх. — Ще създадем република, в която хората от всички окръзи и от Капитола могат да избират свои представители, които да изразяват мнението им в едно централизирано правителство. Не гледай толкова подозрително: веднъж вече е правено.

— В книгите — промърморва Хеймич.

— В книгите по история — казва Плутарх. — Щом нашите предци са могли да го направят, тогава и ние можем.

Честно казано, няма от какво толкова да се гордеем с нашите предци. Само като погледне човек в какво състояние са ни оставили — войни и съсипана планета. Явно не ги е било грижа какво ще стане с

хората, които ще дойдат след тях. Но тази идея за република звучи като нещо по-добро от сегашното ни управление.

— А ако загубим? — питам аз.

— Ако загубим ли? — Плутарх поглежда навън към облаците и устните му се извиват в иронична усмивка. — Тогава очаквам Игрите на глада догодина да бъдат наистина незабравими. Това ме подсеща... — Той изважда от жилетката си стъклено шишенце, изтърсва в шепата си няколко тъмно виолетови хапчета и ги протяга към нас. — Нарекохме ги *танатоски* в твоя чест, Катнис. Бунтовниците не могат да си позволят никой от нас да бъде заловен жив. Но обещавам: ще бъде напълно безболезнено.

Вземам една капсула, без да съм сигурна къде да я сложа. Плутарх потупва едно място на левия ми ръкав, близо до рамото. Поглеждам и виждам джобче, което едновременно пази и крие хапчето. Дори с вързани ръце мога да наведа глава и да го откъсна със зъби.

Очевидно Цина се е погрижил за всичко.

Ховъркрафтът описва бърза спирала и се спуска към широк път в покрайнините на Окръг 8. Вратата се отваря почти веднага, стълбата се спуска и ни изхвърля на асфалта. Когато слиза и последният човек, стълбата се прибира, ховъркрафтът се издига и изчезва. Оставам с телохранителите си — Гейл, Богс и още двама войници. Телевизионният екип се състои от двама едри оператори от Капитола с тежки подвижни камери, които обгръщат телата им като черупки на насекоми, режисьорката Кресидида, с бръсната глава, татуирана със зелени лиани, и нейният асистент Месала — строен младеж с няколко комплекта обици. Когато го оглеждам внимателно, забелязвам, че има пиърсинг и на езика и на халката е закрепена сребърна сфера, голяма колкото топче за игра.

Богс бързо ни извежда извън пътя и ни насочва към редица от складове, докато в същото време за кацане се готви още един ховъркрафт. С него пристигат кашони с медицинско оборудване и екип от шестима медици — разпознавам ги по отличителните бели облекла. Всички тръгваме след Богс по алеята между два склада в защитен сив цвят. Вървим покрай изподрасканите метални стени и еднообразието е нарушено само от сервизните стълби, водещи към покрива. Когато пак излизаме на улицата, попадаме в друг свят.

Водят ранените от сутрешната бомбардировка — на импровизирани носилки, на ръчни колички, на каруци, праметнати през рамо и на ръце. Окървавени, без крайници, в безсъзнание. Водят ги отчаяни хора към един склад с небрежно изрисувана буква „Б“ над вратата. Прилича на сцена от кухнята вкъщи, където майка ми се грижеше за умиращите, но умножена по десет, по петдесет, по сто. Очаквах да видя разрушени от бомбите сгради, а вместо това съм изправена пред осакатени човешки тела.

Тук ли ще ме снимат? Обръщам се към Богс:

— Тук нищо няма да стане — казвам аз. — Няма да се представя добре.

Той сигурно вижда паниката в очите ми, защото спира за миг и слага ръце на раменете ми:

— Ще се справиш. Дай им възможност да те видят. Това ще им помогне повече, отколкото би могъл всеки лекар на света.

Една жена, която упътва пристигащите пациенти, ни забелязва, прави крачка назад, а после се приближава решително. Тъмнокафявите ѝ очи са подпухнали от умора, мирише на метал и пот. Около гърлото си има превръзка, която е трябвало да бъде сменена поне преди три дни. Ремъкът на автомата, праметнат на гърба ѝ, се впира във врата ѝ и тя повдига рамо, за да го нагласи. Посочва на медиците да влязат в склада. Те се подчиняват безропотно.

— Това е командир Пейлър от Окръг Осем — казва Богс. — Госпожо командир, войник Катнис Евърдийн.

Тя изглежда млада за командир. Сигурно няма трийсет и пет. Но в гласа ѝ звучи властна нотка, по която усещаш, че не е получила този чин случайно. До нея, в чисто новата си униформа, блестяща от чистота, се чувствам като новоизлюпено пиленце, което току-що почва да се учи как да се ориентира в света.

— Да, знам коя е — казва Пейлър. — Значи си жива. Не бяхме сигурни. — Дали греша или в гласа ѝ има обвинителна нотка?

— И аз самата още не съм сигурна.

— В процес на възстановяване. — Богс потупва главата си. — Тежко сътресение на мозъка. — За миг понижава глас. — Помятане. Но настоя да се отбие да види вашите ранени.

— Е, имаме ги в изобилие — казва Пейлър.

— Смятате ли, че това е добра идея? — казва Гейл, като гледа намръщено към болницата. — Да събирате ранените на едно място?

Според мен не е добра идея. На това място може да избухнат какви ли не заразни болести.

— Малко по-добре е, отколкото да ги оставим да умрат — отговаря Пейлър.

— Нямах предвид това — казва ѝ Гейл.

— Е, засега разполагам с този вариант. Но ако измислите други и убедите Коин да го подкрепи, цялата съм слух. — Пейлър ми маха да се приближа до вратата. — Влизай, Сойка-присмехулка. И, разбира се, вземи и приятелите си.

Поглеждам причудливата група, каквато представлява моят екип, събирам смелост и влизам след нея в болницата. По цялата дължина на сградата е опъната тежка завеса, която оформя доста широк коридор. Трупите са подредени един до друг, завесата докосва леко главите им, лицата им са покрити с бели чаршафи.

— Наредих да започнат да копаят масов гроб на няколко пресечки западно оттук, но още не мога да отделя нужната работна ръка, за да ги преместим — казва Пейлър. Намира една пролука в завесата и я отваря широко.

Пръстите ми се обвиват около китката на Гейл.

— Не се отделяй от мен — прошепвам.

— Тук съм — отговаря той тихо.

Пристъпвам през завесата и миризмата ме блъсва. Първият ми импулс е да закрия носа си, за да се предпазя от вонята на мръсни чаршафи, разлагаща се плът и повръщано, усилено от горещината в склада. Отворили са капандурите на високия метален покрив, но колкото и въздух да влиза, не успява да разсее мъглата отдолу. Единствената светлина идва от слабите слънчеви лъчи, а когато очите ми се приспособяват, виждам безкрайни редици от ранени, в болнични легла, върху дюшеци или на пода, защото мястото е малко, а те са толкова много. Жуженето на черните мухи, стенанията на страдащите и плачът на близките им се сливат в сърцераздирателен хор.

В окръзите нямаме истински болници. Умираме вкъщи, което в момента изглежда далеч по-привлекателна алтернатива в сравнение с онова, което виждам. После се сецям, че много от тези хора вероятно са изгубили домовете си в бомбардировките.

По гърба ми започва да се стича пот. Дланите ми също са потни. Дишам през устата, за да не усещам толкова силно миризмата. Пред погледа ми плуват черни петна и има вероятност да припадна. Но после забелязвам Пейлър, която ме наблюдава изключително внимателно, в очакване да види колко съм издръжлива, и дали някой от тях е бил прав да смята, че могат да разчитат на мен. Затова пускам Гейл и се насилвам да вляза по-навътре в склада, като тръгвам в тясната ивица между две редици легла.

— Катнис? — изхрипява един глас от лявата ми страна, откъсвайки се от общата глъчка. — Катнис? — Една ръка се протяга към мен от мъглата. Вкопчвам се в нея за опора. Ръката принадлежи на

млада жена с ранен крак. Кръвта се е процедила през плътните превръзки, по които са накацали мухи. На лицето ѝ е изписана болката, която изпитва, но и още нещо, нещо напълно неподходящо за положението ѝ. — Наистина ли си ти?

— Да, аз съм.

Радост. Това се чете в изражението на лицето ѝ. При звука на гласа ми то светва и болката за малко изчезва.

— Ти си жива! Не знаехме. Хората казваха, че си, но не бяхме сигурни! — изрича тя развълнувано.

— Доста пострадах. Но се оправих — казвам аз. — Точно както ще се справиш и ти.

— Трябва да кажа на брат си! — Жената сяда с усилие в леглото и вика на някого през няколко легла от нея. — Еди! Еди! Тя е тук! Това е Катнис Евърдийн!

Едно момче, вероятно около дванайсетгодишно, се обръща към нас. Половината му лице е скрито от превръзки. Онази страна от устата му, която мога да видя, се отваря, сякаш за да възкликне. Отивам до него и отмятам влажните кафяви къдрици от челото му. Промърморвам някакъв поздрав. Той не може да говори, но единственото му здраво око се взира в мен така настойчиво, сякаш се опитва да запомни всеки детайл от лицето ми.

Чувам как името ми се разнася из горещия въздух и достига навсякъде из болницата. „Катнис! Катнис Евърдийн!“ Стенанията от мъка и скръб започват да затихват, за да бъдат заместени от думи на надежда. От всички страни ме призовават гласове. Започвам да обикалям, като стискам протегнатите към мен ръце, докосвам здравите части от телата на онези, които не са в състояние да движат крайниците си, поздравявам ги, питам ги как са, казвам колко се радвам да се видим. Нищо важно, никакви удивителни думи на вдъхновение. Но няма значение. Богс е прав. Видят ми, фактът, че съм жива, е това, което ги вдъхновява.

Отвсякъде се протягат нетърпеливи пръсти, които искат да ме докоснат. Когато един ранен мъж улавя лицето ми между двете си ръце, отправям безмълвна благодарност към Долтън за това, че ме посъветва да отмия грима. Колко нелепо, колко извратено щях да се чувствам, представяйки тази боядисана маска на Капитола пред тези

хора. Белезите, изтощението, несъвършенствата. По тях ме разпознават, затова съм една от тях.

Въпреки причинилото толкова спорове интервю с Цезар, мнозина питат за Пийта, уверяват ме, че знаят, че е говорел под принуда. Полагам всички усилия да звуча позитивно и уверена в бъдещето, но всички са наистина съкрушени, когато научават, че съм изгубила бебето. Иде ми да призная и да кажа на една разплакана жена, че всичко е било измама, ход в играта, но да представя Пийта като лъжец сега няма да е от полза за имиджа му. Нито за моя. Нито за каузата.

Вече разбирам до какви крайности са стигнали хората, за да ме предпазят. Какво означавам за бунтовниците. Дългата ми борба с Капитола, която толкова често ми се струваше като самотно пътуване, не е останала без поддръжници. На моя страна са били хиляди хора от окръзите. Била съм тяхната Сойка-присмехулка, дълго преди да приема тази роля.

В мен започва да се заражда някакво ново чувство. Но едва когато се качвам на една маса и махам за сбогом на всички, които дрезгаво повтарят името ми, успявам да го определя. Сила. Притежавам сила, каквато никога не съм знаела, че имам. Сноу го разбра, още щом извадих онези къпини. Плутарх разбра, когато ме измъкна от арената. А Коин си дава сметка за това сега. До такава степен, че трябва публично да напомни на хората си, че не аз съм начело.

Излизаме навън, облягам се на стената на склада, останала без дъх и вземам манерката с вода, която Богс ми подава.

— Справи се страхотно — казва той.

Е, не побягнах, нито повърнах, нито хукнах с писъци навън. Носех се на вълната на емоциите, които се вихреха вътре.

— Заснехме добри кадри — казва Кресида. Поглеждам операторите — те продължават да ми приличат на насекоми, а под екипировката им се лее пот. Месала припряно си води бележки. Изобщо бях забравила, че ме снимат.

— Не направих нищо особено — казвам.

— Трябва да приемеш заслугата за онова, което си направила в миналото — казва Богс.

Коего съм направила в миналото? Мисля си разрухата, която съм оставила след себе си — коленете ми омекват и бавно сядам на земята.

— Направих различни неща.

— Е, ти съвсем не си съвършена. Но във времена като тези, нямаме друг като теб — казва Богс.

Гейл сяда до мен и клати глава.

— Не мога да повярвам, че позволи на всички тези хора да те докосват. Непрекъснато очаквах да хукнеш към вратата.

— Млъквай — отговарям аз и се засмивам.

— Майка ти ще бъде много горда с теб, когато види тези кадри — казва той.

— Майка ми няма дори да ме забележи. Толкова ще се ужаси от условията. — Обръщам се към Богс и питам: — Във всички окръзи ли е така?

— Да. Повечето са подложени на нападения. Опитваме се да пращаме помощ навсякъде, където можем, но не е достатъчно. — Той спира, защото чува нещо в слушалките си. Сещам се, че не съм чула гласа на Хеймич нито веднъж, и включвам моите, като се чудя дали не са развалени. — Трябва да отидем на площадката за излитане. Веднага — казва Богс, като ме изправя с една ръка. — Има проблем.

— Какъв проблем? — пита Гейл.

— Приближаващи бомбардировачи — казва Богс. Посяга зад врата ми и нахлупва на главата ми каската на Цина. — Да вървим!

Не съм сигурна какво става и бягам покрай склада към алеята и площадката за излитане. Но не усещам никаква непосредствена заплаха. Небето е празно, синьо, без нито едно облаче. Улицата е пуста, ако не се броят хората, които мъкнат ранените към болницата. Няма враг, няма сигнал за тревога. После сирените почват да вият. След броени секунди над нас се появява ниско летяща ескадрила от подредени във формата на буквата V ховъркрафти на Капитола, и бомбите започват да падат. Мощта на експлозиите ме повдига и ме праща в стената на склада. Усещам изгаряща болка над дясното си коляно. Нещо е ударило и гърба ми, но, изглежда, не е пробил жилетката ми. Опитвам се да стана, но Богс ме бутва обратно надолу, като закрива тялото ми със своето. Земята се люлее под мен, докато от самолетите една след друга падат и избухват бомби.

Ужасяващо усещане е да съм притисната към стената, докато бомбите се сипят като дъжд. Как беше онзи израз, който баща ми използваше за лесната плячка? Все едно да стреляш по риби в аквариум. Ние сме рибите, улицата е аквариумът.

— Катнис? — Стряскам се от гласа на Хеймич в ухото ми.

— Какво? Да, какво? Тук съм! — отговарям.

— Слушай ме. Не можем да кацнем по време на бомбардировката, но е наложително да останеш незабелязана.

— Значи не знаят, че съм тук? — Предполагах, както обикновено, че именно моето присъствие е навлякло това наказание.

— От разузнаването смятат, че не знаят. Според тях нападението е било планирано предварително — казва Хеймич.

Сега се разнася гласът на Плутарх, спокоен, но твърд. Гласът на главен гейм-мейкър, свикнал да дава заповеди под напрежение.

— През три врати от вас има светлосин склад. В северния ъгъл има бункер. Можете ли да стигнете дотам?

— Ще направим всичко по силите си — казва Богс. Сигурно всички са чули думите на Плутарх, защото телохранителите и екипът ми се изправят. Инстинктивно търся с поглед Гейл и виждам, че е на крака, наглед невредим.

— Имате може би четирийсет и пет секунди до следващата вълна — казва Плутарх.

Изохквам от болка, когато тежестта на тялото ми пада върху десния крак, но не спирам да се движа. Няма време да оглеждам раната. А и по-добре да не я гледам сега. За щастие и обувките ми са по дизайн на Цина. Те се впиват в асфалта при допир и отскачат, когато се отделят от него. Щях да съм безнадеждна с онези обувки, които ми зачислиха от Окръг 13. Богс върви начело, но никой друг не ме задминава. Вместо това се нагаждат към моето темпо, за да ме пазят отстрани и в гръб. Заставям се да се впусна в спринт, докато секундите се изнизват бързо. Отминаваме втория сив склад и сега тичаме покрай една мръсно кафява сграда. Далече напред виждам избеляла синя фасада. Там е бункерът. Сега пред нас има друга алея и трябва само да я прекосим, за да стигнем до вратата, когато започва следващата вълна от бомби. Инстинктивно се хвърлям на земята и се търкалям към синята стена. Сега Гейл се хвърля върху мен, за да ме защити с тялото

си от бомбите. Този път атаката продължава по-дълго, но е по-далече от нас.

Обръщам се на една страна и се оказвам очи в очи с Гейл. За миг светът изчезва и пред мен е само пламналото му лице, пулсът, който виждам да тупти в слепоочието му, устните му, леко разтворени, докато се опитва да си поеме дъх.

— Добре ли си? — пита той, следващата експлозия почти заглушава думите му.

— Да. Мисля, че дори не ме видяха — отговарям. — Искам да кажа, не ни преследват.

— Не, набелязали са си друга цел — казва Гейл.

— Знам, но там няма нищо, освен... — Двамата се сещаме в един и същи момент.

— Болницата. — Гейл светкавично се изправя и крещи на останалите. — Насочили са се към болницата!

— Това не е ваш проблем — казва твърдо Плутарх. — Влизайте в бункера.

— Но там са само ранените! — възкликвам аз.

— Катнис! — Чувам предупредителната нотка в гласа на Хеймич и знам какво ще последва. — Дори не си помисляй за... — Дърпам слушалката от ухото си и тя увисва на кабела. Сега, когато вече не ми пречи, чувам друг звук. Картечна стрелба, разнасяща се от покрива на кафявия склад от другата страна на алеята. Някой отвърща на огъня. Преди да успеят да ме спрат, аз се втурвам към сервизната стълба и започвам да се катеря по нея. Катерене. Едно от нещата, които правя най-добре.

— Не спирай! — чувам да казва Гейл зад гърба ми, а после чувам и как рита някого с ботуш в лицето. Ако е Богс, Гейл ще си плати скъпо за това по-късно. Стигам до покрива и стъпвам на асфалтовото покритие. Помагам на Гейл да се качи и после хукваме към редицата картечни гнезда откъм страната на улицата. Всяко се обслужва от няколко бунтовници. Вмъкваме се в едно гнездо при двама войници, залегнали зад прикритието.

— Богс знае ли, че сте тук? — Вляво виждам Пейлър зад една от картечниците да ни гледа критично.

Опитвам се да звуча уклончиво, без да изрека явна лъжа:

— Знае, че сме тук, да.

Пейлър се засмива:

— Обзалагам се, че знае. Можете ли да си служите с тези? — Тя потупва приклада на пушката си.

— Аз да. В Тринайсети — казва Гейл. — Но предпочитам да използвам собствените си оръжия.

— Да, имаме лъкове. — Вдигам своя и веднага осъзнавам, че прилича на играчка. — По-смъртоносен е, отколкото изглежда.

— Дано да е така — казва Пейлър. — Добре. Очакваме поне още три вълни. Трябва да си свалят камуфлажните щитове, преди да пуснат бомбите. Това е шансът ни. Не се изправяйте! — Заемам позиция за стрелба от едно коляно.

— По-добре да започнем с огън — казва Гейл.

Кимвам и измъквам една стрела от десния колчан. Ако пропуснем целта си, тези стрели ще паднат някъде — вероятно върху складовете от отсрещната страна на улицата. Един пожар може да бъде потушен, но щетите от експлозива може да се окажат непоправими.

Внезапно те се появяват в небето — на две пресечки от нас и на височина стотина метра. Седем малки бомбардировача във V-формация.

— Гъски! — изкрещявам на Гейл. Той разбира какво му казвам. През миграционния сезон, когато излизаме на лов за птици, сме разработили система как да си ги разпределяме, за да не се целим едновременно в едни и същи. Аз поемам задния край на буквата V, Гейл поема предния, и се редуваме да стреляме в птицата-водач. Няма време за повече обсъждане. Изчислявам предварението и пускам стрелата. Уцелвам вътрешното крило на единия и той избухва в пламъци. Гейл пропуска на косъм ховъркрафта-водач. На покрива на празния склад срещу нас избухват пламъци. Гейл изругава полугласно.

Ховъркрафтът, който уцелих, се отклонява от строя, но пуска бомбите си. Все пак той не изчезва. Не изчезва и един друг, който сигурно е ударен от оръдията. Пораженията сигурно пречат на камуфлажните щитове да се активират отново.

— Добър изстрел — казва Гейл.

— Дори не се целех в този — промърморвам. Целех се в самолета пред него. — По-бързи са, отколкото си мислим.

— Заемете позиции! — изкрещява Пейлър. Следващата вълна ховъркрафти вече се появява.

— Огънят не върши работа — казва Гейл. Кимвам и двамата зареждаме стрели с експлозивни върхове. Складовете отсреща и без друго изглеждат изоставени.

Докато ховъркрафтите безшумно се спускат, вземам друго решение.

— Ще се изправя — извиквам на Гейл и се надигам на крака. От тази позиция мога да бъда най-точна. Пускам стрелата по-рано и имам директно попадение в летящия начело ховъркрафт: експлозията пробива дупка в търбуха му. Гейл отнася опашката на втория. Ховъркрафтът се преобръща, разбива се на улицата и товарът му избухва в серия експлозии.

Без предупреждение се появява нова V-формация. Този път Гейл улучва директно водача. Аз отнасям с изстрел крилото на втория, той се завърта и се забива в другия зад него. Двата заедно се сблъскват на покрива на склада срещу болницата. Четвъртият пада, свален от пушечна стрелба.

— Е, добре, това е — казва Пейлър.

Пламъците и гъстият черен дим от отломките на разбитите ховъркрафти намаляват видимостта ни.

— Дали са ударили болницата?

— Сигурно — казва тя мрачно.

Бързо тръгвам към стълбите в другия край на склада и се изненадвам при вида на Месала и един от насекомоподобните оператори, които се появяват зад отдушника. Мислех си, че са залегнали някъде долу.

— Започвам да свиквам с тях — казва Гейл.

Слизам по стълбата и когато стъпвам на земята, долу ме посрещат един телохранител, Кресида и другото „насекомо“. Очаквам неприятности, но Кресида просто ми махва с ръка да вървим към болницата. Тя крещи в слушалките:

— Не ме интересува, Плутарх! Дай ми още само пет минути! — Тъй като никой не се опитва да ми попречи, изтичвам на улицата.

— О, не — прошепвам, когато зървам болницата. Това, което някога беше болницата. Минавам покрай ранените, покрай горящите отломки от ховъркрафти, съсредоточена върху катастрофата пред мен. Хора, които пицят и тичат насам-натам, но без да могат да помогнат. Бомбите са срутили покрива на болницата и са подпалили сградата, а

пациентите са останали вътре като в капан. Спасителният отряд се опитва да проправи някакъв път. Но вече знам какво ще намерят. Ако рухналите отломки и пламъците не са ги убили, то димът е успял.

Гейл е до рамото ми. Фактът, че не прави нищо, само потвърждава подозренията ми. Миньорите никога не напускат мястото на злополуката, докато положението не стане безнадеждно.

— Хайде, Катнис. Хеймич казва, че сега могат да пратят ховъркрафт да ни вземе — казва ми той. Но аз не мога да помръдна.

— Защо го правят? Защо стрелят по хора, които и без това умират? — питам го.

— За да сплашат другите. Да попречат на ранените да потърсят помощ — казва Гейл. — Онези хора, които срещна, бяха заменими. Поне за Сноу, във всеки случай. Ако Капитолът спечели, за какво са му такива негодни за нищо роби?

Спомням си всичките онези години в гората, в които слушах как Гейл сипе ругатни срещу Капитола. И как не му обръщах особено внимание. Питях се защо изобщо си прави труда да обсъжда подробно мотивите им. Защо да мислим като врага си понякога би имало значение. Явно днес имаше значение. Когато Гейл попита дали е разумно да се събират на едно място толкова ранени, той нямаше предвид опасността от зараза, а точно това. Защото той никога не подценява жестокостта на онези, пред които сме изправени.

Бавно се обръщам с гръб към болницата и виждам Кресидата, с „насекомите“ от двете ѝ страни, на няколко метра пред мен. Държанието ѝ е невъзмутимо. Дори хладнокръвно.

— Катнис — казва тя. — Президентът Сноу току-що нареди да излъчат бомбардировката на живо. След това направи изявление, за да каже, че това е неговият начин да изпрати послание на бунтовниците. А ти? Би ли искала да кажеш нещо на бунтовниците?

— Да — прошепвам аз. Червената мигаща светлина на една от камерите улавя погледа ми. Знам, че ме записват. — Да — казвам потвърдо. Всички — Гейл, Кресидата, „насекомите“ — се отдръпват от мен, за да ми предоставят сцената. Но аз оставам с поглед, прикован върху червената лампичка. — Искам да кажа на бунтовниците, че съм жива. Че съм тук в Окръг Осем, където Капитолът току-що бомбардира болница, пълна с невъоръжени мъже, жени и деца. Оцелели няма да има. — Шокът, който изпитвах през цялото това време, започва да

отстъпва място на ярост. — Искам да кажа на хората: ако и за секунда мислите, че Капитолът ще постъпи справедливо с нас в случай на примирие, то се заблуждавате. Защото вие знаете кои са те и какво правят. — Ръцете ми се протягат автоматично, сякаш за да посочат целия ужас около мен. — *Ето* какво правят! И ние трябва да отвърнем на удара!

Приближавам се към камерата, обзета от ярост:

— Президентът Сноу казва, че ни изпраща послание? Е, и аз имам едно за него: можете да ни измъчвате и да ни бомбардирате, и да сринете нашите окръзи до основи, но виждате ли това? — Една от камерите ни следва, докато соча към ховъркрафтите, които горят на покрива на склада отсреща. Гербът на Капитола върху едно крило проблясва ясно през пламъците. — Огънят се разпростира! — Сега крещя, защото искам той да чуе всяка дума. — И ако изгорим, и вие ще изгорите с нас!

Последните ми думи увисват във въздуха. Имам чувството, че времето е спряло, а аз се издигам в облак от горещина, излъчвана не от пожара, а дълбоко вътре от мен.

— Стоп! — Гласът на Кресида рязко ме връща в реалността и ме охлажда. Тя ми кимва одобрително. — Прекрасен финал.

Появява се Богс и стисва ръката ми в здрава хватка, но вече нямам намерение да бягам. Поглеждам към болницата — точно навреме да видя как останалата част от постройката рухва — и желанието да се боря ме напуска. Всички тези хора, стотиците ранени, близките им, медиците от Окръг 13, вече ги няма. Обръщам се пак към Богс и виждам подутината на лицето му, оставена от ботуша на Гейл. Не съм специалист, но съм почти сигурна, че носът му е счупен. Гласът му обаче е по-скоро примирен, отколкото ядосан.

— Да се връщаме на площадката за излитане.

Послушно пристъпвам напред и потръпвам, когато усещам болката при дясното си коляно. Приливът на адреналин, който притъпяваше усещането, е отминал, и частите на тялото ми се обединяват в хор от оплаквания. Разтърсена и окървавена съм, а някой сякаш блъска с чук по лявото ми слепоочие от вътрешността на черепа ми. Богс бързо оглежда лицето ми, после ме вдига на ръце и се втурва към площадката. По средата на пътя повръщам върху бронираната му жилетка. Не съм сигурна, защото е задъхан, но ми се струва, че въздъхва.

Малък ховъркрафт, различен от онзи, който ни докара дотук, чака на площадката. Излитаме веднага щом моят екип се качва на борда. Този път няма удобни седалки и прозорци. Струва ми се, че сме в нещо като товарен ховъркрафт. Богс оказва бърза помощ на хората, за да издържат, докато се върнем в Тринайсети. Искам да си сваля жилетката, тъй като и тя е покрита с доста повръщано, но ми е много студено и се отказвам. Лежа на пода с глава в скута на Гейл. Последното, което си спомням, е как Богс ме завива с два брезентови чувала.

Събуждам се затоплена и „закърпена“ в старото си легло в болницата. Майка ми е до мен и ми мери кръвното налягане и температурата.

— Как се чувстваш?

— Малко отпаднала, но съм добре — казвам.

— Никой не ни предупреди, че заминаваш. Казаха ни чак когато излетяхте — казва тя.

Пробожда ме вина. Когато семейството ти е трябвало на два пъти да те изпрати да участваш в Игрите на глада, не е хубаво да забравяш такива подробности.

— Извинявай. Не очаквах атаката. Планът беше само да посетя пациентите — обяснявам. — Следващия път ще ги накарам да искат разрешение от теб.

— Катнис, никой не иска разрешение от мен — казва тя.

Вярно е. Дори аз. Не и откакто баща ми умря. Защо да се преструвам?

— Е, все пак ще ги накарам... да те уведомят.

На масичката до леглото е поставено парчето шрапнел, което са извадили от крака ми. Лекарите се тревожат повече за уврежданията на главата от експлозиите, тъй като сътресението на мозъка не ми е минало. Но не виждам двойно, нито нещо от този род, и съм в състояние да мисля достатъчно ясно. Спала съм цял следобед и цяла нощ, и сега умирам от глад. Закуската ми е разочароващо малка. Само няколко кубчета хляб, накиснати в топло мляко. Рано сутринта ме викат да сляза на съвещание в Командването. Надигам се и после разбирам, че се канят да ме откарат там на болничното ми легло. Искам да ходя сама, но това е невъзможно и накрая ги убеждавам да ме сложат на количка. Всъщност се чувствам добре. Ако не броим главата и крака ми, болката от натъртванията и гаденето, което ме връхлетя минути след като се нахраних. Може би инвалидната количка е добра идея.

По пътя надолу започвам да се тревожа какво ме чака. Вчера двамата с Гейл показахме директно неподчинение — доказателство за това е носът на Богс. Със сигурност ще има реакция, но дали ще стигнат дотам Коин да анулира споразумението ни за имунитета на победителите? Дали лиших Пийта дори от малкото закрила, която можех да му дам?

Когато стигам в Командването, единствените пристигнали са Кресида, Месала и „насекомите“. Месала грейва в усмивка и казва: „Ето я нашата малка звезда!“, а и останалите се усмихват толкова искрено, че не мога да не се усмихна в отговор. Впечатлиха ме в Осми, когато ме последваха на покрива по време на бомбардировката и

принудиха Плутарх да отстъпи, за да заснемат кадрите, които искаха. Те не просто си вършат работата — те се гордеят с нея. Също като Цина.

Хрумва ми странната мисъл, че ако бяхме заедно на арената, щях да ги избира за съюзници. Кресида, Месала, и — и... „Трябва да спра да ви наричам «насекомите»“ — изведнъж казвам аз на операторите. Обяснявам, че не знам имената им, но с тези костюми ми приличат на насекоми. Сравнението явно не ги притеснява. Дори без камери те доста си приличат. Едни и същи пясъчно руси коси, червени бради и сини очи. Единият, който е с изгрязани нокти, се казва Кастор, а другият, който му е брат, Полукс. Чакам Полукс да каже нещо, но той само кимва. Първо си мисля, че е стеснителен или неразговорлив, но забелязвам нещо — положението на устните, допълнителното усилие, с което преглъща — и се сещам, преди Кастор да ми каже. Полукс е авокс. Отрязали са му езика и няма никога да проговори. Вече не е нужно да се чудя какво го е накарало да рискува всичко, за да помогне за свалянето на Капитола.

Стаята се пълни с хора и аз се подготвям за не особено топло посрещане. Но единствените, които показват някакво неодобрение, са Хеймич, а той винаги е в кисело настроение, и намръщената Фулвия Кардю. Богс носи пластмасова маска с телесен цвят от горната устна до веждата — права бях за счупения нос — така че е трудно да се разчете изражението му. Коин и Гейл са увлечени в някакъв разговор, който изглежда определено приятелски.

Гейл сядат на стола до инвалидната ми количка и го питам:

— Май си намери нови приятели?

Очите му бързо се стрелват към президента и обратно.

— Е, един от нас трябва да бъде общителен. — Докосва леко слепоочието ми. — Как се чувстваш?

За закуска сигурно е имало задушена тиква с чесън. Колкото повече стават събраните хора, толкова по-силни са изпаренията. Стомахът ми се обръща и светлините изведнъж ми се струват твърде ярки.

— Малко замаяна — казвам. — Ти как си?

— Добре. Извадиха от мен две-три парчета шрапнел. Нищо особено — казва той.

Коин открива съвещанието.

— Нашето „Нападение в ефирно време“ официално започна. За всички, които са пропуснали излъчването в осем вечерта на първото ни пропо — или седемнайсетте повторения, които Бийти успя да излъчи оттогава насам — ще започнем, като го пуснем отново.

Ще го пуснат отново? Значи не само имат годни за използване кадри: вече са успели да сглобят пропо клип и са го излъчили многократно. Дланите ми се изпотяват, докато очаквам да се видя по телевизията. Ами ако все още съм ужасна? Ако съм толкова скована и отчайваща, колкото бях в студиото, и просто са се отказали от мисълта да постигнат нещо по-добро? От всяка маса плавно се издига монитор, осветлението леко намалява и стаята притихва.

Отначало екранът ми е черен. После в центъра потрепва мъничка искра. Тя разцъфва, разпростира се, бавно поглъща черния фон, докато накрая целият екран засиява с толкова истински и силен пламък, че сякаш усещам топлината, която се излъчва от него. Появява се изображение на брошката ми с форма на сойка-присмехулка, което сияе в златисточервено. Разнася се плътният, отекващ глас, който още чувам в сънищата си. Клодиъс Темпълсмит, официалният водещ на Игрите на глада, казва: „Катнис Евърдийн, огненото момиче, продължава да гори“.

Внезапно на мястото на сойката-присмехулка се появявам аз, застанала пред истинските пламъци и дим на Окръг 8.

„Искам да кажа на бунтовниците, че съм жива. Че съм тук в Окръг Осем, където Капитолът току-що бомбардира болница, пълна с невъоръжени мъже, жени и деца. Оцелели няма да има“.

Кадърът се измества към самата болница, която рухва из основи, отчаянието на хората, които гледат отстрани, докато аз продължавам зад кадър:

„Искам да кажа на хората: ако и за секунда мислите, че Капитолът ще постъпи справедливо с нас в случай на примирие, то се заблуждавате. Защото вие знаете кои са те и какво правят“.

Сега камерата се връща към мен — аз вдигам ръце, за да покажа безумието и разрухата около мен.

„Ето това правят! И ние трябва да отвърнем на удара!“

Сега следва наистина фантастичен монтаж на битката. Падат първите бомби, ние бягаме, експлозията ни поваля на земята — камерата показва в близък план раната ми, която изглежда убедителна

и окървавена — качваме се по стълбата към покрива, спускаме се в картечните гнезда, и следват няколко удивителни кадъра, които показват бунтовниците, Гейл, и главно мен — мен, мен и пак мен, докато сваляме ховъркрафтите. На екрана се появявам пак аз.

„Президентът Сноу казва, че ни изпраща послание? Е, аз имам едно за него: можете да ни измъчвате и да ни бомбардирате, и да изгаряте нашите окръзи до основи, но виждате ли това?“

Следваме камерата, която се насочва към ховъркрафтите, горящи на покрива на склада. Тя спира върху герба на Капитола на крилото, което се разтапя и прелива в моето лице. Аз крещя на президента:

„Огънят се разпростира! И ако изгорим, и вие ще изгорите с нас!“

Пламъци обгръщат отново екрана. Върху тях с черни, дебели букви са изписани думите:

АКО ИЗГОРИМ,

И ВИЕ ЩЕ ИЗГОРИТЕ С НАС

Думите се подпалват и целият екран догаря до черно.

Следва миг на безмълвна наслада, после — аплодисменти и гласове, които искат да видят клипа отново. Коин отстъпчиво натиска бутона за повторение и този път, тъй като знам какво ще се случи, се мъча да си представя как го гледам на собствения си телевизор вкъщи на Пласта. Изявление срещу Капитола. По телевизията никога не е имало такова нещо. Във всеки случай не и откакто се помня.

Когато екранът потъмнява за втори път, искам да науча нещо повече:

— В цял Панем ли е показано? Видели ли са го в Капитола?

— Не и в Капитола — казва Плутарх. — Не можахме да пробием системата им, макар че Бийти работи по въпроса. Но във всички окръзи. Успяхме да го излъчим дори във Втори, който може да се окаже по-ценен от Капитола на този етап от играта.

— Клодиъс Темпълсмит с нас ли е? — питам.

Това искрено размива Плутарх.

— Само гласът му. Но той е на наше разположение. Дори не се наложи да го редактираме специално. Той каза същата тази реплика по време на първите ти Игри. — Плутарх плясва с длан по масата. —

Какво ще кажете да изръкопляскаме отново за Кресида, нейния удивителен екип и, разбира се, за нашата талантлива звезда?

Аз също ръкопляскам, докато осъзнавам, че съм талантливата звезда, показвана от камерата, и може би е невъзпитано да си ръкопляскам сама, но никой не обръща внимание. Забелязвам обаче напрегнатото изражение на Фулвия и си мисля колко ли ѝ е трудно — да гледа как идеята на Хеймич успява в ръцете на Кресида, докато нейният студийен подход се оказва пълен провал.

Изглежда Коин е достигнала прага на търпимостта си към самоизтъкването.

— Да, заслужени аплодисменти. Резултатът е по-добър, отколкото се надявахме. Но трябва да възразя срещу поемането на толкова голям риск. Знам, че нападението беше непредвидено. Но при тези обстоятелства трябва да обсъдим решението дали да изпратим Катнис в истински бойни действия.

Решението? Да ме изпратят в бой? В такъв случай тя не знае, че показах явно незначитане към дадените заповеди, свалих слушалката от ухото си и избягах от телохранителите си? Какво друго са скрили от нея?

— Рискът беше голям — казва Плутарх, като сбърчва чело. — Но всички сме единопдушни, че няма да постигнем нищо полезно, ако я заключваме в бункер всеки път щом гръмне пушка.

— И ти съгласна ли си? — пита президентът.

Налага се Гейл да ме ритне под масата, преди да осъзная, че тя говори на мен.

— О! Да, това напълно ме устройва. Беше хубаво усещане. Да правя нещо, за разнообразие.

— Е, нека само сме малко по-внимателни, когато я излагаме на опасност. Особено сега, когато Капитолът знае на какво е способна — казва Коин. Около масата се разнася одобрителен шум.

Никой не ни е издал. Не и Плутарх, чийто авторитет пренебрегнахме. Нито Богс със счупения си нос. Нито „насекомите“, които вкарахме в огнева зона. Нито Хеймич — не, чакай малко. Хеймич ми отправя смъртоносна усмивка и казва със сладък тон:

— Не, не бихме искали да изгубим нашата малка Сойка-присмехулка, когато тя най-последно започна да пее.

Отбелязвам си да не оставам насаме в една стая с него, защото той явно замисля да ми отмъсти заради глупавата слушалка.

— Е, какво друго сте планирали? — пита президентът.

Плутарх кимва на Кресида, която преглежда бележника си.

— Имаме няколко невероятни кадъра на Катнис в болницата в Окръг Осем. Добре е да направим още един клип около темата: „Защото вие знаете кои са те и какво правят“. Ще се съсредоточим върху общуването на Катнис с пациентите, особено децата, бомбардирането на болницата и развалините. Месала го монтира в момента. Мислим също и за кадър със Сойката-присмехулка. Някои от най-добрите кадри на Катнис с вмъкнати между тях сцени от бунтовнически нападения и военни кадри. Наричаме този клип „Огънят се разпростира“. Освен това Фулвия ни даде една наистина блестяща идея.

Фулвия изпада в учудване, киселото изражение моментално изчезва от лицето ѝ, но после се съвзема.

— Е, не знам колко е блестяща, но си мислех, че можем да направим серия от пропове, озаглавена „Ние помним“. Във всеки клип ще представяме по един от загиналите трибути. Малката Ру от Окръг Единайсет или старата Магс от Четвърти. Идеята е да насочим към всеки окръг много личен и съкровен кадър.

— Трибют в чест на вашите трибути, така да се каже — казва Плутарх.

— Това е *гениално*, Фулвия — казвам искрено аз. — Това е идеален начин да напомним на хората защо се борят.

— Мисля, че ще стане — казва тя. — Бихме могли да използваме Финик за озвучаване на клиповете. Ако има интерес към тях.

— Откровено казано, колкото повече пропове от серията „Ние помним“, толкова по-добре — казва Коин. — Можете ли да започнете да ги правите днес?

— Разбира се — казва Фулвия, очевидно умилостивена от реакцията спрямо идеята ѝ.

С жеста си Кресида успява да заглади всичко по отношение на творческия процес. Похвали Фулвия за всъщност наистина добрата ѝ идея и разчисти пътя, за да продължи да гради образа на Сойката-присмехулка. Интересното е, че Плутарх не изпитва нужда да му се признае някаква част от заслугата. Иска единствено Нападението в

ефирно време да бъде успешно. Спомням си, че Плутарх е главен гейм-мейкър, а не член на екипа. Той не е пионка в игрите. Следователно, заслугата му не се определя от един отделен елемент, а от цялостния успех на продукцията. Ако спечелим войната, това е моментът, когато Плутарх ще приеме заслужените аплодисменти. И ще очаква наградата си.

Президентът подканва всички да се залавят за работа и Гейл ме откарва с количката обратно в болницата. Смеем се малко за начина, по който прикриха постъпката ни. Според Гейл не са искали да се изложат, ако признаят, че не са успели да ни контролират. Аз съм по-великодушна — казвам, че вероятно не са искали да изгубят шанса да ни изпратят пак на външни снимки, след като веднъж вече получиха доста прилични кадри. И двете неща вероятно са верни. Гейл трябва да слезе да се срещне с Бийти в Отдела за специални оръжия, затова аз задрямвам.

Струва ми се, че съм затворила очи само за няколко минути, но когато ги отварям, трепвам при вида на Хеймич, седнал на две крачки от леглото ми. В очакване. Вероятно от няколко часа, ако часовникът е верен. Чудя се дали да не повикам свидетел, но ще трябва да се изправа пред него рано или късно.

Хеймич се навежда напред и залюлява пред носа ми някакъв предмет, висящ на тънка бяла жица. Трудно е да фокусирам погледа си, но съм напълно сигурна какво е. Той го пуска върху чаршафите.

— Това е слушалката ти. Ще ти дам още точно един шанс да я носиш. Ако пак я извадиш от ухото си, ще ти сложа това. — Той ми показва някакво метално приспособление, което мигновено кръщавам „белезници за глава“. — Това е алтернативно аудио устройство — слага се на главата и се заключва под брадичката. А единственият ключ ще бъде в мен. Ако по някаква причина се окажеш достатъчно умна, за да го изключиш... — Хеймич пуска „белезниците за глава“ върху леглото и измъква миниатюрен сребрист чип, — ще разреши да имплантират по хирургичен път този предавател в ухото ти, за да мога да ти говоря по двайсет и четири часа в денонощието.

Гласът на Хеймич в главата ми през цялото време. Ужасяващо.

— Няма да свалям слушалката — промърморвам.

— Моля? — казва той.

— Няма да свалям слушалката! — казвам достатъчно високо да събудя половината болница.

— Сигурна ли си? Защото аз ще съм еднакво доволен от всеки от трите варианти — казва ми той.

— Сигурна съм — казвам. Стискам слушалката в юмрук и със свободната си ръка пращам „белезниците за глава“ обратно в лицето му, но той ловко ги хваща. Сигурно е очаквал да ги хвърля. — Още нещо?

Хеймич се надига да си върви.

— Докато чаках... ти изядох обяда.

Оглеждам празната купа от яхния и подноса на масичката до леглото ми.

— Ще те обадя — промърморвам във възглавницата си.

— Направи го, скъпа. — Той си излиза, напълно сигурен, че не съм от доносниците.

Искам да заспя отново, но съм неспокойна. В съзнанието ми нахлуват картините от вчерашния ден. Бомбардировката, избухващите в пламъци ховъркрафти, лицата на ранените, които вече не съществуват. Представям си как приемат смъртта и от двете страни. Мигът преди избухването на бомбата на земята, усещането как експлозията откъсва крилото от ховъркрафта ми и зашеметяващата спирала надолу към неизбежния край, покривът на склада, рухващ върху мен, докато съм прикована безпомощно към леглото си. Неща, които видях лично и на записа. Неща, които предизвиках с едно дръпване на тетивата на лъка си. Неща, които никога няма да съм в състояние да залича от паметта си.

На вечеря Финик донася подноса си до леглото ми, за да можем да гледаме заедно най-новия пропо клип по телевизията. Настанили са го на стария ми етаж, но той има толкова много пропадания в паметта, че в общи линии все още живее в болницата. Бунтовниците излъчват в ефир пропо клип под надслов „Защото вие знаете кои са те и какво правят“, монтиран от Месала. Вмъкнати са кратки студийни кадри, в които Гейл, Богс и Кресида описват инцидента. Трудно е да гледам как ме посрещат в болницата в Осми, тъй като знам какво ще последва. Когато бомбите се посипват като дъжд върху покрива, заравям лице във възглавницата, като вдигам отново очи при един кратък клип с мен накрая, след като всички жертви са мъртви.

Поне Финик не ръкопляска или не си придава вид на невероятно щастлив, когато предаването свършва. Само казва:

— Хората трябва да знаят, че това се е случило. И сега знаят.

— Да го изключим, Финик, преди да го пуснат отново — настоявам аз. Финик посяга към дистанционното, но аз го спирам: „Чакай!“ Капитолът излъчва специално предаване и нещо в него ми изглежда познато. Да, това е Цезар Фликърман. И мога да се досетя кой ще бъде гостът му.

Физическото преобразяване на Пийта ме шокира. Здравото момче с ясен поглед, което видях преди няколко дни, е отслабнало поне с шест-седем килограма и ръцете му треперят. Все пак са го гримирали и облекли добре. Но зад грима, който не може да скрие торбичките под очите му, и хубавите дрехи, които не могат да скрият болката, която изпитва, когато се движи, се крие един силно увреден човек.

Връщам се назад, за да разбера какво се е случило. Видях го съвсем скоро! Преди четири — не, преди пет — сигурно беше преди пет дни. Как се е влошил толкова бързо? Какво може да са му причинили за толкова кратко време? После се сещам. Припомням си колкото мога от първото му интервю с Цезар, търсейки нещо, което ще ми подсказва кога е проведено. Няма нищо. Може да са го записали ден-два след като взривих арената, а после да са направили всичко с него.

— О, Пийта... — прошепвам аз.

Цезар и Пийта си разменят няколко незначителни реплики, а след това Цезар го пита дали знае за слуховете, че записвам пропо клипове за окръзите.

— Очевидно я използват — казва Пийта. — За да насъскат бунтовниците. Съмнявам се дори дали тя всъщност знае какво става във войната. Какво е заложено на карта.

— Има ли нещо, което би искал да й кажеш? — пита Цезар.

— Има — казва Пийта. Поглежда право в камерата, право в очите ми. — Не ставай глупачка, Катнис. Помисли за себе си. Превърнаха те в оръжие, което може да доведе до унищожаването на човечеството. Ако имаш някакво истинско влияние, използвай го, за да спреш това. Използвай го, за да спреш войната, преди да е твърде

късно. Задай си въпроса наистина ли имаш доверие на хората, с които работиш? Знаеш ли наистина какво става? И ако не знаеш... открий.

Черен екран. Гербът на Панем. Край на предаването.

Финик натиска копчето на дистанционното. След малко при мен ще дойдат хора и ще се опитат да смекчат пораженията, които са ми нанесли видът и думите на Пийта. Ще трябва да ги успокоя. Но истината е, че нямам доверие нито на бунтовниците, нито на Плутарх, нито на Коин. Не съм уверена, че ми казват истината. Няма да успея да го прикрия. Приближават се стъпки.

Финик ме хваща здраво за ръцете.

— Не сме го гледали.

— Какво!

— Не сме гледали Пийта. Само клипа за Осми. После сме изключили телевизора, защото гледките са те разстроили. Разбра ли? — пита той и аз кимвам. — Довърши си вечерята.

Съвземам се достатъчно и когато Плутарх и Фулвия влизат, устата ми е пълна с хляб и зеле. Финик говори колко добре е излязъл Гейл на записа. Поздравяваме ги за хубавия клип. Даваме ясно да се разбере колко въздействащ е бил и как веднага след него сме изключили телевизора. Те изглеждат облекчени. Вярват ни.

Никой не споменава Пийта.

Правя няколко опита да заспя и всеки път се будя от неописуеми кошмари. Отказвам се, лежа неподвижно и се преструвам на заспала, когато някой мине да ме нагледа. На сутринта ме изписват от болницата и ми нареждат да не се напругам много. Кресидата ме моли да запиша няколко реплики за нов пропо клип за Сойката-присмехулка. На обяд чакам някой да спомене появата на Пийта, но никой не казва нищо. Все трябва да го е видял и някой друг освен ние двамата с Финик.

Имам тренировка, но по разписание Гейл трябва да работи заедно с Бийти по някакви оръжия или нещо подобно, затова вземам разрешение да заведа Финик с мен в гората. Известно време скитаме безцелно, а после изоставяме радиостанциите под един храст. Отдалечаваме се на безопасно разстояние, сядаме и обсъждаме интервюто на Пийта.

— Не съм чул и дума за това. Никой ли не ти е казал нищо? — пита Финик. Поклащам глава. Той прави пауза, а след това пита: — Нито дори Гейл? — Вкопчила съм се в късче надежда, че Гейл наистина не знае нищо за посланието на Пийта. Но имам лошото предчувствие, че знае. — Може би търси подходящ момент да ти го каже насаме.

— Може би — отговарям аз.

Прекарваме толкова дълго време в мълчание, че в обсега на лъка ми влиза елен самец. Повалям го със стрела. Финик го завлича обратно до оградата.

За вечеря в яхнията има кълцано еленово месо. Вечерята свършва и Гейл ме изпраща до Отделение Е. Питам го какво става, но той не споменава нито дума за Пийта. Веднага щом майка ми и сестра ми заспават, измъквам перлата от чекмеджето и прекарвам втора безсънна нощ, като я стискам в ръка и мислено си повтарям думите на Пийта: „*Запитай се: наистина ли имаш доверие на хората, с които работиш? Наистина ли знаеш какво става? И ако не знаеш... открий*“. Да открия. Какво? От кого? И как е възможно Пийта да знае

нещо друго освен онова, което му казва Капитолът? Това е само пропо на Капитола. Още шум. Но ако Плутарх смята, че това е просто тактиката на Капитола, защо не ми каже? Защо никой не ми е казал, защо никой не е казал на Финик?

Зад всички тези въпроси се крие истинската причина за тревогата ми: Пийта. Какво са му направили? И какво му правят сега? Явно Сноу не е повярвал на историята, че двамата с Пийта не сме знаели нищо за бунта. А подозренията му са се усилили, след като се явих в ролята на Сойката-присмехулка. Пийта може само да прави догадки за тактиката на бунтовниците или да си измисля неща, които да казва на мъчителите си. Щом установят, че лъже, ще бъде жестоко наказан. Колко ли изоставен от мен се чувства! В първото си интервю той се опита да ме защити в еднаква степен от Капитола и от бунтовниците, а аз не само не успях да го предпазя, но му навлякох още ужаси.

На сутринта пъхам ръка в стената и се вирам замаяно в разписанието за деня. Веднага след закуска трябва да се явя на снимки. В трапезарията закузвам с гореща зърнена каша, прясно мляко и варено цвекло и забелязвам комуникационна гривна на китката на Гейл.

— Кога ти я върнаха, войник Хотърн? — питам.

— Вчера. Сметнаха, че ако ще бъда на полето заедно с теб, това може да бъде резервно средство за комуникация — казва Гейл.

Никой досега не ми е предложил комуникационна гривна. Чудя се дали ако си поискам, ще ми дадат?

— Е, предполагам, че един от нас трябва да е общителен — казвам с остра нотка в гласа.

— Какво значи това? — пита той.

— Нищо. Просто повтарям това, което каза — отговарям му. — И съм напълно съгласна, че общителният трябва да си ти. Единствено се надявам, че ще общуваш и с мен.

Погледите ни се срещат и осъзнавам колко съм му сърдита. Защото изобщо не вярвам, че не е видял пропото с Пийта. И се чувствам напълно предадена, задето не ми е казал за него. Познаваме се прекалено добре, за да не долови настроението ми и да не се сети каква е причината.

— Катнис... — започва той. Признанието за вина вече се усеща в тона му.

Грабвам подноса си, прекосявам помещението, за да го върна, и стоварвам чиниите върху поставката. Той ме настига в коридора.

— Защо не каза нещо? — пита той, като ме хваща за ръката.

— Аз ли да кажа нещо? — Рязко издърпвам ръката си. — Защо ти не каза нещо, Гейл? А аз, между другото, казах — когато снощи те попитах какво става!

— Съжалявам. Не се сърди. Не знаех какво да направя. Искан да ти кажа, но всички се страхуваха, че като видиш пропото с Пийта, ще се разстроиш — казва той.

— Имали са право. Наистина се разстроих. Но съвсем не толкова много, колкото от това, че ти ме излъга заради Коин. — В този момент комуникационната му гривна започва да писука. — Тя е. Хайде тичай при нея. Имаш да ѝ докладваш.

За миг върху лицето му проличава истинска обида. После я заменя студен гняв. Той се обръща и си тръгва. Може би бях прекалено лоша и не му дадох достатъчно време да обясни. Може би всички просто се опитват да ме предпазят, като ме лъжат. Не ме е грижа. Омръзна ми хората да ме лъжат за мое добро. Защото обикновено е главно за тяхно добро. Излъжете Катнис за бунта, за да не направи нещо откачено. Пратете я на арената, без да ѝ казвате нищо, за да можем да я измъкнем. Не ѝ казвайте за пропо клипа с Пийта, защото това може да я разстрои, а и без друго е трудно да я накараме да играе ролята си добре.

Чувствам се отвратително. Съсипана съм. И твърде уморена за цял ден снимки. Но вече съм в Центъра за преобразяване, затова влизам. Научавам, че днес ще се връщаме в Окръг 12. Кресида иска да направи импровизирани интервюта с Гейл и мен, които да хвърлят светлина върху разрушения ни град.

— Ако и двамата сте съгласни — казва Кресида, като се вглежда внимателно в лицето ми.

— Готова съм — казвам аз. Стоя необщителна и скована като манекен, докато подготвителният екип ме облича, прави прическата ми и полага грим върху лицето ми. Малко грим, за да не личи, но достатъчно за да смекчи кръговете от безсъние под очите ми.

Богс ме придружава долу до Хангара, но след като се поздравяваме, не говорим повече. Признателна съм, че ми е спестен поредният разговор за неподчинението ми в Окръг 8, особено защото маската му изглежда толкова неудобна.

В последния момент се сещам да изпратя съобщение на майка ми, че напускам Тринайсети, и наблягам, че няма да е опасно. Качваме се на ховъркрафт за краткото пътуване до Окръг 12 и ми казват да седна до масата, където Плутарх, Гейл и Кресида разглеждат задълбочено някаква карта. Плутарх прелива от задоволство, когато ми показва как изглеждат преди и след обработката първите два пропа. Бунтовниците, които едва удържаха положението в няколко окръга, са се свързали. Превзели са 3 и 11 окръг — последният е много важен, защото предоставя основните хранителни запаси на Панем — и са успели да нахлуят в още няколко окръга.

— Обещаващо. Много обещаващо наистина — казва Плутарх. — Фулвия ще подготви първата поредица от клиповете „Ние помним“, така че да можем да се обърнем към отделните окръзи с техните загинали. Финик е абсолютно фантастичен.

— Всъщност е мъчително за гледане — казва Кресида. — Той е познавал лично толкова много от тях.

— Точно затова е толкова въздействащо — казва Плутарх. — Право от сърцето. Всички се справят прекрасно. Коин ще бъде много доволна.

Значи Гейл не им е казал. За това, че съм се престорила, че не съм видяла Пийта и гнева ми, задето потулиха нещата. Но това е твърде малко и твърде късно и все още не мога да му простя. Няма значение. Той също не ми говори.

Едва когато кацаме на Ливадата, осъзнавам, че Хеймич не е сред нас. Когато питам Плутарх защо го няма, той само поклаща глава и казва:

— Не можеше да го понесе.

— Хеймич? Той да не може да понесе нещо? Най-вероятно е искал един ден почивка — казвам аз.

— Мисля, че точните му думи бяха: „Не бих могъл да го понеса без бутилка“ — казва Плутарх.

Завъртам очи, отдавна изгубила търпение спрямо ментора си, слабостта му към пиенето и това, което може или не може да понесе.

Но около пет минути след завръщането си в Окръг 12, вече ми се иска самата аз да имах бутилка. Мислех си, че съм се примирила с унищожаването на Окръг 12 — след като чух за него, видях го от въздуха и вървах из пепелищата му. Така че защо всичко предизвиква нов пристъп на скръб? Дали съм била просто твърде неадекватна, за да проумея напълно загубата на моя свят? Или заради изражението върху лицето на Гейл, докато обхваща с поглед разрушенията в движение, изпитвам чувството, че виждам целия този ужас за пръв път?

Кресида дава указания на екипа за начало да ме заснеме пред старата ми къща. Питам я какво иска да направя.

— Каквото решиш, че ти се прави — казва тя. Заставам отново в кухнята, но нямам желание да правя каквото и да е. Улавям се, че гледам нагоре към небето — единственият останал покрив, — защото ме обземат твърде много спомени. След малко Кресида казва: — Така е добре, Катнис. Да продължаваме.

На Гейл не му се разминава толкова лесно пред старата му къща. Кресида го снима мълчаливо няколко минути, но точно когато той измъква от пепелищата единствената останка от предишния си живот — изкривен метален ръжен, — тя започва да го разпитва за семейството му, за работата му, за живота на Пласта. Кара го да си припомни нощта на запалителните бомби и да я пресъздаде, като тръгва от къщата си, проправя си път надолу през Ливадата и през гората до езерото. Влача се зад снимачния екип и телохранителите, и приемам присъствието им като насилствено нахлуване в любимите ми гори. Това е съкровено място, убежище, вече разрушено от злото на Капитола. Дори след като оставяме зад гърба си овъглените пънове край оградата, все още се препъваме в разлагащи се тела. Дали трябва да го запишем, за да го видят всички?

Когато стигаме до езерото, Гейл сякаш е изгубил способността си да говори. Всички са плувнали в пот — особено Кастор и Полукс в черупките си на насекоми — и Кресида обявява почивка. Загребвам с шепи вода от езерото: иска ми се да можех да се гмурна и да се покажа на повърхността сама, гола и незабелязана. Известно време се разхождам безцелно. Когато стигам пред малката бетонна къща до езерото, спирам на прага и виждам как Гейл подпира на стената до огнището изкривения ръжен, който е измъкнал от развалините. За миг си представям как някой самотен непознат, някъде в далечното

бъдеще, се скита изгубен в пустошта и се натъква на това малко убежище, с купчината разцепени пънове, огнището, ръжена. И се пита откъде се е взел. Гейл се обръща и ме поглежда в очите, и знам, че си мисли за последната ни среща тук. Когато се скарахме дали да избягаме или не. Ако бяхме избягали, дали Окръг 12 още щеше да си е тук? Мисля си, че щеше. Но и Капитолът още щеше да контролира Панем.

Раздават ни сандвичи със сирене и ги изяждаме в сянката на дърветата. Нарочно сядам в далечния край на групата, до Полукс, за да не се налага да говоря. Всъщност, никой не говори много. В относителната тишина птиците отново завладяват гората. Смушквам Полукс с лакът и посочвам малка черна птица с гребен. Тя подскача на нов клон, като разтваря за миг криле, при което се показват белите ѝ петна. Полукс посочва брошката ми и повдига въпросително вежди. Кимвам — да, това е сойка-присмехулка. Вдигам пръст, сякаш за да кажа: „Чакай, ще ти покажа“, и изсвирвам няколко звука, за да привлека вниманието на птицата. Сойката-присмехулка вдига глава и веднага повтаря звуците. После, за моя изненада, и Полукс изсвирва няколко ноти. Птицата му отговаря веднага. Лицето на Полукс разцъфва във възхитено изражение и той си разменя със сойката-присмехулка цяла поредица от мелодии. Предполагам, че това е първият разговор, който води от години насам. Музиката привлича сойките-присмехулки така, както цветята привличат пчелите, и след малко той е успял да накара дузина от тях да накацат по клоните над главите ни. Потупва ме по ръката и с тънко клонче изписва в пясъка една дума. ПЕЙ?

Обикновено бих отказала, но е някак невъзможно да откажа на Полукс, предвид обстоятелствата. Освен това, гласовете, с които сойките-присмехулки пеят, са различни от подсвиркването им, и ми се иска той да ги чуе. Затова, преди наистина да помисля какво правя, изпявам четирите ноти на Ру — онези, с които е оповестявала края на работния ден в Окръг 11. Нотите, които накрая бяха фоновата музика за убийството ѝ. Птиците не знаят тази мелодия. Те подхващат простичката фраза и я подхвърлят помежду си в нежно съзвучие. Точно както правеха по време на Игрите на глада, преди мутантите да проникнат през дърветата, да ни прогонят върху Рога на изобилието и бавно да разкъсат Катон, докато го превърнат в кървава пихтия...

— Искаш ли да ги чуеш как пеят истинска песен? — предлагам изведнъж. Все едно каква, само и само да спра тези спомени. Вече съм на крака: навлизам отново сред дърветата, облягам ръка на грубия ствол на един клен, където са кацнали птиците. Не съм пяла „Дървото на обесения“ на глас от десет години, защото е забранена, но помня всяка дума. Започвам тихо, нежно, както правеше баща ми:

*С мен ще дойдеш ли, ще дойдеш ли с мен
при дървото,
на което обесиха онзи мъж — трима, казват, убил.
Странни работи случват се тук,
и едва ли по-странно ще бъде
при дървото на обесения да се срещнем среднощ аз и
ти.*

Сойките-присмехулки започват да променят песните си, когато чуват новата мелодия, която им предлагам.

*С мен ще дойдеш ли, ще дойдеш ли с мен
при дървото,
дето мъртвият вика на своята любима
да бяга от тези гори.
Странни работи случват се тук,
и едва ли по-странно ще бъде
при дървото на обесения да се срещнем в среднощ аз
и ти.*

Сега вече съм привлякла вниманието на птиците. След още един стих вече със сигурност ще са запомнили мелодията, тъй като е проста и се повтаря четири пъти почти без вариации.

*С мен ще дойдеш ли, ще дойдеш ли с мен
при дървото,*

*дето казах ти: бягай, за да бъдем свободни и
двамата с теб.
Странни работи случват се тук,
и едва ли по-странно ще бъде
при дървото на обесения да се срещнем среднощ аз и
ти.*

Тишина в дърветата. Само лекото шумолене на листата в лекия ветрец. Но никакви птици — били те сойки-присмехулки или други. Пийта е прав. Те наистина замлъкват, когато пея. Точно както замлъкваха заради баща ми.

*С мен ела, с мен ела
при дървото
и носи огърлица от връв редом с мене и ти.
Странни работи случват се тук
и едва ли по-странно ще бъде
при дървото с надвиснали клони
да се срещнем в среднощ аз и ти.*

Птиците ме чакат да продължа. Но това е всичко. Последният стих. В неподвижната тишина си припомням сцената. Прибрах се след един ден, прекаран в гората с баща ми. Седях на пода заедно с Прим, която беше невръстно едва проходило дете и пеехме „Дървото на обесения“. Правех за двете ни огърлици от парчета старо въже, точно както се казва в песента, без да знам истинското значение на думите. Въпреки това мелодията беше проста и лесна, а и по онова време можех да запомня почти всяка мелодия след едно-две слушания. Изведнъж майка ми изтръгна въжените огърлици от ръцете ни и се разкрещя на баща ми. Разплаках се, защото майка ми никога не крещеше, а после и Прим се разхленчи. Избягах навън и се скрих. Тъй като имах само едно скривалище — под един храст орлови нокти на Ливадата, — баща ми ме намери веднага. Успокои ме и ми каза, че всичко е наред, само че е по-добре вече да не пеем песента. Майка ми

просто искаше да я забравя. Затова, разбира се, всяка дума незабавно, безвъзвратно, се запечата в ума ми.

С баща ми вече не я пеехме, дори не говорехме за нея. След като той умря, много често си я спомнях. Тъй като вече бях по-голяма, започнах да разбирам текста. Отначало звучи, сякаш някакъв мъж се мъчи да убеди приятелката си да се срещне тайно с него в полунощ. Но мястото за тайната среща е странно — дърво с надвиснали клони, където един мъж е обесен за убийство. Възлюбената на убиеца сигурно е имала нещо общо с убийството или може би и без друго точно са се готвели да я накажат, защото трупът му я подканва да бяга. Тази част с говорещия труп очевидно е странна, но едва в третия стих „Дървото на обесения“ започва да става стряскаща. Осъзнавате, че този, който пее песента, е мъртвият убиец. Той още виси на дървото, на което е обесен. И макар да е казал на любимата си да бяга, той все я пита дали ще дойде да се срещне с него. Фразата: „Дето казах ти: бягай, та да бъдем свободни и двамата с теб“ е най-стряскащата, защото отначало си мислите, че той говори за момента, когато ѝ е казал да избяга, за да може евентуално да се спаси. После обаче се питате дали е искал да ѝ каже да бяга към него. Към смъртта. В последната строфа е ясно, че той чака именно това. Неговата любима, с огърлицата от въже, увиснала мъртва до него на дървото.

Едно време си мислех, че убиецът е най-страшният човек, когото мога да си представя. Сега, с две участия в Игрите на глада зад гърба си, решавам да не го съдя, без да знам повече подробности. Може би неговата любима вече е била осъдена на смърт и той се е опитвал да направи нещата по-лесни за нея. Да ѝ каже, че ще я чака. Или може би е мислел, че мястото, на което я оставя, всъщност е по-лошо от смъртта. Нима аз не исках да убия Пийта с онази спринцовка, за да го спася от Капитола? Дали това наистина беше единственият ми вариант? Вероятно не, но в онзи момент не се сещах за друг.

Предполагам обаче, че майка ми е смятала цялата история твърде извратена за едно седемгодишно момиче. Особено такава, което си прави собствени огърлици от въже. Бесенето далеч не беше нещо, което се случва само в някаква стара песен. По този начин ексекутираха много хора в Окръг 12. Можете да сте напълно сигурни, че тя не искаше да пее тази песен пред съучениците си в часа по музика. Вероятно не би искала да го правя дори тук, пред Полукс, но

поне не... чакай, не, греша. Когато хвърлям поглед настрани, виждам, че Кастор ме записва. Всички ме наблюдават съсредоточено. А по бузите на Полукс се стичат сълзи, защото странната ми песен несъмнено е изровила от паметта му някаква ужасна случка в живота му. Страхотно. Въздишам и се облягам на ствола на дървото. Точно в този момент сойките-присмехулки подхващат своята интерпретация на „Дървото на обесения“. Изпята от тях, тя е наистина красива. Сега като знам, че ме снимат, млъквам и чувам Кресида да се провиква: „Стоп!“

Плутарх прекосява поляната и идва при мен, като се смее:

— Откъде измъкна това? Никой нямаше да повярва, ако го бяхме измислили! — Той премята ръка около рамото ми и ме целува по темето със силен мляскащ звук. — Ти си истинско злато!

— Не го направих заради камерите — казвам.

— Тогава е истински късмет, че са включени — казва той. — Хайде, всички, да се връщаме в града!

Пробиваме си път през гората и стигаме до голям камък. Двамата с Гейл едновременно обръщаме глави в една и съща посока, като двойка кучета, надушили следа в гората. Кресида забелязва и пита какво има в тази посока. Без да се поглеждаме, признаваме, че това е старата ни ловна явка. Тя иска да види мястото, макар да ѝ казваме, че всъщност не е нищо особено.

Нищо особено, само едно място, където бях щастлива, мисля си аз.

Нашата скална издатина с изглед към долината. Може би не толкова зелена, колкото обикновено, но боровинковите храсти са натезжали от плод. Тук започваха безкрайни дни на лов и залагане на примки, риболов и събиране на растения, скитане из гората, разтоварване от тежките мисли, докато пълнехме торбите за дивеч. Това беше вратата към препитанието и към нормалността. И всеки от нас беше ключът на другия за тази врата.

Сега няма Окръг 12, от който да се измъкваме, няма миротворци, които да мамим, няма гладни гърла, които да изхранваме. Капитолът отне всичко това и съм на косъм да изгубя и Гейл. Спйката на взаимната нужда, която ни обвързваше и сплотяваше толкова здраво през всичките тези години, се топи. Тъмни участъци, а не светлина, се показват в пространството между нас. Как е възможно днес, когато

стоим сред ужасните разрушения в Окръг 12, да сме толкова сърдити един на друг, че дори да не си говорим?

Гейл ме излъга. Това беше неприемливо, дори да го е направил за мое добро. Въпреки това, извинението му изглеждаше искрено. А аз го запратах обратно в лицето му, заедно с обида, за да съм сигурна, че ще го засегна. Какво става с нас? Защо сега непрекъснато се караме? Всичко е пълна каша, но по някакъв начин чувствам, че ако се върна към корена на нашите неразбирателства, действията ми ще бъдат в сърцето на всичко. Наистина ли искам да го отблъсна?

Обвивам с пръсти една боровинка и я откъсвам от стъблото ѝ. Завъртам я внимателно между пръстите си, после изведнъж се обръщам към Гейл и му я подхвърлям.

— И нека шансовете... — казвам. Хвърлям я високо, така че той има много време да реши дали да я отблъсне или да я приеме.

Очите на Гейл са приковани върху мен, не върху боровинката, но в последния момент той отваря уста и я улавя. Дъвче, преглъща и чак след дълга пауза изрича: „... бъдат *винаги* на ваша страна“. Но все пак го казва.

Кресида ни кара да седнем в нишата сред скалите, където е невъзможно да не се докосваме и се мъчи да ни накара да разговаряме за лов. Какво ни е накарало да тръгнем на лов в гората, как сме се срещнали, любимите ни моменти. Отпускаме се, започваме да се смеем по малко, докато разказваме злощастни преживявания с пчели, диви кучета и скунксове. Когато разговорът се насочва към въпроса какво е било усещането да пренесем уменията си да си служим с оръжия в бомбардировките в Окръг 8, аз млъквам. Гейл просто казва: „Крайно време беше“.

Когато стигаме до градския площад, следобедът е към края си и се свечерява. Завеждам Кресида до развалините на пекарната и я моля да заснеме нещо. Единствената емоция, която успявам да докарам, е изтощение.

— Пийта, това е твоят дом. За никого от близките ти не се знае нищо след бомбардировката. Окръг 12 вече го няма. А ти призоваваш за примирие? — Поглеждам през пустотата. — Не е останал никой, който да те чуе.

Когато заставаме пред буцата метал, в която се е превърнала бесилката, Кресида пита дали някой от нас е бил изтезаван. В отговор

Гейл сваля ризата си и обръща гръб към камерата. Взирам се в белезите от бичуването и отново чувам свистенето на камшика и виждам окървавеното му тяло, което виси безчувствено, държащо се само на въжетата около китките му.

— Приключих — обявявам аз. — Ще ви чакам в Градчето на победителите. Трябва да взема нещо... за майка ми.

Предполагам, че съм вървяла дотук, но следващото нещо, което осъзнавам, е, че седя на пода пред кухненските шкафове в къщата ни в Градчето на победителите. Педантично подреждам керамични буркани и стъклени бутилки в кутия. Поставям между тях чисти памучни превръзки, за да ги предпазя от счупване. Увивам китки от сухи цветя.

Внезапно си спомням розата на тоалетката ми. Беше ли истинска? И ако е истинска, дали още е там? Налага се да устоя на изкушението да проверя. Ако е там, само ще ме изплаши отново. Започвам да опаковам по-бързо.

Когато шкафовете вече са празни, се изправям и виждам, че Гейл се е материализирал в кухнята. Стръскащо е колко безшумно умее да се появява. Облегнал се е на масата, с широко разперени пръсти върху дървения плот. Поставям кутията между нас.

— Помниш ли? — пита той. — Тук ме целуна.

Значи солидната доза морфлинг, инжектирана след бичуването, не е била достатъчна, за да заличи това от съзнанието му.

— Не мислех, че ще си спомняш това.

— Трябва да съм мъртъв, за да забравя. Може би дори и тогава не бих могъл — отговаря той. — Може би ще бъда като онзи мъж в „Дървото на обесения“. Все още ще чакам отговор. — В очите на Гейл, когото никога не съм виждала да плаче, има сълзи. За да ги възпра да се излеят, се навеждам напред и притискам устни към неговите. Устните ни имат вкус на горещина, пепел и страдание. Това е изненадващ вкус за такава нежна целувка. Той се отдръпва пръв и ми се усмихва криво: — Знаех, че ще ме целунеш.

— Откъде? — казвам. Защото аз самата не знаех.

— Защото изпитвам болка — казва той. — Само по този начин получавам вниманието ти. — Той вдига кутията. — Не се тревожи, Катнис. Ще ми мине. — Излиза, преди да успея да отговоря.

Твърде изтощена съм, за да размишлявам върху последното му обвинение. Прекарвам краткото обратно пътуване до 13, свита на една

седалка, като се опитвам да не обръщам внимание на Плутарх, който говори неспирно по една от любимите си теми — оръжия, с каквито човечеството вече не разполага. Високо летящи самолети, военни сателити, клетъчни дезинтегратори, дистанционно управляеми самолети, биологични оръжия с определен срок на действие. Изчезнали поради унищожаването на атмосферата, липса на ресурси или морални задръжки. Долавям съжалението на Главния гейм-мейкър, който сега може само да си мечтае за такива играчки и трябва да се задоволи с ховъркрафти, ракети тип „земя-земя“ и обикновени стари пушки.

Свалям костюма си на Сойка-присмехулка и си лягам, без да ям. На сутринта се налага Прим да ме разтърси, за да ме събуди. След закуска пренебрегвам разписанието си и се скривам да дремна в един склад. Когато се събуждам и използвам измежду кутиите с тебешери и моливи, отново е време за вечеря. Получавам огромна порция грахова супа и тръгвам към Отделение „Е“, когато ме пресреща Богс.

— Има съвещание в Командването. Зарежи настоящото си разписание.

— Дадено — казвам аз.

— Спазвала ли си го изобщо днес? — пита той раздражено.

— Кой знае? Аз съм психически дезориентирана. — Вдигам китката си, за да покажа медицинската гривна и осъзнавам, че я няма. — Виждаш ли? Дори не помня, че са ми взели гривната. За какво им трябва в Командването? Пропуснала ли съм нещо?

— Кресидата искаше да ти покаже проповестите от Дванайсети. Но предполагам, че ще ги видиш, когато ги излъчат — казва той.

— Ето за това ми трябва разписание. За да знам кога излъчват проповестите — казвам аз. Той ме стрелва с поглед, но не коментира повече.

В Командването е претърпано с народ, но са ми запазили място между Финик и Плутарх. Екраните вече са вдигнати и на тях се виждат обичайните кадри от Капитола.

— Какво става? Няма ли да видим проповестите от Окръг 12? — питам.

— О, не — казва Плутарх. — Искам да кажа, възможно е. Не знам точно кои кадри смята Бийти да използва.

— Бийти смята, че е намерил начин да проникне в мрежата в национален мащаб — казва Финик. — Така че нашите пропове ще се излъчат и в Капитола. Сега работи по това долу в Отдела за специална отбрана. Довечера ще се излъчва програма на живо. Сноу ще направи изявление, или нещо подобно. Май започва.

Появява се гербът на Капитола и на фон звучи химнът. После се вирам право в змийските очи на президента Сноу, който поздравява нацията. Изглежда, сякаш се е барикадирал зад подиума си, но бялата роза на ревера му се вижда съвсем ясно. Камерата се изтегля назад и в кадъра се появява Пийта на фона на картата на Панем. Седи на висок стол, опрял е крака на метално стъпало. Ходилото на изкуствения му крак потропва в странен неравен ритъм. Мънистени капчици пот са избили през слоя пудра върху горната устна и челото му. Но най-много ме плаши изражението в очите му — гневно и нефокусирано.

— По-зле е — прошепвам аз. Финик стиска ръката ми за опора и се опитвам да се държа.

Пийта започва да говори с отчаян тон за необходимостта от примирие. Подчертава щетите, нанесени на ключовата инфраструктура в различните окръзи, и докато говори, части от картата се осветяват, показвайки картини от войната. Скъсана язовирна стена в 7. Дерайлирал товарен влак, от който се изливат токсични отпадъци. Склад за зърно, рухнал след пожар. Всички тях той приписва на бунтовнически действия.

Бам! Без предупреждение, съвсем неочаквано, аз се появявам по телевизията, застанала сред руините на пекарната.

Плутарх скача на крака:

— Той успя! Бийти влезе в мрежата!

В стаята настъпва възбудено оживление, когато на екрана пак се появява Пийта с разстроено изражение. Видял ме е на монитора. Опитва се да продължи речта си, като описва бомбардирането на водопречиствателна станция, когато го заменя клип, показващ Финик, който говори за Ру. А после цялото предаване се превръща в телевизионна битка, докато техническите майстори в Капитола се опитват да отблъснат атаката на Бийти. Но те са неподготвени, а Бийти, очевидно предвидил, че няма да удържи контрола, разполага с арсенал от клипове с продължителност от пет до десет секунди, с

които да работи. Гледаме как официалното предаване се разпада, прекъсвано с подбрани кадри от проповестите.

Плутарх изпада във възторг, почти всички насърчават Бийти с викове и само Финик не помръдва и не казва нищо. Срещам погледа на Хеймич от другия край на стаята и виждам отразен в него собствения си ужас. Осъзнаването, че с всяко ликуване, Пийта се отдалечава все повече от нас.

Гербът на Капитола се появява отново с монотонен сигнал от студиото. Това продължава двайсетина секунди, а после Сноу и Пийта се появяват отново. Студиото е в смут. Чуваме трескави размени на реплики от кабинката им. Сноу упорито продължава речта си, като казва, че явно сега бунтовниците се опитват да провалят разпространяването на информация, която намират за уличаваща, но както истината, така и справедливостта ще възтържествуват. Излъчването на пълната програма ще се поднови, когато сигурността бъде възстановена. Обръща се към Пийта с въпроса дали, предвид тазвечерната демонстрация, на раздяла има да предаде някакви мисли на Катнис Евърдийн.

При споменаването на името ми лицето на Пийта се изкривява:

— Катнис... как смяташ, че ще свърши това? Какво ще остане? Никой не е в безопасност. Нито в Капитола. Нито в окръзите. А вие... в Тринайсети... — Той си поема рязко дъх, сякаш се бори за въздух; погледът му изглежда безумен. — До сутринта ще сте мъртви!

Извън обсега на камерата Сноу нарежда: „Сложете край на това!“ Бийти предизвиква пълен хаос, като пуска бързи откъси от кадри без звук, на които се виждам аз, застанала пред болницата, на интервали от по три секунди. Но между образите успяваме да видим онова, което се случва наистина в студиото на Капитола. Как Пийта се мъчи да каже още нещо. Съборената камера, която записва настлания с бели плочки под. Стъпки от ботуши. Ударът, последван веднага от болезнения вик на Пийта.

И кръвта му, която оплисква плочките.

ЧАСТ II

НАПАДЕНИЕ

Писъкът започва в долната част на гърба ми, проправя си път нагоре из тялото ми и накрая засяда в гърлото ми. Няма съм като авокс и се задушавам от собствената си скръб. Дори и да можех да отпусна мускулите на врата си, да оставя звука да се устреми в пространството, дали някой ще го забележи? В стаята цари хаос. Ехтят въпроси, всички се мъчат да дешифрират думите на Пийта. „А вие... в Тринайсети... до сутринта ще сте мъртви!“ Но никой не пита за човека, предал това послание, чиято кръв се лееше на екрана.

Нечий глас призовава за вниманието на останалите.

— Млъквайте! — Всички насочват погледи към Хеймич. — Не е кой знае каква голяма мистерия! Момчето ни съобщава, че ще ни нападнат. Тук. В Тринайсети.

— Откъде може да разполага с тази информация?

— Защо трябва да му имаме доверие?

— Откъде знаеш?

Хеймич изръмжава раздражено.

— Пребиват го до смърт, докато ние тук си говорим. Какво още ви трябва? Катнис, помогни ми!

Разтърсвам се, за да събера сили и да проговоря.

— Хеймич е прав. Не знам откъде Пийта е получил тази информация. Нито дали е вярна. Но той вярва, че е така. И те... — Не мога да изрека на глас какво му причинява Сноу.

— Вие не го познавате — казва Хеймич на Коин. — Ние — да. Подгответе хората си.

Коин не изглежда разтревожена, само леко озадачена от този обрат в събитията. Тя обмисля думите, като почуква леко с пръст по ръба на контролното табло пред себе си. Когато проговаря, тя се обръща към Хеймич с равен, безизразен глас:

— Разбира се, ние сме се подготвили за такъв сценарий. Въпреки това разполагаме с цели десетилетия в подкрепа на предположението, че по-нататъшни директни нападения върху Тринайсети ще доведат до нежелан ефект за каузата на Капитола. Ядрените ракети ще освободят

в атмосферата радиация с непредвидими последици за околната среда. Дори рутинните бомбардировки могат да нанесат тежки щети на военния ни комплекс, който знаем, че се надяват да си върнат. И, разбира се, те ни предизвикват да нанесем контраудар. Възможно е, предвид настоящия ни съюз с бунтовниците, тези неща да се възприемат като приемливи рискове.

— Така ли мислите? — казва Хеймич. Въпросът е малко прекалено искрен, но в Окръг 13 тънките нюанси на иронията често се губят.

— Да. Във всеки случай, крайно време е да проведем учение за сигурността от пета степен — казва Коин. — Започваме със затваряне на границите и въздушното пространство. — Тя започва да пише бързо на клавиатурата си, за да съобщи решението си. В мига, в който вдига глава, се започва.

Откакто пристигнах в Тринайсети, е имало две учения с ниска степен на тревога. Не си спомням кой знае какво за първото. Бях в интензивното отделение на болницата и мисля, че пациентите бяха освободени от участие, тъй като трудностите по преместването ни за практическо учение бяха повече от ползите. Смътно чувах някакъв механичен глас, който инструктираше хората да се съберат в жълтите зони. По време на второто — учение за действия при втора степен на тревога, предназначено за дребни кризисни ситуации — например временна карантина, докато на гражданите се правят изследвания по време на грипна епидемия — трябваше да се върнем в жилищата си. Аз останах зад една тръба в пералното помещение, пренебрегнах пулсиращите писукания, които се разнасяха по високоговорителя, и гледах как един паяк плете мрежа. Нито едно от двете преживявания не ме е подготвило за безсловесните, пронизителни, страховити сирени, чиито звуци сега се разнасят из Тринайсети. Невъзможно е да пренебрегна този звук, който сякаш е предназначен да хвърли в лудост населението на целия свят. Но тук е Окръг 13 и това не се случва.

Богс извежда двама ни с Финик от Командването, вървим по коридора, стигаме до една врата и излизаме на широко стълбище. Потоци от хора се сливат и образуват река, която тече само надолу. Никой не крещи, никой не се блъска. Дори децата не се съпротивляват. Слизаме, етаж след етаж, безмълвни, защото от сирените не може да се чуе нито дума. Оглеждам се за майка ми и Прим, но виждам

единствено хората около мен. Тази вечер и двете работят в болницата, така че няма начин да пропуснат учението.

Ушите ми пукат и усещам очите си натежали. Намираме се на дълбочина, на каквата се слиза във въглищните мини. Единственият плюс е, че колкото по-надолу слизаме в земята, толкова по-приглушен става писъкът на сирените. Сякаш са предназначени да ни изтласкат физически от повърхността — и предполагам, че наистина е така. Групи хора започват да се отделят и да влизат в маркирани входове, но Богс ме насочва още по-надолу, докато най-послед стълбите свършват точно пред огромна пещера. Понечвам да вляза направо, но Богс ме спира и ми показва, че трябва да размахам разписанието си пред един скенер, за да ме отметнат в списъка. Несъмнено информацията отива в някакъв компютър някъде, за да са сигурни, че никой няма да се отклони в друга посока.

Имам чувството, че самата пещера не може да реши дали е естествена или създадена от човека. Определени участъци от стените са каменни, докато други са солидно укрепени със стоманени греди и бетон. Койките за спане са изсечени направо в скалните стени. Има кухня, бани, медицински пункт за първа помощ. Това място е предназначено за продължителен престой.

Бели табелки с букви или цифри са поставени на равни интервали из пещерата. Богс ни казва да се явим в зоната, която отговаря на отделенията, където живеем — в моя случай, зона „Е“ за Отделение „Е“, — и в този момент към нас бавно се приближава Плутарх.

— А, ето ви и вас — казва той. Последните събития не са помрачили особено настроението му. Той все още сияе от щастие заради успешната ефирна атака на Бийти. Вижда по-мощната картина, не отделните детайли. Не наказанието на Пийта или надвисналото взривяване на Тринайсети. — Катнис, очевидно моментът е лош за теб, имам предвид временните неприятности на Пийта, но трябва да си даваш сметка, че ще те гледат други хора.

— Какво? — казвам. Не мога да повярвам, че той току-що нарече ужасното положение на Пийта „временни неприятности“.

— Останалите хора в бункера ще вземат пример от теб как да реагират. Ако ти си спокойна и смела, останалите ще се опитат също да бъдат такива. Ако изпаднеш в паника, тя може да се разпростре като

горски пожар — обяснява Плутарх. Аз само се вирам в него. — Огънят може да се разпространи, така да се каже — продължава той, сякаш схващам твърде бавно.

— Защо просто не се държа, сякаш съм пред камерите, Плутарх? — казвам.

— Да! Идеално. Човек винаги е по-смел, когато има публика — казва той. — Виж какъв кураж показва Пийта току-що.

Едва се сдържам да не му ударя шамар.

— Трябва да се върна при Коин преди забраната на движението да влезе в сила. Ти продължавай да се справяш все така добре — казва той, а после се отклонява в друга посока.

Прекосявам помещението и отивам до голямата буква „Е“, закрепена на стената. Определеното за нас място е означен с линии квадратен участък с размери четири на четири метра. В стената са вградени две койки — една от нас ще спи на пода — и ниша за складиране на вещи. Върху лист бяла хартия, покрит с прозрачна пластмаса, пише ПРАВИЛНИК НА БУНКЕРА. Втрещавам се в малките черни петънца по листа. За известно време те са замъглени от останалите капчици кръв, които, изглежда, не мога да изтрия от съзнанието си. Бавно думите идват на фокус. Първият раздел е озаглавен: „При пристигането“.

1. Проверете къде са всички членове на вашето жилищно отделение.

Майка ми и Прим не са пристигнали, но аз бях една от първите, които стигнаха до бункера. И двете вероятно помагат за преместването на пациентите в болницата.

2. Явете се в Снабдителния пункт и подсигурете по една раница за всеки от членовете на вашето Жилищно отделение. Подгответе Жилищната си зона. Върнете раницата/те.

Оглеждам пещерата, докато откривам Снабдителния пункт — дълбоко помещение, отделено с гише. Зад него чакат хора, но там все още няма особено оживление. Приближавам се, съобщавам буквата на нашето помещение и искам три раници. Един мъж проверява някакъв списък, издърпва определените раници от лавиците и ги мята на гишето. Слагам едната на гърба си и хващам в ръце другите две, обръщам се и виждам, че зад мен бързо се оформя група. „Извинете“, казвам аз и пренасям запасите си през тълпата. Въпрос на подходящ избор на момент ли е? Или Плутарх е прав? Дали тези хора моделират поведението си върху моето?

Връщам се на определеното за нас място, отварям една раница и намирам тънък дюшек, чаршафи, два ката сиви дрехи, четка за зъби, гребен и електрическо фенерче. Преглеждам съдържанието на другите две раници. Единствената очебийна разлика е, че в тях има както сиви, така и бели дрехи. Последните трябва да са за майка ми и Прим, ако дават медицинско дежурство. Оправям леглата, прибирам дрехите, връщам раниците и нямам какво друго да правя, освен да спазя последното правило.

3. Чакайте по-нататъшни инструкции.

Сядам с кръстосани крака на пода да чакам. Помещението се изпълва с все повече хора, които заемат определените им места и получават запасите си. След малко всичко ще е пълно. Чудя се дали майка ми и Прим ще прекарат нощта там, където са преместени пациентите. Сигурно не. Имената им бяха в списъка тук. Вече започвам да се тревожа, когато се появява майка ми. Поглеждам зад нея в морето от непознати.

— Къде е Прим?

— Не е ли тук? — пита тя. — Трябваше да дойде направо от болницата. Тръгна си десет минути преди мен. Къде е? Къде може да е отишла?

За миг здраво стисвам клепачи, за да я проследя, както бих проследила набелязана плячка по време на лов. Виждам я как реагира на сирените, втурва се да помогне на пациентите, кимвам, когато ѝ

дават знак да слезе в бункера, а после се поколебавам заедно с нея на стълбите. Раздвоена за миг. Но защо?

Бързо отварям очи.

— Котаракът! Върнала се е за него!

— О, не — казва майка ми. И двете знаем, че съм права. Тръгваме срещу прииждащата тълпа и се мъчим да се измъкнем от бункера. Далеч напред виждам как се готвят да затворят дебелия метални врати. Бавно завъртат металните колела от двете страни. Знам, че затворят ли се веднъж, нищо на света няма да убеди войниците да ги отворят. Може би това изобщо не зависи от тях. Изблъсквам хората и крещя на войниците да почакаат. Пространството между вратите се смалява до близо метър, до трийсетина сантиметра. Остават само няколко сантиметра, когато провирам ръка през пролуката.

— Отворете я! Пуснете ме да изляза!

По лицата на войниците проличава смайване и те завъртат колелата малко назад. Не достатъчно, за да ме пуснат да мина, но достатъчно, за да не ми смажат пръстите. Възползвам се от шанса да провра рамото си в пролуката.

— Прим! — провиквам се нагоре по стълбите. Майка ми се моли на пазачите, докато аз се опитвам да се измъкна навън. — Прим!

Тогава го чувам. Слабият звук от стъпки по стълбите.

— Идваме! — чувам да се провиква сестра ми.

— Задръжте вратата! — Това беше Гейл.

— Идват! — казвам на пазачите и те отварят вратата на трийсетина сантиметра. Не смея да помръдна, защото се страхувам, че всички ще останем навън, докато накрая се появява Прим, с пламнали от тичане бузи, помъкнала Жълтурчето. Издърпвам я вътре и Гейл влиза след нея, като се извърта настрани, за да вкара багажа, който носи в бункера. Пазачите затварят вратите със силен и безвъзвратен трясък.

— Какво си мислеше? — Разтърсвам ядосано Прим, а после я прегръщам, като смачкваме Жълтурчето между нас.

Обяснението вече намира на устните на Прим:

— Не можех да го изоставя, Катнис. Не и втори път. Трябваше да го видиш как кръстосваше из стаята и виеше. Той би се върнал да ни защити.

— Добре. Добре. — Поемам си дъх няколко пъти, за да се успокоя, отстъпвам назад и вдигам Жълтурчето за врата. — Трябваше да те удавя, когато имах възможност. — Ушите му се присвиват назад към главата и той вдига лапа. Изсъсквам, преди той да успее да го направи, което явно го раздразва леко, тъй като смята съскането за звук, с който само той може да показва презрението си. В отговор той измяква безпомощно като малко котенце и сестра ми веднага почва го защитава.

— О, Катнис, не го дразни — казва тя и пак го прегръща. — Той вече е толкова разстроен.

Представата, че съм наранила нежните котешки чувства на противното създание само ме предизвиква да продължа да се заяждам с него. Но Прим е искрено разтревожена. Така че вместо това си представям как козината на Жълтурчето се превръща в подплата на чифт ръкавици — картина, която ми е помагала да го издържам през годините.

— Добре, съжалявам. Ние сме под голямото „Е“ на стената. По-добре го настани, преди да се побърка. — Прим бързо се отдалечава, а аз се оказвам лице в лице с Гейл. Той държи кутията с медицинските консумативи от кухнята ни в Окръг 12. Мястото на нашия последен разговор, целувка, кавга или каквото и да е там. През рамо е праметнал ловната ми чанта.

— Ако Пийта е прав, тези неща нямаше да оцелеят — казва той.

Пийта. Кръв като дъждовни капки по прозореца. Като мокра кал по ботушите.

— Благодаря за... всичко. — Вземам вещите ни. — Какво правеше в нашите помещения?

— Просто проверявах за последно — казва той. — Ние сме в номер четирийсет и седем, ако ти потрябвам.

Почти всички са заели определеното им място след затварянето на вратите, така че се налага да прекося разстоянието до новия ни дом под погледите на поне петстотин души. Мъча се да изглеждам съвършено спокойна, за да компенсирам безумното си блъскане из тълпата. Сякаш ще заблудя някого. Много добър пример давам, няма що. Но не ме интересува. И без това всички ме мислят за побъркана. Един мъж, когото май съборих на пода, улавя погледа ми и сърдито разтрива лакътя си. Едва не изсъсквам и на него.

Прим е настанила Жълтурчето на долното легло, увит в одеяло, така че се подава само муцуната му. По този начин обича да лежи, когато има гръмотевици — единственото нещо, което наистина го плаши. Майка ми внимателно прибира кутията си в нишата за багаж. Прикляквам с опрян на стената гръб, за да видя какво е успял да „спаси“ Гейл в ловната ми чанта. Книгата с растенията, ловното яке, сватбената снимка на родителите ми и личните вещи от чекмеджето ми. Сега брошката ми с форма на сойка-присмехулка е върху екипа, който ми изработи Цина, но тук са златният медальон с капаче и сребърният парашут с канелката и перлата на Пийта. Омотавам перлата в едно крайче на парашута, заравям я дълбоко във вътрешността на чантата, сякаш това е животът на Пийта и никой не може да го отнеме, докато аз го пазя.

Слабият звук на сирените замлъква рязко. По звуковата уредба на окръга се разнася гласът на Коиң, която ни благодари за образцово проведената евакуация на горните нива. Набляга, че това не е учение, тъй като Пийта Меларк, победителят от Окръг 12, е предупредил по телевизията за евентуално нападение срещу Окръг 13 тази нощ.

Точно в този момент пада първата бомба. Първо усещам удара, а после чувам експлозията, която отеква дълбоко в мен, в обвивката на вътрешностите ми, в мозъка на костите ми, в корените на зъбите ми. *Всички ще умрем*, казвам си аз. Поглеждам нагоре, като очаквам да видя как по протежение на тавана се отварят огромни пукнатини и върху нас се сипят масивни късове камъни, но самият бункер само се разтърсва леко. Светлините изгасват и усещам дезориентацията, предизвикана от пълната тъмнина. Нечленоразделни човешки звуци — спонтанни писъци, накъсано дишане, бебешки плач, безумен, но мелодичен смях — танцуват наоколо в заредения с напрежение въздух. После забръмчава генератор и мъждива потрепваща светлина заменя студеното осветление, обичайно за Окръг 13. Прилича повече на нашето осветление в Окръг 12, когато свещите и огънят догаряха в зимна нощ.

Посягам към Прим в полумрака, стисвам крака ѝ и се примъквам до нея. Гласът ѝ си остава спокоен и овладян, докато говори напевно на Жълтурчето: „Всичко е наред, миличък, всичко е наред. Тук долу сме в безопасност“.

Майка ми ни обгръща с ръце. За миг си позволявам да се почувствам като малко момиче и отпускам глава на рамото ѝ.

— Това изобщо не беше като бомбите в Осми — казвам аз.

— Вероятно противобункерна ракета — отговаря Прим, като се старае да запази спокоен тон заради котарака. — Учихме за тях на ориентировъчните лекции за новите граждани. Предназначени са да проникват дълбоко в земята, преди да избухнат. Защото вече няма смисъл да бомбардират Тринайсети на повърхността.

— Ядрени ли са? — питам, усещайки как през тялото ми преминава мразовита тръпка.

— Не непременно — казва Прим. — В някои просто има много експлозивни. Но... предполагам, че може да е всеки от двата вида.

В тъмното трудно виждам тежките метални врати в края на бункера. Дали биха могли да ни защитят от ядрено нападение? А дори и да са стопроцентово ефективни при възпирането на радиацията, което едва ли е така, дали изобщо някога ще можем да излезем от това място? Мисълта да прекарам каквото е останало от живота ми в това каменно подземие ме ужасява. Изпитвам желание да хукна като обезумяла към вратата и да искам да ме пуснат навън, сред онова, което се намира над нас. Безсмислено е. Никога няма да ме пуснат да изляза, а мога да предизвикам паническо бягство.

— Сигурна съм, че толкова надълбоко под земята сме в безопасност — казва тъжно майка ми. Дали си мисли за баща ми, взривен на пух и прах в мините? — Но въпреки това се размина на косъм. Слава Богу, че Пийта разполагаше с нужните средства, за да ни предупреди.

Нужните средства. Общ термин, който по някакъв начин включва всичко, което му е било нужно, за да вдигне тревога. Знанието, благоприятната възможност, куража. И още нещо, което не мога да определя. Пийта водеше някаква вътрешна битка, сякаш се затрудняваше да изрече предупреждението. Защо? Лекотата, с която си служи с думите, е най-големият му талант. Дали затруднението се дължеше на изтезанията? Или на нещо по-лошо? Например лудост?

Гласът на Коин, може би с една нотка по-мрачен, изпълва бункера: силата на звука се колебае заедно с потрепването на светлините.

— Очевидно информацията на Пийта Меларк беше вярна и ние му дължим огромна признателност. Сензорите показват, че първата ракета не е била ядрена, но много мощна. Очакваме, че ще последват още. Докато трае нападението, гражданите трябва да останат в определените им зони, освен ако не получат друго нареждане.

Един войник съобщава на майка ми, че имат нужда от нея в пункта за първа помощ. Никак не ѝ се иска да ни остави, макар че ще бъде само на трийсетина метра от нас.

— Не се тревожи за нас — казвам ѝ аз. — Мислиш ли, че някой може да се промъкне покрай него? — Посочвам към Жълтурчето, което ми изсъсква така апатично, че всички се засмиваме. Дори на мен ми става мъчно за него. Майка ми тръгва, а аз предлагам на Прим: — Защо не се качиш на горното легло с него?

— Знам, че е глупаво... но ме е страх, че койката може да рухне върху нас по време на атаката — казва тя.

Ако койките рухнат, сигурно целият бункер ще се срути и ще ни затрупа, но решавам, че подобна логика не е много полезна. Вместо това, разчиствам нишата за багаж и правя вътре легло за Жълтурчето. После издърпвам пред нея един дюшек, на който да легнем двете със сестра ми.

Пускат ни на малки групи да отидем до тоалетната и да си измием зъбите. За днес душовете са отменени. Свивам се заедно с Прим на дюшека, като стъвам одеялата на два ката, защото пещерата излъчва влажен хлад. Жълтурчето, нещастен въпреки постоянното внимание на Прим, се сгушва в нишата и изпуска тежкия си котешки дъх в лицето ми.

Въпреки неприятните условия се радвам, че мога да прекарам известно време със сестра си. Нещата, които заемаха съзнанието ми, откакто дойдох тук — не, всъщност от първите Игри насам — не ми оставяха много време за нея. Не я закрилях така, както трябва, както някога. В края на краищата, Гейл се върна да провери нашето жилище, а не аз. Нещо, за което трябва да се реванширам.

Осъзнавам, че дори не съм си направила труда да я попитам как се справя с шока от идването тук.

— Е, как ти харесва Окръг 13, Прим?

— Точно в момента ли? — пита тя и двете се смеем. — Понякога ми е ужасно мъчно за вкъщи. Но после си спомням, че вече не е

останало нищо, за което да ми е мъчно. Тук се чувствам по-защитена. Не се налага да се тревожим за теб. Е, не по същия начин. — Тя прави пауза, а после по устните ѝ пробягва свенлива усмивка. — Мисля, че ще ме обучат за лекар.

За пръв път чувам за това.

— Ами, разбира се, че ще те обучат. Би било глупаво от тяхна страна да не те направят лекар.

— Напоследък ме наблюдават, когато помагам в болницата. Вече карам медицински курсове. Само материал за начинаещи. Знам повечето неща отпреди. И все пак има много за учене — казва ми тя.

— Страхотно — казвам ѝ аз. Прим — лекарка. В Окръг 12 дори не можеше да си мечтае за това. В душата ми присветва пламъче като от кибритена клечка. Може би бунтът ще ни донесе точно такава бъдеще.

— А ти, Катнис? Ти как се справяш? — Тя почесва нежно Жълтурчето между очите. — И не казвай, че си добре.

Така е. Чувствам се точно обратното на „добре“ — каквото и да е то. Затова продължавам и ѝ разказвам за Пийта, колко зле е изглеждал пред камерата и как според мен точно в този момент сигурно го убиват. Известно време Жълтурчето трябва да се грижи само за себе си, защото сега Прим насочва вниманието си към мен. Прегръща ме и отмята с пръсти косата ми зад ушите. Мълча, защото всъщност няма какво повече да кажа и усещам пронизваща болка на мястото, където е сърцето ми. Може би дори получавам сърдечен пристъп, но ми се струва, че не си заслужава да го споменавам.

— Катнис, според мен президентът Сноу няма да убие Пийта — казва тя. Разбира се, че ще каже така — това са думите, които според нея ще ме успокоят. Но продължението им ме сварва неподготвена: — Ако го направи, вече няма да му е останал никой, на когото държиш. Няма да разполага с никакъв начин да ти причини болка.

Внезапно в паметта ми възкръсва споменът за друго момиче — момиче, което беше видяло всички злини, които Капитолът можеше да измисли. Джоана Мейсън, момичето-трибут от Окръг 7, на последната арена. Опитах се да ѝ попреча да влезе в джунглата, където сойките-бъбрици имитираха гласовете на наши любими хора, подложени на изтезания, но тя ме отблъсна с думите: „Не могат да ми направят нищо. Аз не съм като вас, другите. Не е останал човек, когото обичам“.

Тогава разбирам, че Прим е права, че Сноу не може да си позволи да убие Пийта, особено сега, когато Сойката-присмехулка сее такъв смут. Той вече уби Цина. Унищожи дома ми. Семейството ми, Гейл и дори Хеймич са извън неговия обсег. Разполага единствено с Пийта.

— Е, какво според теб ще му направят? — питам.

Прим звучи с поне хиляда години по-възрастна, когато казва:

— Каквото е нужно, за да те пречупи.

Какво ще ме пречупи?

Това е въпросът, който ме поглъща през следващите три дни, докато чакаме да ни освободят от нашия безопасен затвор. Какво ще ме разбие на милион парчета, така че да не мога вече да бъда поправена, да бъда напълно безполезна? Не споменавам това на никого, но то поглъща часовете ми в будно състояние и се вплита в кошмарите ми.

През това време падат още четири противобункерни ракети, всички — масивни, всички — много разрушителни, но атаката не е сгъстена. Интервалите между бомбите са по цели часове — точно когато си мислиш, че нападението е свършило, нова експлозия изпраща шокови вълни, които те разтърсват отвътре. Сякаш целта е по-скоро да ни попречат да излезем от бункерите, отколкото да унищожат Окръг 13. Да обезсилят окръга — да. Да принудят хората да хвърлят огромни усилия, за да върнат мястото отново към живота. Но да го унищожат? Не. Коин беше права в това отношение. Не унищожаваш онова, над което искаш да се сдобиеш с власт в бъдеще. Предполагам, че това, което искат в действителност, в краткосрочен план, е да спрат ефирните атаки и да ме държат далече от телевизионните екрани на Панем.

Не ни дават почти никаква информация какво става. Екраните ни никога не се включват и получаваме само кратки последни новини в аудио формат от Коин относно естеството на бомбите. Безспорно, войната продължава да се води, но какво точно е положението няма никаква представа.

Вътре в бункера, сътрудничеството е най-важното правило. Придържаме се към стриктно разписание относно храненето и къпането, упражненията и съня. Позволяват се кратки периоди за общуване, с цел облекчаване на еднообразието. Нашето помещение става много популярно, защото и децата, и възрастните са омаяни от Жълтурчето. Той се превръща в знаменитост благодарение на вечерната си игра „Щурата котка“. Измислих я случайно преди

няколко години, по време на едно спиране на електричеството през зимата. Размърдват по пода лъч от електрическо фенерче и Жълтурчето се опитва да го улови. Доставя ми удоволствие, защото според мен показва колко е глупав, но кой знае защо, всички тук го смятат за умен и възхитителен. Дори ми отпускат специален комплект батерии — огромно разточителство, — които да използвам за тази цел. Гражданите на Окръг 13 наистина жадуват за развлечения.

На третата вечер, по време на играта ни, намирам отговор на въпроса, който ме измъчва. Положението, в което се намирам, прилича на „Щурата котка“. Аз съм Жълтурчето. Пийта — това, което така отчаяно искам да опазя — е светлината. Докато му се струва, че има шанс да улови изплъзващата се светлина под лапите си, той е настръхнал от агресия. (Така се чувствам аз, откакто напуснах арената, заедно с Пийта, жив.) Когато светлината угасне напълно, за известно време Жълтурчето е разстроено и смутено, но се съвзема и се насочва към други занимания. (Това е, което ще се случи, ако Пийта умре.) Но онова, което хвърля Жълтурчето в истински смут и го кара да се върти като обезумял, е моментът, когато оставям светлината включена, но я поставям безнадеждно далече от неговия обсег, високо на стената, недостижима дори за неговото умение да скача. Той обикаля напред-назад под стената, плаче и е невъзможно да го утешим или да отвлечем вниманието му. Напълно откача, докато не изгася светлината. (Именно това се опитва Сноу да ми причини сега, само че не знам каква форма ще приеме играта му.)

Може би Сноу иска да стигна точно до този извод. Мисълта, че Пийта е в негова власт и е подложен на изтезания, за да изтръгнат от него сведения за бунтовниците, беше тежка. Но мисълта, че го изтезават специално за да ме сломят, е непоносима. И именно под бремето на това разкритие започвам наистина да се пречупвам.

След играта на „Щурата котка“ ни нареждат да си лягаме. Електричеството ту идва, ту гасне: понякога лампите светват силно и ярко, друг път присвиваме очи в полумрака. Когато идва време за лягане, гасят лампите и включват аварийните светлини във всяко отделение. Прим, която е решила, че стените ще издържат, прегръща Жълтурчето и ляга на долното легло. Майка ми е на горното. Предлагам да се настаня на едно от леглата, но те ме убеждават да остана върху дюшека на пода, защото твърде много се мятам насън.

В момента не се мятам, защото в усилието да не се разпадна, напрягам мускули. Болката над сърцето ми се връща и си представям как оттам тръгват малки пукнатини и се разпростират в цялото ми тяло. По гърдите, по ръцете и краката, по лицето ми, което се набраздява от пукнатини. Едно силно разтърсване от противобункерна ракета ще е достатъчно да ме разбие на причудливи, остри като бръснач парченца.

Когато и най-неспокойните хора потъват в сън, внимателно се измъквам от одеялото и тръгвам на пръсти през пещерата, за да намеря Финик. Кой знае защо усещам, че той ще разбере. Той седи под аварийната лампа в своето кътче и връзва възли, без дори да си дава вид, че си почива. Докато му разказвам шепнешком как съм разкрила плана на Сноу да ме пречупи, ми просветва. Тази стратегия не е нищо ново за Финик. Именно това го е пречупило.

— Това ти причиняват с Ани, нали? — питам.

— Ами, едва ли са я арестували, защото смятат, че тя ще е огромен извор на информация за бунтовниците — казва той. — Знаят, че никога не бих рискувал да ѝ кажа нещо подобно. За да я предпазя.

— О, Финик. Толкова съжалявам — казвам аз.

— Не, аз съжалявам. Че не те предупредих по някакъв начин — казва ми той.

Внезапно в ума ми изплува спомен. Вързана съм с ремъци за леглото, полудяла от гняв и скръб след измъкването от арената. Финик се опитва да ме утеши за Пийта. „Много бързо ще разберат, че не знае нищо. И няма да го убият, защото мислят, че могат да го използват срещу теб“.

— Но ти ме предупреди. На борда на ховъркрафта. Само че когато каза, че ще използват Пийта срещу мен, си мислех, че ще е като стръв. За да ме примамят по някакъв начин в Капитола.

— Не биваше да казвам дори това. Беше твърде късно, за да ти е полезно. При положение, че не те бях предупредил преди Юбилейните игри, трябваше да си държа устата затворена за начина, по който действа Сноу. — Финик дръпва рязко края на въжето си и един сложен възел отново се превръща в права линия. — Работата е там, че не го знаех, когато се запознахме. След първите ти Игри си мислех, че любовната история е преструвка от твоя страна. Всички очаквахме да

продължиш тази стратегия. Но едва след като Пийта се удари в силовото поле и едва не загина, аз... — Финик се поколебава.

Спомените ми се връщат към арената. Как се разплаках, когато Финик свести Пийта. Странното изражение върху лицето на Финик. Как извини поведението ми, приписвайки го на мнимата ми бременност.

— Тогава ти какво?

— Тогава разбрах, че съм те преценил погрешно. Че наистина го обичаш. Не казвам по какъв начин. Може би и ти самата не знаеш. Но всеки, който се вгледа по-внимателно, ще разбере колко много държиш на него — казва тихо той.

Всеки? При посещението си преди Турнето на победата Сноу поиска да разсея всички съмнения относно любовта си към Пийта. „Убеди мен“, каза Сноу. Изглежда, че под онова горещо розово небе, когато Пийта беше на границата между живота и смъртта, най-последна съм успяла. И по този начин му дадох оръжието, което му беше нужно, за да ме пречупи.

Двамата с Финик дълго време седим мълчаливо и гледаме как възлите се разпадат и изчезват. Накрая го питам:

— Как издържаш?

Финик ме поглежда невярващо:

— Не издържам, Катнис! Очевидно не мога. Всяка сутрин се изтръгвам от кошмарите и откривам, че събуждането не ми носи облекчение. — Нещо в изражението ми го спира. — По-добре да не се поддаваш на това. Нужно е десет пъти повече време да се съвземеш, отколкото да рухнеш.

Е, той сигурно знае. Поемам си дъх и се насилвам да се взема в ръце.

— Колкото повече се разсейваш с нещо, толкова по-добре — казва той. — Първата ни работа утре ще бъде да ти намерим и на теб едно въже. Дотогава вземи моето.

Прекарвам остатъка от нощта, седнала на дюшека си, като вманиачено правя възли и ги показвам на Жълтурчето за внимателен оглед. Ако някой му се стори подозрителен, той замахва с лапа, сваля го на земята и го захапва няколко пъти, за да се увери, че го е довършил. На сутринта пръстите ме болят, но не се предавам.

Тъй като вече са изминали двацет и четири часа в пълна тишина, Коин най-после обявява, че можем да напуснем бункера. Старите ни жилищни отделения са разрушени от бомбардировките. Всички трябва да следват точните указания как да стигнат до новите. Разчистваме определените ни места, както сме инструктирани и послушно се нареждаме на опашка пред вратата.

Все още съм в средата на опашката, когато се появява Богс и ме издърпва от редицата. Прави знак на Гейл и Финик да дойдат с нас. Хората се отдръпват настрани, за да ни пуснат да минем. Някои дори ми се усмихват — изглежда съм им станала по-симпатична с играта на „Щура котка“. Излизаме, качваме се по стълбите, тръгваме по коридора, влизаме в един от онези асансьори, които могат да се движат във всички посоки и накрая стигаме в Отдела за специална отбрана. По пътя не виждаме никакви разрушения, но все още сме на голяма дълбочина.

Помещението, в което влизаме, е съвсем същото като Командването. Коин, Плутарх, Хеймич, Кресиди и всички останали около масата изглеждат изтощени. Някой най-после е извадил запасите от кафе — макар да съм сигурна, че тук то се разглежда само като стимулант за спешни случаи — и Плутарх е обвил здраво чашата си с две ръце, сякаш всеки момент може да му я вземат.

Няма празни приказки.

— Четиримата трябва да се подготвите за излизане над земята — казва президентът. — Имате два часа да заснемете кадри, показващи щетите от бомбардировките, да покажете ясно, че военните сили на Тринайсети не само продължават да функционират, но и владеят положението, и най-важното, че Соиката-присмехулка е още жива. Някакви въпроси?

— Може ли по едно кафе? — моли Финик.

Раздават ни димящи чаши. Взирам се без удоволствие в блестящата черна течност: никога не съм била голям поклонник на кафето, но си мисля, че може би ще ми помогне да остана на крака. Финик слага сметана в чашата ми и посяга към захарницата.

— Искаш ли бучка захар? — пита той със стария си прелъстителен тон. Точно така се запознахме — когато Финик ми предложи захар. Заобиколени от коне и колесници, костюмирани и гримирани за тълпите, преди да станем съюзници. Преди да го

опознава. При този спомен се усмихвам. — Ето, така е по-вкусно — казва той с истинския си глас и пуска три бучки в чашата ми.

Обръщам се да тръгна, за да се преоблека в костюма си на Сойка-присмехулка и забелязвам, че Гейл наблюдава двама ни с Финик с нещастно изражение. Сега пък какво? Наистина ли си мисли, че между нас става нещо? Може би снощи ме е видял да отивам в отделението на Финик. Трябваше да мина покрай мястото на семейство Хотърн, за да стигна дотам. Предполагам, че това го е засегнало — решил е, че предпочитам да потърся компанията на Финик вместо неговата. Е, хубаво. Пръстите ми са ожулени от въжето, едва си държа очите отворени и цял снимачен екип ме чака да направя нещо блестящо. А Сноу държи Пийта в плен. Гейл може да мисли каквото си иска.

В новата Стая за преобразяване в Отдела за специална отбрана подготвителният екип набързо ме напъхва в костюма ми на Сойка-присмехулка, прави ми прическа и нанася минимално количество грим, още преди кафето ми да е изстинало. След десет минути актьорите и екипът за следващите проповеде поемат по дългия път към изхода. Пия кафето си в движение и установявам, че сметаната и захарта силно подобряват вкуса му. Изпивам последната глътка от дъното на чашата и усещам лек прилив на енергия.

Изкачваме последната стълба, Богс натиска някакъв лост и люкът се отваря над нас. Нахлува свеж въздух. Вдишвам го на големи глътки и за първи път си позволявам да почувствам колко много съм мразела бункера. Излизаме в гората и докосвам с ръце листата над главата ми. Някои едва започват да променят цвета си. „Кой ден сме?“, питам, без да се обръщам конкретно към някого. Богс ми казва, че другата седмица започва септември.

Септември. Това означава, че Сноу държи Пийта в лапите си от пет, може би шест седмици. Оглеждам един лист върху дланта си и виждам, че треперя. Не мога да си наложа да спра. Приписвам го на кафето и се съсредоточавам върху задачата да забавя дишането си, което е прекалено учестено за темпото, с което се движа.

По пръстта и тревата започват да се появяват отломки. Стигаме до първия кратер, трийсетина метра широк и незначително дълбок. Много. Богс казва, че вероятно всички на първите десет нива са загинали. Заобикаляме ямата и продължаваме.

— Можете ли да го построите отново? — пита Гейл.

— Не и в скоро време. Тук нямаше кой знае какво. Няколко резервни генератора и птицеферма — казва Богс. — Просто ще го запечатаме.

Дърветата изчезват, когато влизаме в зоната зад оградата. Около кратерите има смесица от стари и нови отломки. Преди бомбардировките съвсем малка част от Тринайсети е била над земята. Няколко охранителни пункта. Зоната за тренировки. Около трийсет сантиметра от най-горния етаж на нашата сграда — където прозорецът на Жълтурчето се издаваше навън — с еднометров стоманен щит. Дори това не е било предназначено да издържи нещо повече от повърхностно нападение.

— Колко преднина ви даде предупреждението на момчето? — пита Хеймич.

— Десетина минути: след това и собствените ни системи щяха да засекаат ракетите — казва Богс.

— Но ви беше от помощ, нали? — питам. Няма да го понеса, ако каже „не“.

— Абсолютно — отговаря Богс. — Успяхме да евакуираме цивилните граждани. По време на атака всяка секунда има значение. Тези десет минути спасиха живота на много хора.

Прим, мисля си аз. И Гейл. Те пристигнаха в бункера само две минути преди да падне първата ракета. Пийта може би ги е спасил. Трябва да добавя имената им към списъка с неща, за които винаги ще му бъда длъжница.

На Кресида ѝ хрумва идеята да ме заснеме пред старата Сграда на справедливостта, което е донякъде смешно, тъй като Капитолът я използва като декор за лъжливи новинарски емисии от години, за да покаже, че окръгът вече не съществува. Сега, след неотдавнашното нападение, Сградата на справедливостта се намира на десетина метра от ръба на нов кратер.

Приближаваме към мястото, където някога е бил главният вход, Гейл сочи нещо и цялата група забавя ход. Отначало не разбирам какъв е проблемът, а после виждам земята, осеяна със свежи розови и червени рози.

— Не ги докосвайте! — изкрещявам. — Те са за мен!

Отблъскващо сладкият мирис ме удря в носа, а сърцето ми започва да блъска като чук в гърдите. Значи не съм си я измислила. Розата на тоалетката ми. Пред мен лежи второто послание на Сноу. Прекрасни розови и червени цветя с дълги стъбла — същите, които красяха декора в студиото, където двамата с Пийта дадохме интервюто си след победата. Цветя, предназначени не за един, а за двама влюбени.

Обяснявам на останалите, колкото мога по-добре. На вид изглеждат безобидни, макар и генетично изменени, цветя. Две дузини рози. Леко увехнали. Най-вероятно пуснати след последната бомбардировка. Екип в специално облекло ги събира и ги отнася. Уверена съм обаче, че няма да открият в тях нищо необичайно. Сноу знае какво точно ми причинява. Същото е, като в онзи момент, когато пребиха Цина, докато аз гледах от вътрешността на цилиндъра, с който ме изстрелваха на арената. Измислено, за да ме извади от равновесие.

Както и тогава, се опитвам да се съвзема и да отвърна на удара. Но докато Кресида настанява Кастор и Полукс по местата им, усещам как започва да ме обхваща нервност. Изморена съм, напрегната съм и не мога да съсредоточа ума си върху нищо друго, освен върху Пийта, откакто видях розите. Кафето беше огромна грешка. Това, от което нямах нужда, беше стимулант. Тялото ми видимо трепери и не мога да си поема дъх. След дните, прекарани в бункера, примижавам, независимо в каква посока се обръщам, и очите ме болят от светлината. Дори на хладния ветреца по лицето ми се стичат струйки пот.

— Би ли повторила какво точно искаш да направя?

— Само няколко бързи реплики, които показват, че си жива и още се бориш — казва Кресида.

— Добре. — Заемам позиция и после се втренчвам в червената лампичка. Дълго стоя така и после казвам: — Съжалявам, не ми идва нищо наум.

Кресида се приближава до мен.

— Добре ли се чувстваш?

Кимвам. Тя измъква от джоба си кърпа и попива потта от лицето ми.

— Искаш ли да опитаме като преди с въпроси и отговори?

— Да. Мисля, че това ще помогне. — Скръствам ръце, за да прикрия треперенето. Хвърлям поглед към Финик, който вдига

окуражително палци. Но и самият той изглежда доста нестабилен.

Кресидата отново заема мястото си.

— И така, Катнис. Ти оцеля след бомбардировката на Окръг 13 от Капитола. Какво беше усещането в сравнение с това, което изживя на земята в Осми?

— Този път бяхме толкова дълбоко под земята, че нямаше реална опасност. Окръг Тринайсет е жив и в добро състояние, и аз също... — Гласът ми пресеква.

— Я повтори тази реплика — казва Кресидата. — „Тринайсети е жив и в добро състояние, и аз също“.

Поемам си дъх, като се мъча да изтласкам въздуха надолу към диафрагмата си.

— Тринайсети е жив, а също и... — Не, не става.

Кълна се, че още усещам мириса на розите.

— Катнис, само тази реплика и приключваш за днес, обещавам — казва Кресидата. — „Тринайсети е жив и в добро състояние, и аз също“.

Разлюлявам ръце, за да се поотпусна. Поставям юмруци на хълбоците си. После ги отпускам отстрани по тялото си. Устата ми много бързо се пълни със слюнка и усещам как в дъното на гърлото ми се надига позив за повръщане. Преглъщам с усилие и разтварям устни, за да мога да изрека глупавата реплика и да отида да се скрия в гората и... — точно в този момент се разплаквам.

Невъзможно е да бъда Сойката-присмехулка. Невъзможно е да завърша дори това единствено изречение. Защото сега знам, че последствията от всичко, което кажа, ще се изсипят директно върху Пийта. Ще доведат до изтезания за него. Но не и до смъртта му — не, нищо толкова милостиво. Сноу ще се погрижи животът му да е много по-ужасен от смъртта.

— Стоп — казва Кресидата тихо.

— Какво й става? — пита полугласно Плутарх.

— Проумя как Сноу използва Пийта — казва Финик.

От полукръга от хора пред мен се разнася нещо като колективна съчувствена въздишка. Защото сега знам. Защото вече няма начин да не го знам. Защото, оставяйки настрана неудобството от чисто военна гледна точка, до което води загубата на една Сойка-присмехулка, аз съм сломена.

Няколко чифта ръце посягат да ме прегърнат. Но накрая приемам да ме утеши единствено Хеймич, защото той също обича Пийта. Посягам към него и изричам нещо, което звучи като името му, и той идва, прегръща ме и ме гали по гърба.

— Всичко е наред. Всичко ще се оправи, скъпа. — Слага ме да седна на парче от счупена мраморна колона и ме прегръща с една ръка, докато хълцам.

— Вече не мога да правя това.

— Знам — отговаря Хеймич.

— Мисля си все едно и също — какво ще причини той на Пийта — защото съм Сойката-присмехулка — изричам мъчително аз.

— Знам — повтаря Хеймич и ме прегръща по-силно.

— Видя ли? Колко странно се държеше той? Какво... му причиняват? — Мъча се да си поема дъх между риданията, но успявам да изрека една последна фраза. — Аз съм виновна! — А после бариерата рухва, изпадам в истерия, в ръката ми се забива игла и светът изчезва.

Онова, което ми инжектират — каквото и да е то — сигурно е силно, защото минава цял ден, преди да дойда на себе си. Но сънят ми не е бил спокоен. Имам усещането, че изплувам от свят, изпълнен с мрачни, обитавани от призраци места, където съм пътувала сама. В стола до леглото ми седи Хеймич, с бледа като восък кожа и кървясали очи. Спомням си за Пийта и пак се разтрепервам.

Хеймич протяга ръка и стисва рамото ми.

— Всичко е наред. Ще се опитаме да измъкнем Пийта.

— Какво? — Това звучи безсмислено.

— Плутарх изпраща спасителен отряд. Разполага с вътрешни хора. Смята, че можем да върнем Пийта жив — казва той.

— Защо не го направихме преди? — питам аз.

— Защото е скъпо. Но всички са съгласни, че именно това трябва да се направи. Бяхме изправени пред същия избор на арената. Да направим каквото е нужно, за да те поддържаме жива и действаща. Не можем да изгубим Сойката-присмехулка сега. А ти не можеш да изпълниш ролята си, преди да си спокойна, че Сноу не може да излива гнева си върху Пийта. — Хеймич ми подава чаша.

— Ето, пийни нещо.

Бавно сядам в леглото и отпивам глътка вода.

— Какво имаш предвид под „скъпо“?

Той свива рамене:

— Ще бъдат провалени прикрития. Възможно е да загинат хора. Но не забравяй, че те умират всеки ден. И не е само Пийта: ще измъкнем също и Ани заради Финик.

— Къде е той? — питам.

— Зад онзи параван, спи, след като му дадоха успокоително. Изгуби самообладание веднага след като те упоихме — казва Хеймич. Усмиввам се леко, чувствам се вече не толкова слаба. — Да, беше наистина отлично изпълнение. Вие двамата откачихте и Богс замина да организира мисията за измъкването на Пийта. Официално, излъчваме повторения.

— Е, ако Богс е начело на операцията, това е плюс — казвам.

— О, той се справя блестящо. Мисията беше само за доброволци, но той се направи, че не забелязва как размахвам ръка във въздуха — казва Хеймич. — Виждаш ли? Той показва точна преценка.

Нещо не е наред. Хеймич малко прекалено усърдно се опитва да ме ободри. Това наистина не е в стила му.

— Е, кой друг се яви като доброволец?

— Мисля, че бяха общо седем души — казва той уклончиво.

Стомахът ми се присвива от лошо предчувствие.

— Кой друг, Хеймич? — настоявам.

Хеймич най-после зарязва престорено добросърдечното държание.

— Знаеш още кой, Катнис. Знаеш кой се отзова пръв.

Разбира се, че знам.

Гейл.

Днес може да загубя и двамата.

Опитвам се да си представя свят, в който гласовете и на Гейл, и на Пийта са замлъкнали. Ръцете — застинали неподвижно. Очите — немигащи. Аз стоя над телата им, поглеждам ги за последен път, излизам от стаята, където лежат. Но когато отворя вратата, за да изляза навън в света, там има само огромна празнина. Бледо сиво небитие — единственото, съдържащо се в моето бъдеще.

— Искаш ли да им кажа да ти дадат успокоителни, докато всичко приключи? — пита Хеймич. Не се шегува. Това е човек, прекарал целия си зрял живот в пианство, опитвайки се да се упои, за да забрави престъпленията на Капитола. Шестнайсетгодишното момче, спечелило Вторите Юбилейни игри, сигурно е имало любими хора — семейство, приятели, може би любимо момиче — и се е борило да се върне при тях. Къде са те сега? Как така, докато му натрапиха Пийта и мен, в живота му нямаше абсолютно никого? Какво е направил Сноу с тях?

— Не — казвам аз. — Искам да отида в Капитола. Искам да участвам в спасителната мисия.

— Вече заминаха — отговаря Хеймич.

— Преди колко време тръгнаха? Мога да ги настигна. Мога... — Какво? Какво бих могла да направя?

Хеймич поклаща глава:

— Това няма да стане. Ти си прекалено ценна и прекалено уязвима. Говореше се да те изпратят в някой друг окръг, за да отклоним вниманието на Капитола, докато се провежда спасителната операция. Но никой не смяташе, че ще можеш да се справиш.

— Моля те, Хеймич. — Сега говоря умолително. — Трябва да правя нещо. Не мога просто да седя тук и да чакам да ми кажат, че са загинали. Все има нещо, което мога да направя!

— Добре. Нека да говоря с Плутарх. Ти не мърдай оттук. — Но аз не мога. Стъпките на Хеймич още отекуват в коридора, когато ставам, отмятам завесата и намирам Финик проснат по корем, с ръце, омотани в калъфката на възглавницата. Макар че е малодушно — дори

жестоко — да го събуждам и да го връщам от сенчестата, смълчана земя на наркотичния сън към суровата реалност, събирам сили и го правя, защото не мога да понеса да се изправя пред това сама.

Докато обяснявам положението ни, първоначалната му тревога мистериозно се уталожва.

— Нима не виждаш, Катнис: това ще реши нещата. По един или друг начин. До края на деня те вече ще са или мъртви, или с нас. Това е... това е повече, отколкото можехме да се надяваме!

Е, това е доста оптимистичен начин да се гледа на положението. И все пак мисълта, че това мъчение скоро ще свърши, действа донякъде успокояващо.

Някой рязко дръпва завесата — появява се Хеймич. Има задача за нас, ако можем да се съвземем. Все още им трябва заснети след бомбардировките кадри от Тринайсети.

— Ако успеем да ги получим в следващите няколко часа, Бийти може да ги излъчва постепенно, докато тече спасителната операция и така може би ще отклони вниманието на Капитола в друга посока.

— Да, отвличане на вниманието — казва Финик. — Един вид примамка.

— Нужно ни е нещо толкова вълнуващо, че дори президентът Сноу да не може да се откъсне. Сещате ли се за нещо такова? — пита Хеймич.

Фактът, че имам задача, която може да помогне на мисията, изведнъж ми помага отново да се съсредоточа. Докато закузвам набързо и ме подготвят, се опитвам да измисля какво мога да кажа. Президентът Сноу сигурно се пита как ми е въздействала кръвта на пода и неговите рози. Ако иска да бъде сломена, значи трябва да му покажа точно обратното. Но едва ли ще е убедително, ако само изкрещя няколко дръзки закани пред камерата. А и така няма да спечеля никакво време за спасителния екип. Изблиците са кратки. Разказите са това, което отнема време.

Не знам дали ще излезе нещо, но когато целият телевизионен екип се събира, питам Кресида дали може за начало да ми зададе някакъв въпрос за Пийта. Сядам на повалената мраморна колона, където претърпях нервния си срыв и чакам червената лампичка и въпроса на Кресида.

— Как се запозна с Пийта? — пита тя.

И тогава правя онова, което Хеймич искаше още от първото ми интервю. Отварям се.

— Когато се запознах с Пийта, бях на единайсет години и полумъртва. — Разказвам за онзи ужасен ден, когато се опитах да продам бебешките дрешки в дъжда, как майката на Пийта ме изгони от вратата на пекарната и как той си навлече бой, за да ми донесе хлябовете, които ни спасиха живота. — Никога дори не бяхме разговаряли. За първи път говорих с Пийта във влака на път за Игрите.

— Но той вече е бил влюбен в теб — казва Кресида.

— Предполагам. — Позволявам си да се усмихна леко.

— Как понасяш раздялата? — пита тя.

— Не добре. Знам, че всеки момент Сноу може да го убие. Особено след като Пийта предупреди Тринайсети за бомбардировката. Ужасно е да живееш с подобно нещо. Но заради онова, на което го подлагат, вече нямам никакви задръжки. И ще направя каквото е нужно, за да унищожим Капитола. Най-после съм свободна. — Поглеждам нагоре и проследявам полета на един ястреб в небето. — Президентът Сноу веднъж ми призна, че Капитолът е крехък. В онзи момент не разбрах какво има предвид. Беше трудно да виждам ясно, защото се страхувах толкова много. Сега не ме е страх. Капитолът е крехък, защото разчита на окръзите за всичко. Храна, енергия, дори миротворците, които ни контролират. Ако ние провъзгласим свободата си, Капитолът ще рухне. Президент Сноу, благодарение на вас, официално провъзгласявам, че от днес съм свободна.

Представянето ми е, ако не блестящо, то поне задоволително. Всички харесват историята с хляба. Но посланието ми към президента Сноу е това, което задвижва мисловните „зъбни колелца“ в ума на Плутарх. Той вика Финик и Хеймич и тримата провеждат кратък, но напрегнат разговор, от който забелязвам, че Хеймич не е доволен. Изглежда, Плутарх печели — към края на разговора Финик е блед, но кима.

Финик се отправя да заеме моето място пред камерата и Хеймич му казва:

— Не си длъжен да правиш това.

— Да, длъжен съм. Ако това ще ѝ помогне. — Финик смачква въжетото на топка в ръката си. — Готов съм.

Не знам какво да очаквам. Любовна история за Ани? Разказ за злините, извършени в Окръг 4? Но Финик Одеър възприема съвсем различен подход.

— Президентът Сноу някога... ме продаваше... тоест, продаваше тялото ми — започва Финик с равен, безпристрастен тон. — Не бях единственият. Ако някой победител е смятан за привлекателен, президентът му дава награда или позволява на хората да купуват услугите му за безбожни суми. Откажеш ли, убива някой, когото обичаш. Затова го правиш.

Това обяснява нещата. Върволицата от любовници на Финик в Капитола. Никога не са били истински любовници. Просто хора като предишния ни Главен миротворец, Крей, който плащаше на отчаяни момичета, за да ги използва и захвърля, просто защото можеше. Искане ми се да прекъсна записа и да поискам от Финик прошка за всички лоши неща, които съм си мислила за него. Но имаме работа за вършене и усещам, че ролята на Финик ще бъде далеч по-въздействаща от моята.

— Не бях единственият, но бях най-популярният — казва той. — И може би най-беззащитният, защото хората, които обичах, бяха толкова беззащитни. За да успокоят съвестта си, моите покровители ми правеха подаръци под формата на пари или бижута, но аз открих много по-ценна форма на заплащане.

Тайни, минава ми през ума. Финик ми каза, че неговите любовници са му плащали с тайни, но преди си мислех, че той е искал така.

— Тайни — казва той, повтаряйки като ехо мислите ми. — И именно тук, президент Сноу, ще трябва да останете на линия и да слушате внимателно, защото толкова много от тях се отнасят за вас. Но да започнем с някои от другите.

Финик започва да тъче толкова богато на детайли платно от истории, че е невъзможно да се усъмниш в истинността му. Разкази за странни сексуални апетити, предателства на сърцето, бездънна алчност и кървави игри за демонстрация на власт. Тайни, прошепнати в пиянски унес върху влажни калъфки на възглавници в мъртвилото на нощта. Финик е бил стока, която се е купувала и продавала. Роб на окръга. Красив, безспорно, но в действителност безобиден. На кого ще каже? И кой би му повярвал, ако го стори? Но някои тайни са твърде

съблазнителни, за да останат несподелени. Не познавам хората, чиито имена назовава Финик — изглежда всички са изтъкнати граждани на Капитола — но от разговорите на подготвителния екип, които съм слушала, знам какво внимание може да привлече и най-дребното прегрешение. Щом една несполучлива прическа се превръща в повод за безкрайни клюки, какво могат да породят обвиненията в кръвосмешение, коварство, изнудване и палежи? Още докато вълните от шок и контраобвинения бушуват над Капитола, хората там ще чакат, както чакам аз сега, да научат за президента.

— А сега да преминем към нашия добър президент Кориолан Сноу — казва Финик. — Толкова млад, когато се издига на власт. Толкова умен, за да я задържи. Как — сигурно се питате вие — го е направил? Една дума. Това е всичко, което всъщност трябва да знаете. *Отрова*. — Финик започва от началото на политическата кариера на Сноу, за която не знам нищо, и продължава към настоящето, като изрежда един след друг случаите на мистериозна смърт на съперници на Сноу или, още по-лошо, негови съюзници, които са представлявали потенциална заплаха. Хора, паднали внезапно мъртви по време на банкет, или бавно, необяснимо превръщащи се в сенки само за броени месеци. Смърт, приписвана на отравяне с развалена риба, неуловимо действащи вируси или незабелязано отслабване на аортата. Сноу, лично отпиващ от отровната чаша, за да отклони подозрението. Но противоотровите не винаги действат. Говори се, че именно затова носи розите, които издават толкова силен аромат. Казват, че го прави, за да прикрие мириса на кръв от възпалените рани в устата си, които никога няма да зараснат. Говори се, говори се, говори се... Сноу има списък и никой не знае кой ще е следващият.

Отрова. Съвършеното оръжие за една змия.

Тъй като мнението ми за Капитола и неговия благороден президент и без друго вече е толкова ниско, не мога да кажа, че твърденията на Финик ме шокират. Те изглежда имат далеч по-голям ефект върху избягалите бунтовници от Капитола като моя екип и Фулвия — дори Плутарх от време на време показва изненада, може би чудейки се как някое конкретно късче информация го е подминало. Когато Финик свършва, просто оставят камерите да се въртят, докато накрая се налага именно той да каже: „Край“.

Екипът отива да редактира материала, а Плутарх отвежда Финик да си побъбрят, вероятно за да разбере дали той знае още истории. Оставят ме с Хеймич сред руините, докато се питам дали и аз щях да споделя съдбата на Финик. Защо не? Сноу можеше да вземе наистина добра цена за огненото момиче.

— И с теб ли стана същото? — питам Хеймич.

— Не. Майка ми и по-малкият ми брат. Моето момиче. Всички бяха мъртви две седмици след като бях увенчан като победител. Заради номера, който направих със силовото поле — отговаря той. — Сноу нямаше кого да използва срещу мен.

— Изненадана съм, че просто не те е убил.

— О, не. Аз бях примерът. Човекът, когото да показва на младите хора като Финик, Джоана и Кашмир. За това какво може да се случи на един победител, ако създава проблеми — казва Хеймич. — Но той знаеше, че няма кого да използва срещу мен.

— Докато се появихме двамата с Пийта — казвам тихо. Той дори не свива рамене в отговор.

След като сме си свършили работата, на нас с Финик не ни остава нищо, освен да чакаме. Опитваме са да запълним тягостно влаещите се минути в Отдела за специална отбрана. Връзваме възли. Побутваме храната в купичките си. Взривяваме разни неща на стрелбището. Поради опасността от разкриване спасителният отряд не се свързва с нас. В три следобед, уречения час, заставаме напрегнати и мълчаливи в дъното на стая, пълна с монитори и компютри, и гледаме как Бийти и екипът му се опитват да установят контрол в ефира. Обичайната му нервна разсеяност е отстъпила на решителност, която не съм виждала досега. По-голямата част от интервюто ми е отпаднала, останало е само толкова, колкото да покаже, че съм жива и все още готова да се боря. Най-много време е отделено на пикантния и кървав разказ на Финик за Капитола. Дали Бийти е станал по-добър? Или на „колегите“ му в Капитола им е станало интересно и не искат да изключат Финик? През следващите шейсет минути в програмата на Капитола се редуват обичайните следобедни новини, Финик и опити за пълно затъмнение. Но техническият екип на бунтовниците успява да надделее и прави истински удар, като запазва контрола в продължение на почти цялата атака върху Сноу.

— Достатъчно! — казва Бийти, вдига рязко ръце и отстъпва излъчването на емисията отново на Капитола. Попива челото си с кърпа. — Ако не са се измъкнали оттам досега, всичките са мъртви. — Той се завърта в стола си и вижда как двамата с Финик реагираме на думите му. — Планът обаче беше добър. Плутарх показа ли ви го?

Разбира се, че не. Бийти ни завежда в друга стая и ни показва как екипът с помощта на „вътрешни хора“ от Капитола ще се опита — всъщност вече се е опитал — да освободи победителите от подземен затвор. Планът включва пускането на парализиращ газ по вентилационната система, прекъсване на електрозахранването, взривяването на бомба в правителствена сграда на няколко километра от затвора, а сега — и проникването в информационната телевизионна емисия. Бийти е доволен, че намираме плана му труден за изпълнение, защото тогава и нашите неприятели ще го сметнат за такъв.

— Като електрическият ти капан на арената ли? — питам аз.

— Точно така. А видя ли колко добра работа свърши? — казва Бийти.

Ами... всъщност не, казвам си аз.

Двамата с Финик се опитваме да останем в Командването, където със сигурност ще пристигне първото съобщение за спасителната операция, но не ни позволяват, защото тук се вършат сериозни военни дела. Отказваме да излезем от Отдела за специална отбрана и накрая оставаме да чакаме новини в стаята с птиците колибри.

Правим възли. И още възли. Няма съобщения. Пак правим възли. Тик-так. Това е часовник. Не мисли за Гейл. Не мисли за Пийта. Правим възли. Отказваме вечерята. Ожулени и кървящи пръсти. Финик най-после се предава и заема прегърбената стойка, в която се присви на арената, когато ни нападнаха сойките-бъбрици. Усвършенствам миниатюрната примка. Думите на „Дървото на обесения“ отново и отново звучат в главата ми. Гейл и Пийта. Пийта и Гейл.

— Веднага ли обикна Ани, Финик? — питам.

— Не. — Минава дълго време, преди да добави: — Тя дълго ме преследва.

Замислям се дълбоко, но единственият човек, за когото мога да твърдя, че ме преследва, е президентът Сноу.

Трябва да е вече полунощ, трябва да е вече утре, когато Хеймич отваря рязко вратата.

— Върнаха се. Имат нужда от нас в болницата. — Отварям уста, за да го засипя с въпроси, но той ме прекъсва: — Само толкова знам.

Идва ми да хукна, но Финик се държи странно, сякаш е изгубил способността да се движи, затова го хващам за ръка и го повеждам като малко дете. Минаваме през Отдела за специална отбрана, влизаме в асансьора, който се движи хоризонтално и стигаме до болничното крило. Там цари суматоха, лекарите крещат заповеди, по коридорите се движат колички с ранени.

Пътят ни е препречен от болнична носилка на колела, върху която лежи в безсъзнание измършавяла млада жена с обръсната глава. По тялото ѝ се виждат синини и рани, от които се процежда гной. Джоана Мейсън. Която наистина знаеше бунтовнически тайни. Поне онази за мен. И ето как плати за нея.

През една врата зървам Гейл — гол до кръста, по лицето му се лее пот, а лекарят измъква нещо изпод ключицата му с чифт дълги пинцети. Ранен, но жив. Повиквам го по име и тръгвам към него, но една сестра ме избутва навън и затваря вратата.

— Финик! — Нещо между писък и радостен вик. Една прекрасна млада жена, макар и с леко небрежна външност — тъмна сплъстена коса, морско зелени очи — се впуска към нас, увита само в чаршаф. — Финик! — И изведнъж на света сякаш няма никой друг, освен тях двамата, които се стремят да стигнат един до друг. Те се сблъскват, прегръщат се, губят равновесие и се удрят в стената, където остават. Вкопчени един в друг, слели се в едно същество. Неделими.

Пробожда ме ревност. Не за Финик или за Ани, а заради тяхната увереност. Никой, който ги види, не би могъл да се усъмни в любовта им.

Богс, външно малко изтощен, но невредим, идва при нас двамата с Хеймич.

— Измъкнахме ги всичките. С изключение на Енобария. Но тъй като тя е от Втори, и без друго се съмняваме дали са я задържали. Пийта е в края на коридора. Въздействието на газа вече отминава. Добре е да сте там, когато се събуди.

Пийта.

Жив и здрав — може би не точно здрав, но жив, и тук. Далече от Сноу. В безопасност. С мен. След миг мога да го докосна. Да видя усмивката му. Да чуя смеха му.

Хеймич ми се усмихва широко.

— Хайде тръгвай — казва той.

Замаяна съм и главата ми се върти. Какво ще кажа? О, има ли значение какво ще кажа? Пийта ще е във възторг, каквото и да направя. Вероятно ще ме целуне. Питам се дали усещането ще е същото като от онези последни целувки на плажа на арената, онези, за които до този момент не съм си позволявала да се замислям.

Пийта вече е буден: седи отстрани на леглото, с объркано изражение, докато трима лекари го успокояват, светят с фенерчета в очите му, проверяват пулса му. Разочарована съм, че моето лице не е било първото, което е видял, когато се е събудил, но го вижда сега. По лицето му се изписва смайване и някаква по-силна емоция, която не мога да определя напълно. Желание? Отчаяние? Със сигурност и двете, защото той бързо изблъсква докторите настрана, скача на крака и тръгва към мен. Тичам срещу него с разперени за прегръдка ръце. Той също посяга към мен — за да ме погали по лицето, мисля си аз.

Устните ми точно се готвят да изрекат името му, когато той склучва пръсти около гърлото ми.

Студената яка жули врата ми и ми е още по-трудно да овладее треперенето. Поне вече не съм в клаустрофобичния цилиндър, заобиколена отвсякъде с бръмчащи машини, заслушана в някакъв безплътен глас, който ми казва да не мърдам, когато се опитвам да разбера дали още мога да дишам. Дори сега, когато ме увериха, че няма да има трайно увреждане, с усилие си поемам въздух.

Главните тревоги на медицинския екип — увреждане на гръбначния стълб, на трахеята, на вените и артериите — се оказаха неоснователни. Синини, дрезгав глас, болки в ларинкса, тази странна лека кашлица — това не са поводи за тревога. Всичко ще бъде наред. Сойката-присмехулка няма да изгуби гласа си. Къде — искам да попитам — е лекарят, който ще определи дали няма да изгубя ума си? Само че точно сега не бива да говоря. Не мога дори да благодаря на Богс, когато идва да ме види. Оглежда ме и ми казва, че някои войници понасят много по-тежки травми, когато тренират прилагане на мъртва хватка.

Именно Богс нокаутира Пийта с един удар, преди да може да ми нанесе трайно увреждане. Знам, че Хеймич щеше да ме защити, ако не се беше оказал напълно неподготвен. Рядко се случва да изненадаш и двама ни с Хеймич. Но бяхме толкова погълнати от спасяването на Пийта, толкова измъчени от мисълта, че е в ръцете на Капитола, че радостта от връщането му ни заслепи. Ако срещата ми с Пийта беше станала насаме, той щеше да ме убие. Сега, когато се е побъркал.

Не, не се е побъркал, напомням си аз. Той е *отвлечен*. Това е думата, която чух да си разменят Плутарх и Хеймич, докато ме бутеха с количката покрай тях в коридора. *Отвлечен*. Не знам какво означава.

Прим, която се появи мигове след нападението и оттогава стои колкото е възможно по-близо до мен, ме покрива с още едно одеяло.

— Мисля, че скоро ще ти свалят яката, Катнис. Тогава няма да ти е толкова студено. — Майка ми, която асистира в сложна операция, още не е знае, че Пийта ме е нападнал. Прим хваща едната ми ръка, която е стисната в юмрук, и я масажира, докато юмрукът се разтваря и

кръвта отново започва да се движи през пръстите ми. Тя точно започва да разтвива втория юмрук, когато се появяват лекарите, свалят яката и ми инжектират нещо за болката и отока. Лежа, както са ми наредили, без да движа глава, за да не ме боли повече.

Плутарх, Хеймич и Бийти чакат в коридора разрешение от лекарите да ме видят. Не знам дали са казали на Гейл, но тъй като го няма, предполагам, че не са. Плутарх извежда лекарите навън и се опитва да нареди и на Прим да излезе, но тя казва:

— Не. Ако ме принудите да си тръгна, ще отида право в хирургията и ще разкажа на майка ми всичко, което се случи. А ви предупреждавам, че на нея не ѝ е особено приятно един гейм-мейкър да се разпорежда с живота на Катнис. Особено след като се видя, че не можете да я опазите.

Плутарх изглежда обиден, но Хеймич се подсмива:

— Нека остане, Плутарх — казва той. Прим остава.

— Е, Катнис, поведението на Пийта беше шок за всички ни — казва Плутарх. — Не можеше да не забележим влошаването на състоянието му в последните две интервюта. Очевидно е бил измъчван и ние приписвахме психологическото му състояние на това. Сега смятаме, че има нещо повече. Че Капитолът го е подложил на една доста необичайна техника, известна като „отвлечане“. Бийти?

— Съжалявам — казва Бийти, — но не мога да ти опиша метода с подробности, Катнис. Капитолът е много потаен по отношение на тази форма на изтезание и резултатите са противоречиви. Поне това знаем. Това е един вид страхово кондициониране. Терминът „отвлечане“ в случая означава „психологическо отвлечане“. Техниката включва използването на отрова от хрътоси, които както знаеш преследват жертвата си до смърт. Ти беше ужилена в първите си Игри на глада и за разлика от повечето от нас познаваш от личен опит въздействието на отровата.

Ужас. Халюцинации. Кошмарни видения как губя любимите си хора. Защото отровата е насочена към онази част от мозъка, където живее страхът.

— Сигурно помниш колко е страшно. Изпитваше ли вътрешно объркване? — пита Бийти. — Чувство, че си неспособна да прецениш кое е истина и кое — лъжа? Повечето хора, които са били ужилени и са оцелели, разказват нещо подобно.

Да. Срещата с Пийта. Дори след като съзнанието ми се проясни, не бях сигурна дали ми е спасил живота, нападайки Катон, или си го измислям.

— Възстановяването на паметта е по-трудно, защото спомените могат да бъдат променени — Бийти се почуква по челото. — Извлечени от съзнанието ти, променени и записани отново в нова редакция. Сега си представи, че те моля да си спомниш нещо — като те насочвам с думи или ти показвам запис на събитието — и докато си го припомняш, ти дам доза отрова от хрътоси. Не толкова, че да предизвика тридневна изпадане в безсъзнание, но достатъчно, за да свърже спомена за събитието със страх и съмнение. И мозъкът ти пази в дълготрайната памет именно този спомен.

Прилошава ми. Прим задава въпроса, който се върти в главата ми.

— Така ли са направили с Пийта? Взели са спомените му за Катнис и са ги преработили така, че да се страхува от нея?

Бийти кимва:

— При това да се страхува толкова много, че да я разглежда като заплаха за живота си. Да се опита да я убие. Да, това е сегашната ни хипотеза.

Покривам лицето си с ръце, защото не мога да повярвам. Не е възможно. Някой да накара Пийта да забрави, че ме обича... никой не би могъл да го направи.

— Но вие можете да възстановите спомените му? — пита Прим.

— Хм... има много малко данни по този въпрос — казва Плутарх. — Никакви, всъщност. Може и да са правени опити за рехабилитация след инжектиране на отрова от хрътоси, но нямаме достъп до тази документация.

— Но ще опитате, нали? — упорства Прим. — Няма просто да го заключите в стая с тапицирани стени и да го оставите да се мъчи?

— Разбира се, че ще опитаме, Прим — казва Бийти. — Работата е там, че не знаем до каква степен ще успеем. Ако изобщо успеем до някаква. Допускам, че най-трудно се изличават събитията, които предизвикват страх. Естествено е да запомняме най-добре именно тях.

— А и не знаем дали освен спомените му за Катнис, няма и други психически промени — казва Плутарх. — Съставяме екип от

психолози и военни експерти, който да разработи контраатака. Аз лично съм оптимист, че той ще се възстанови напълно.

— Наистина ли? — пита Прим язвително. — А ти какво мислиш, Хеймич?

Леко разтварям пръсти, за да видя изражението му през пролуката. Изглежда изтощен и обезкуражен.

— Мисля, че в състоянието на Пийта може и да се появи известно подобрене. Но... едва ли някога ще бъде пак същият. — Рязко събирам отново длани, затварям пролуката, изолирам всички тях.

— Поне е жив — казва Плутарх, сякаш губи търпение с всички ни. — Сноу екзекутира стилистката на Пийта и подготвителния му екип на живо по телевизията тази вечер. Нямаме представа какво е станало с Ефи Тринкет. Пийта е увреден, но е тук. С нас. Което е много по-добре в сравнение с положението му преди дванайсет часа. Да не забравяме това.

Опитът на Плутарх да ме ободри — заедно с новината за още четири, може би пет убийства — има обратен ефект. Порша. Подготвителният екип на Пийта. Ефи. Мъча се да сдържа сълзите си, усещам тупкане в гърлото си и пак започва да не ми достига дъх. Накрая нямат друг избор, освен да ми дадат успокоително.

Събуждам се и се чудя дали отсега нататък ще заспивам единствено по този начин — с инжекция в ръката. Радвам се, че през следващите няколко дни ми е забранено да говоря, защото нямам желание нито да говоря, нито да правя нещо. Превръщам се в пациентка за пример: летаргията ми се възприема като сдържаност и като готовност да изпълнявам нарежданията на лекарите. Вече не ми се плаче. Всъщност съзнанието ми е заето само от една-единствена мисъл: виждам лицето на Сноу и глас, който шепне в главата ми: *Ще те убия.*

Майка ми и Прим се редуват да се грижат за мен, като ме убеждават да приемам малко мека храна. От време на време някой ми съобщава последните новини за състоянието на Пийта. Високите дози отрова от хрътоси започват да излизат от тялото му. Лекуват го само непознати, коренни жители на Окръг 13 — не се допуска да го вижда никой от родния ни окръг или от Капитола — за да не събуждат опасни спомени. Екип от специалисти разработва стратегия за възстановяването му.

Гейл е на легло заради раната в рамото и не го пускат при мен. Но на третата нощ, след като са ми дали лекарствата и са загасили осветлението, той се промъква тихо в стаята ми. Не говори, само прокарва пръсти по синините на шията ми, с докосване, по-леко от крилата на нощна пеперуда, целува ме леко между очите и изчезва.

На другата сутрин ме изписват от болницата с инструкции да се движа спокойно и да говоря само когато се налага. На ръката ми не е отпечатано разписание, затова се разхождам безцелно и чакам Прим да свърши работа в болницата, за да ме отведе в новото ни жилищно отделение. 2212. То е съвсем същото като предишното, но без прозорец.

Сега отпускат на Жълтурчето дневна хранителна дажба и сандъче с пясък, което стои под мивката в банята. Докато Прим ме завива в леглото, котаракът скача на възглавницата ми, състезавайки се за вниманието ѝ. Тя го прегръща, но вниманието ѝ остава съсредоточено върху мен.

— Катнис, знам, че цялото това положение с Пийта е ужасно за теб. Но помни: Сноу го е обработвал със седмици, а при нас е само от няколко дни. Има шанс предишният Пийта, онзи, който те обича, все още да се крие там някъде вътре. Да се опитва да се върне при теб. Не се отказвай от него.

Поглеждам малката си сестра и си мисля как е наследила най-добрите качества на нашето семейство: ръце на лечител от майка ми, здравомислието на баща ми и моята борбеност. Има и още нещо, нещо изцяло нейно. Способността да се вгледа в объркващата каша, която е животът, и да види нещата такива, каквито са. Възможно ли е да е права? Че Пийта може да се върне при мен?

— Трябва да отида в болницата — казва Прим, като слага Жълтурчето на леглото до мен. — Вие двамата ще си правите компания.

Жълтурчето скача от леглото, следва я до вратата и се оплаква на висок глас, когато тя го изоставя. Не може да се каже, че някой от нас е особено добра компания за другия. След трийсетина секунди вече ми е ясно, че не мога да понеса да стоя затворена в тази подземна килия и оставям Жълтурчето да се оправя само. Изгубвам се няколко пъти, но накрая успявам да стигна в Отдела за специална отбрана. Всички,

покрай които минавам, зяпат синините и от смущение вдигам яката си чак до ушите.

Гейл трябва също да е изписан от болницата тази сутрин, защото го намирам в една лаборатория заедно с Бийти. Погълнати са от работата си, навели са глави над някакъв чертеж и измерват нещо. Масата и подът са осеяни с различни варианти на чертежа. Върху корковите табла и компютърните екрани виждам още чертежи. Разпознавам една от примките на Гейл, която се задейства при рязко дръпване.

— Какви са тези неща? — питам дрезгаво, като отклонявам вниманието им от листа.

— А, Катнис, разкри ни! — казва бодро Бийти.

— Какво? Това тайна ли е? — Знам, че Гейл работи много с Бийти тук долу, но мислех, че се занимават с лъкове и пушки.

— Всъщност не. Но изпитвам известна вина. Задето ти отмъквам Гейл толкова често — признава Бийти.

Тъй като през по-голямата част от времето, прекарано досега в Тринайсети, бях дезориентирана, разтревожена, разгневена, подложена на преобразяване или лежах в болницата, не мога да кажа, че отсъствията на Гейл са ми причинили някакво неудобство. А и нещата между нас не вървят особено хармонично. Но оставям Бийти да си мисли, че ми е длъжник.

— Надявам се, че оползотворяваш добре времето му.

— Ела да видиш — казва той, като ми махва да се приближа до монитора.

Ето какво правят. Вземат основните принципи, на които са построени капаните на Гейл, и ги адаптират в оръжия срещу хора. Главно бомби. Става въпрос не толкова за механиката на капаните, колкото за психологическия момент зад тях. Залагане на скрити капани из район, в който се съдържа нещо съществено важно за оцеляването. Воден или хранителен запас. Сплашване на набеязаните жертви, за да се втурнат към още по-унищожителна опасност. Поставяне на потомството в опасност, за да се привлече действително набеязаната жертва — родителят. Примамване на жертвата към място, което изглежда като сигурно убежище — където я чака смърт. По-нататък Гейл и Бийти изоставят техниките за лов в гората и се насочват към почовешки пориви. Например съчувствието. Избухва бомба. На хората се

дава време да се притекат на помощ на ранените. Тогава втора, мощна бомба убива и тях.

— Това като че ли преминава някаква граница — казвам аз. — Значи всички загиват? — И двамата се взират в мен — Бийти със съмнение, Гейл — враждебно. — Сигурно няма наръчник с правила какво е неприемливо да причиниш на друго човешко същество.

— Разбира се, че има. Бийти и аз следваме същите правила, с които си е служил президентът Сноу, когато е обработил Пийта с отрова от хрътоси — казва Гейл.

Жестоко, но право в целта. Тръгвам си, без да коментирам повече. Имам чувството, че ако не изляза незабавно, ще изпадна в ярост, но все още съм в Отдела за специална отбрана, когато Хеймич ми препречва пътя.

— Ела — казва той. — Имаме нужда от теб в болницата.

— За какво? — питам аз.

— Ще изпробват нещо върху Пийта — отговаря той. — Ще изпратят най-безобидния човек от Дванайсети, за когото могат да се сетят. Ще намерят някой, с когото Пийта може да има общи спомени от детството, но нищо свързано с теб. Сега подбират хора.

Знам, че това ще бъде трудна задача, тъй като всички, с които Пийта има общи спомени от детството, най-вероятно ще са от града, а почти никой от тези хора не се е спасил от пламъците. Влизаме в болничната стая, превърната в работно пространство за лекуващия екип на Пийта, и там с изненада виждам Дели Картрайт, която си приказва с Плутарх. Както винаги, тя ми се усмихва така, сякаш съм най-добрата ѝ приятелка в целия свят. Усмихва се така на всички.

— Катнис! — провиква се тя.

— Здравсти, Дели — казвам аз. Бях чула, че тя и по-малкият ѝ брат са оцелели. Родителите ѝ, които държаха магазина за обувки в града, нямали такъв късмет. Изглежда по-възрастна, облечена в униформата на Окръг 13, която не стои добре на никого, а дългата ѝ руса коса е прибрана в практична плитка вместо някогашните ѝ къдрици. Дели е доста по-слаба, отколкото си я спомням, но тя беше едно от малкото деца в Окръг 12 с някой и друг излишен килограм. Несъмнено всичко — храната тук, стресът, скръбта от загубата на родителите ѝ — е допринесло за това. — Как си? — питам я аз.

— О, изведнъж се промениха толкова много неща. — Очите ѝ се изпълват със сълзи. — Но всички тук в Тринайсети са много мили, не мислиш ли?

Дели наистина го мисли. Тя искрено харесва хората. Всички хора, не само неколцина избрани, за които са ѝ трябвали години да реши.

— Постараха се да ни накарат да се почувстваме добре дошли — казвам. Мисля, че това изказване е достатъчно честно, без да е пресилено. — Теб ли избрах да се срещнеш с Пийта?

— Предполагам. Горкият Пийта. Горката ти. Никога няма да разбере Капитола — казва тя.

— Може би е по-добре да не го разбираш — казвам ѝ.

— Дели познава Пийта отдавна — казва Плутарх.

— О, да! — Лицето на Дели светва. — Играехме си заедно още от малки. Едно време казвах на всички, че ми е брат.

— Какво мислиш? — пита ме Хеймич. — Нещо може ли да предизвика спомени за теб?

— Всички бяхме в един и същи клас. Но никога не сме се засичали често — казвам аз.

— Катнис винаги беше толкова невероятна. Не съм си и мечтала, че може да ме забележи — казва Дели. — Как ходеше на лов и в „Таласъма“, и какво ли не. Всички толкова ѝ се възхищаваха.

Налага се и двамата с Хеймич да се вгледаме внимателно в лицето ѝ, за да се уверим, че не се шегува. Като слушам описанието на Дели, излиза, че не съм имала почти никакви приятели, защото съм стряскала хората със своята изключителност. Не е вярно. Нямах почти никакви приятели, защото не се държах приятелски. Но Дели е човек, който винаги ще ми припише някакви прекрасни качества.

— Дели винаги мисли най-доброто за всички — обяснявам аз. — Според мен Пийта едва ли има лоши спомени, свързани с нея. — После си спомням. — Чакайте. В Капитола. Когато излъгах, че съм познала момичето-авокс. Пийта ме покри и каза, че тя прилича на Дели.

— Спомням си — отговаря Хеймич. — Но не знам. Това не беше вярно. Дели всъщност не беше там. Това едва ли ще натежи повече от дългогодишните му детски спомени.

— Особено с такава приятна компания като Дели — казва Плутарх. — Хайде да пробваме.

Плутарх, Хеймич и аз отиваме в стаята за наблюдение в съседство с тази, в която е затворен Пийта. Там са десетина души от лекуващия екип, въоръжени с писалки и бележници. Еднопосочното стъкло и аудиосистемата ни позволяват да наблюдаваме Пийта тайно. Той лежи на леглото, ръцете му са завързани с ремъци. Не се мъчи да се освободи от ремъците, но ръцете му непрекъснато се присвиват в нервни гърчове. Изражението му е малко по-ясно, отколкото когато се опита да ме удуши, но все още не е неговото.

Когато вратата тихо се отваря, очите му се разширяват тревожно, после се изпълват с объркване. Дели прекосява стаята предпазливо, но когато се приближава до него, лицето ѝ съвсем естествено разцъфва в усмивка.

— Пийта! Аз съм Дели. От твоя окръг.

— Дели? — Облаците сякаш малко се разсейват. — Дели. Това си ти.

— Да! — възкликва тя с видимо облекчение. — Как си?

— Ужасно. Къде сме? Какво се е случило? — казва Пийта.

— Започва се — казва Хеймич.

— Предупредих я да избягва всякакво споменаване на Катнис или Капитола — казва Плутарх. — Само да види какви спомени за родния им окръг може да събуди.

— Ами... намираме се в Окръг Тринайсет. Сега живеем тук — казва Дели.

— Така разправят тези хора. Но звучи безсмислено. Защо не сме си у дома? — казва Пийта.

Дели прехапва устна:

— Имаше... злополука. На мен също ми е ужасно мъчно за вкъщи. Точно си мислех за онези рисунки с тебешир, които едно време рисувахме по камъните на паважа. Твоите бяха толкова прекрасни. Помниш ли, когато изрисува върху всеки камък различно животно?

— Да. Прасета и котки, и разни неща — казва Пийта. — Спомена нещо за... злополука?

Виждам тънкия лъскав слой пот върху челото на Дели, докато се опитва да заобиколи въпроса.

— Беше лошо. Никой... не можа да остане — казва тя със запъване.

— Спри се, момиче — казва Хеймич.

— Но знам, че тук ще ти хареса, Пийта. Всички са много мили с нас. Винаги има храна и чисти дрехи, а в училище е много по-интересно — казва Дели.

— Защо семейството ми не дойде да ме види?

— Не могат. — Дели отново се запъва. — Много хора не се измъкнаха от Дванайсети. Така че ще трябва да си изградим нов живот тук. Сигурна съм, че един добър пекар ще е им е от полза. Помниш ли, когато баща ти ни даваше да си правим човечета от тесто?

— Имаше пожар — казва Пийта внезапно.

— Да — прошепва тя.

— Окръг 12 изгоря, нали? Заради нея — казва Пийта гневно. — Заради Катнис! — Той започва да дърпа ремъците.

— О, не, Пийта. Не беше виновна тя — казва Дели.

— Тя ли ти каза това? — изсъсква ѝ той.

— Изведете я оттам — казва Плутарх. Вратата се отваря веднага и Дели започва бавно да отстъпва към нея заднешком.

— Не беше нужно. Аз... — започва Дели.

— Защото тя лъже! Тя е лъжец! Не ѝ вярвай за нищо! Тя е някакъв мут, който Капитолът е създал, за да го използва срещу нас, останалите! — изкрепява Пийта.

— Не, Пийта. Тя не е... — пробва Дели отново.

— Не ѝ се доверявай, Дели — изрича трескаво Пийта. — Аз го направих, и тя се опита да ме убие. Тя уби приятелите ми. Семейството ми. Дори не се доближавай до нея! Тя е мут!

Една ръка посяга през вратата, издърпва Дели навън и вратата се затръшва. Но Пийта продължава да крещи:

— Мут! Тя е мръсен мут!

Той не само ме мрази и иска да ме убие, но и вече не вярва, че съм човешко същество. Не ме заболя толкова, когато се опита да ме удуши.

Около мен членовете на лекуващия екип пишат като луди, за да не пропуснат нито дума. Хеймич и Плутарх ме хващат за ръцете и ме извеждат от стаята. Облягат ме на една стена в тихия коридор. Но знам, че Пийта продължава да крещи зад вратата и стъклото.

Прим сгреши. Пийта е непоправимо увреден.

— Не мога да остана повече тук — казвам сковано. — Ако искате да бъда Сойката-присмехулка, ще трябва да ме пратите другаде.

— Къде искаш да отидеш? — пита Хеймич.

— В Капитола. — Не се сещам за друго място, където имам работа за вършене.

— Невъзможно — казва Плутарх. — Не и докато всички окръзи не бъдат подсигурени. Добрата новина е, че бойните действия са приключили почти във всички, освен във Втори. Той обаче е костелив орех.

Точно така. Първо окръзите. После Капитола. А след това ще открия Сноу.

— Чудесно — казвам. — Изпратете ме във Втори.

Втори е голям окръг и се състои от много села, пръснати из планините. Първоначално всяко е било свързано с определена мина или каменна кариера, но сега в повечето живеят или се обучават миротворци. Тъй като бунтовниците имат на своя страна военновъздушните сили на Окръг 13, те не представляват особено предизвикателство, като се изключи едно нещо — в средата на окръга се издига буквално непристъпна планина, където е разположена най-важната част от военната сила на Капитола.

Откакто повторих думите на Плутарх за „костеливия орех“ пред уморените и обезсърчени бунтовнически водачи тук, планината си спечели името Ореха. Орехът бил създаден веднага след Тъмните дни, когато Капитолът изгубил Тринайсети и отчаяно се нуждаел от нова подземна цитадела. Някои от военните им ресурси били разположени в покрайнините на самия Капитол — ядрени ракети, самолети, войски, — но една голяма част от силите им сега били под вражески контрол. Разбира се, било невъзможно да се надяват да създадат точно копие на Окръг 13: за подобна работа щели да са нужни векове. Намерили благоприятна възможност в старите мини на близкия Окръг 2. От въздуха Орехът изглежда като съвсем обикновена планина с няколко входа по склоновете, но в него има огромни пещери, образувани от изсичането на каменни блокове, които били извадени на повърхността и транспортирани по тесните, стръмни пътища, за да се използват за строителството на сгради. Имало дори система от влакове, за да се улесни пътуването на миньорите от Ореха до самия център на главния град в Окръг 2. Влакът стигаше чак до площада, който заедно с Пийта посетихме по време на Турнето на победата — припомних си как стояхме на широките мраморни стъпала пред Сградата на справедливостта и се мъчехме да не гледаме към скърбящите семейства на Катон и Клоув, събрани под нас.

Това не бил най-идеалният терен, тъй като често имало кални свлачища, наводнения и лавини, но предимствата натежали пред неприятностите. Докато копаели дълбоко в планината, миньорите

оставили големи стълбове и стени от камък, които да поддържат инфраструктурата. Капитолът ги подсилил и се заел да превърне планината в своя нова военна база. Построили компютърни банки и заседателни зали, казарми и арсенали. Разширили входовете, за да могат ховъркрафтите да излизат от хангара и инсталирали площадки за изстрелване на ракети. Но външно планината си останала същата. Непрестъпни, скалисти склонове, с гори и диви животни. Естествена крепост, която да ги защитава от враговете им.

По стандартите на другите окръзи Капитолът направо глезеше тукашните жители. Само като погледнете бунтовниците от Окръг 2, ще разберете, че са получавали прилични грижи и храна в детството си. Едни станали работници в кариерите и мините, други били обучени за работа в Ореха или постъпили на служба при миротворците. Още от малки се обучавали в бойни изкуства. Игрите на глада били несравним шанс за сдобиване с богатство и слава. Разбира се, жителите на Окръг 2 се поддавали по-лесно на пропагандата на Капитола, отколкото останалите от нас, и възприели неговия начин на живот, но все пак в крайна сметка си оставали роби. И ако този факт убягвал на гражданите, които ставали миротворци или работели в Ореха, той не оставал незабелязан от каменоделците, които образували гръбнака на съпротивата тук.

Положението е същото както при пристигането ми преди две седмици. По-отдалечените села са във вражески ръце, в града цари разделение, а Орехът е по-недостъпен от всякога. Малобройните входове към него са солидно укрепени, сърцевината му — безопасно обгърната от планините. Макар че всички други окръзи вече са изтръгнали контрола от ръцете на Капитола, Втори все още не може да се освободи от неговата хватка.

Всеки ден правя каквото мога, за да помогна. Посещавам ранените. Записвам кратки пропове със снимачния си екип. Не ме допускат в истински бойни действия, но ме канят на съвещанията относно състоянието на войната — което е много повече от онова, което правеха в Тринайсети. Тук е много по-добре. По-свободна съм, на ръката ми няма разписания, имам повече време. Живея над земята в бунтовническите села или пещерите наоколо. С оглед на безопасността ме местят често. През деня ми е разрешено да ловувам, стига да взема със себе си охрана и да не се отдалечавам много. В разредения, студен

планински въздух усещам как част от физическите ми сили се връщат, а умът ми се прояснява. Но с проясняването осъзнавам още по-болезнено какво са причинили на Пийта.

Сноу ми го отне, промени го до неузнаваемост и ми го върна като подарък. Богс, който дойде в Окръг 2 заедно с мен, ми каза, че въпреки добрия план спасяването на Пийта се е оказало подозрително лесно. Според него, ако от Тринайсети не си бяха направили труда, Пийта пак щеше да ми бъде върнат. Спуснат в някой активно воюващ окръг или може би в самия Тринайсети. Завързан с панделки и адресиран до мен. Програмиран да ме убие.

Едва сега, когато е вътрешно обезобразен, мога да оценя истинския Пийта. Дори повече, отколкото ако беше умрял. Добротата, сигурността, топлотата, зад която се криеше неочаквана жар. Като изключим Прим, майка ми и Гейл, колко души на света ме обичат безусловно? Мисля си, че сега отговорът може да е „никой“. Понякога, когато съм сама, изваждам перлата от скривалището ѝ в джоба ми и се опитвам да си спомня момчето с хляба, силните ръце, които прогонваха кошмарите във влака, целувките на арената. Да се насиля да нарека с думи това, което изгубих. Но каква е ползата? Това нещо вече го няма. Няма го. Каквото съществуваше между нас, вече го няма. Остана единствено обещанието ми да убия Сноу. Повтарям си това по десет пъти на ден.

В Тринайсети възстановяването на Пийта продължава. Макар че не питам, Плутарх бодро ми съобщава по телефона последни вести от рода на: „Добри новини, Катнис! Почти го убедихме, че не си мут!“ Или: „Днес му позволиха да хапне пудинг!“

После говоря с Хеймич и той признава, че Пийта не е по-добре. Единственият колеблив лъч надежда идва от сестра ми.

— На Прим ѝ хрумна идеята да се опитаме да задействаме процеса в обратна посока — казва ми Хеймич. — Да извадим на повърхността изопачените му спомени за теб, а след това да му дадем голяма доза успокояващо лекарство, например морфлинг. Пробвахме го само върху един спомен. Записът с вас двамата в пещерата, когато ти му разказа историята как си купила козата на Прим.

— Някакво подобрение? — питам аз.

— Ами, ако изключителното объркване е подобрение в сравнение с изключителния ужас, тогава — да — казва Хеймич. — Но

не съм сигурен, че е. За няколко часа той изгуби способността да говори. Изпадна в някакво вцепенение. Когато дойде на себе си, единственото, за което попита, беше козата.

— Ясно — казвам аз.

— Как е там? — пита той.

— Няма напредък.

— Изпращаме екип да помогне за планината. Бийти и няколко от останалите — казва той. — Нали знаеш, „мозъците“ на операцията.

Когато „мозъците“ са избрани, не се изненадвам да видя в списъка името на Гейл. Мислех си, че Бийти ще го доведе — не заради техническите му познания, а с надеждата, че може някак да измисли начин да улови в примка една цяла планина. Първоначално Гейл предложи да дойде с мен в Окръг 2, но виждах, че го откъсвам от работата му с Бийти. Казах му да остане там, където е най-нужен. Не му казах, че ако е с мен, ще ми бъде още по-трудно да тъгувам за Пийта.

Те пристигат късно един следобед и Гейл ме намира. Седя на един пън в края на селото, в което съм настанена в момента и скубя гъска. Около дузина птици са струпани на купчина в краката ми. Те прелитат отгук на големи ята откакто съм пристигнала, и са лесна плячка. Без да каже и дума, Гейл се настанява до мен и започва да смъква перата на друга птица. Оскубали сме половината гъски, когато той казва:

— Има ли надежда и ние да си хапнем от тях?

— Да. Повечето трябва да бъдат предадени в лагерната кухня, но е разрешено да дам една-две на хората, при които ще спя — казвам. — Нещо като наем.

— Не им ли стига честта, че ще те подслонят? — казва той.

— Всеки би си казал така — отвърщам аз. — Но напоследък се говори, че сойките-присмехулки са опасни за здравето.

Скубем мълчаливо птиците още известно време. После той казва:

— Вчера видях Пийта. През стъклото.

— Какво мислиш? — питам.

— Нещо егоистично — казва Гейл.

— Че вече не е нужно да ревнуваш от него? — Отмятам ръка и около нас се разстила облак перушина.

— Не. Точно обратното. — Гейл измъква едно перо от косата ми. — Помислих си... че нямам шанс да спечеля. Колкото и силна болка да изпитвам. — Той върти перото между пръстите си. — Нямам шанс, ако той не се оправи. Ти никога няма да го забравиш. Винаги ще имаш чувството, че си сгрешила, задето си останала с мен.

— Както заради теб винаги имам чувството, че върша нещо погрешно, когато го целувам — казвам аз.

Гейл издържа на погледа ми.

— Ако смятах, че това е вярно, почти бих могъл да понеса останалото.

— Вярно е — признавам. — Но същото важи и за това, което каза за Пийта.

Гейл изсумтява раздражено. Въпреки това, след като предаваме птиците в кухнята и доброволно си предлагаме услугите да се върнем в гората, за да съберем подпалки за огъня, аз се озовавам в прегръдките му. Устните му леко докосват избледнелите синини по врата ми и се насочват към устата ми. Въпреки чувствата, които изпитвам към Пийта, именно в този момент приемам дълбоко в себе си, че той никога няма да се върне при мен. Или аз никога няма да се върна при него. Ще остана в Окръг 2, докато падне, ще отида в Капитола и ще убия Сноу, а после ще умра заради кашата, в която съм се забъркала. А той ще умре обезумял и изпълнен с омраза към мен. Затова в гаснещата светлина затварям очи и целувам Гейл, за да си наваксам за всички целувки, които съм сдържала, и защото вече няма значение, и защото съм така отчаяно самотна, че не мога да го понеса.

Докосването, вкусът и топлината на Гейл ми напомнят, че поне тялото ми е още живо, и за момента това чувство е добре дошло. Изпразвам ума си и оставям чувствата да потекат през плътта ми, щастлива да се изгубя в тях. Когато Гейл се отдръпва леко, аз се навеждам напред, за да запълня празнината, но усещам ръката му под брадичката си.

— Катнис — казва той. Отварям очи и се озовавам в някакъв непознат свят. Това не са нашите гори, нито нашите планини, нито нашият път. Ръката ми автоматично посяга към белега на лявото ми слепоочие, който свързвам с объркването. — Сега ме целуни. — Объркана, немигаща, стоя там, докато той се навежда към мен и за

кратко притиска устни към моите. Оглежда внимателно лицето ми. — Какво става в главата ти?

— Не знам — прошепвам в отговор.

— Тогава е все едно да целунеш пиян човек. Не се брои — казва той и прави вял опит да се засмее. Загребва шепа подпалки, пуска ги в празните ми ръце и аз се опомням.

— Откъде знаеш? — казвам, главно за да прикрия смущението си. — Целувал ли си пияна жена? — Гейл може да е целувал момичета наляво и надясно в Окръг 12. Със сигурност имаше достатъчно обожателки. Никога не съм се замисляла много за това преди.

Той просто поклаща глава:

— Не. Но не е трудно да си го представя.

— Значи, никога не си целувал други момичета? — питам.

— Не съм казал това. Знаеш, ти беше само на дванайсет, когато се запознахме, и ми създаваше много грижи. Определено имах и друг живот освен да ходя на лов с теб — казва той, като се натоварва с подпалки.

Изведнъж ме обзема искрено любопитство.

— Кой си целувал? И къде?

— Твърде много, за да ги помня. Зад училището, на купчината със сгурия, къде ли не — казва той.

Завъртам очи.

— Е, кога станах толкова специална? Когато ме отведоха в Капитола?

— Не. Около шест месеца преди това. Точно след Нова година. Бяхме в „Таласъма“, ядохме един от буламачите на Мазната Сае. А Дарий ти подмяташе, че е готов на размяна — един от твоите зайци срещу една от неговите целувки. И аз осъзнах... че имам нещо против — казва ми той.

Спомням си онзи ден. Беше лют студ и в четири следобед вече се беше стъмнило. Бяхме излезли на лов, но силният снеговалеж ни принуди да се върнем в града. „Таласъма“ беше претъпкан с хора, търсещи място да се подслонят от лошото време. Супата на Мазната Сае, приготвена с бульон от кости на диво куче, което бяхме застреляли преди седмица, беше под обичайните й стандарти. Все пак беше гореща, а аз умирах от глад, докато я загребвах, седнала с кръстосани крака на тезгяха. Дарий се беше подпрял на колоната на

сергията и ме гъделичкаше по бузата с крайчеца на плитката ми, докато аз отблъсквах ръката му. Той обясняваше защо една от неговите целувки си заслужава цената на един заек, или може би два, тъй като всички знаят, че червеночосите мъже са най-мъжествени. А Мазната Сае и аз се смеехме, защото той беше толкова смешен и настойчив, непрекъснато сочеше разни жени из „Галасъма“ и твърдеше, че са платили много по-висока цена от тази на един заек, за да се насладят на устните му. „Виждаш ли? Онази със зеления шал? Иди и я попитай. Ако имаш нужда от доказателства“.

Това се случи на милион километри оттук, преди милиард дни.

— Дарий просто се шегуваше — казвам аз.

— Вероятно. Макар че ти последна щеше да разбереш, ако не се е шегувал — отговаря Гейл. — Вземи например Пийта. Вземи мен. Или дори Финик. Започвах да се тревожа, че ти е хвърлил око, но сега, изглежда, се е опомнил.

— Не познаваш Финик, ако мислиш, че би ме обикнал — казвам аз.

Гейл свива рамене:

— Знам, че беше отчаян. Това кара хората да вършат всевъзможни безумия.

Не мога да не си помисля, че това е насочено към мен.

Рано на другата сутрин „мозъците“ се събират да се заловят с проблема за Ореха. Канят ме на съвещанието, макар че не мога да допринеса особено. Избягвам заседателната маса и се настанявам на широкия перваз на прозореца, от който се разкрива изглед към въпросната планина. Командирът от Окръг 2, жена на средна възраст на име Лайм, ни повежда на виртуална обиколка на Ореха, вътрешността и укрепленията му и изброява неуспешните опити за превземането му. Пътищата ни са се пресичали за кратко на няколко пъти, откакто пристигнах, и ме преследваше чувството, че съм я срещала преди. Тя е доста забележителна, висока над метър и осемдесет и много мускулиста. Но едва когато виждам клип, в който тя е на бойното поле, начело на нападение срещу главния вход на Ореха, нещо прищраква в ума ми и осъзнавам, че се намирам в компанията на още една победителка. Лайм, жената-трибут от Окръг 2, която е спечелила своите Игри на глада преди едно поколение. Ефи ни изпрати неин запис, заедно с другите, за да се подготвим за Юбилейните Игри.

Вероятно съм я мяркала по време на Игрите през годините, но тя гледа да не се набива много на очи. След това, което узнах наскоро за начина, по който са се отнесли с Хеймич и Финик, всичко, което мога да си помисля, е: какво ѝ е причинил Капитолът, след като е победила?

Когато Лайм приключва с изложението си, започват въпросите от „мозъците“. Минават часове, времето за обяд идва и отминава, а те все още се опитват да измислят реалистичен план за превземане на Ореха. Но макар Бийти да смята, че може би ще успее да проникне в определени компютърни системи и обсъждат как да използват малкото вътрешни шпиони, никой не предлага действително оригинални идеи. Следобедът се влечи бавно и мъчително и разговорът все се връща към стратегия, която е опитвана многократно — щурмуването на входовете. Виждам как Лайм започва да се изпълва с раздразнение, защото вече са се провалили толкова много варианти на този план, загинали са толкова много от войниците ѝ. Накрая тя избухва:

— По-добре следващият, който предложи да превземем входовете, да разполага с някакъв гениален начин да го направим, защото той ще бъде начело на тази мисия!

Гейл, който е прекалено неспокоен, за да седи на масата повече от няколко часа, ту крачи из стаята, ту сяда при мен на перваза. Още отначало той сякаш прие твърдението на Лайм, че входовете не могат да бъдат превзети, и изцяло се оттегли от разговора. През последния час седи мълчаливо, съсредоточено сбърчил чело, загледан в Ореха през стъклото на прозореца. В мълчанието, последвало ултиматума на Лайм, той се обажда:

— Наистина ли е толкова необходимо да превземем Ореха? Или ще е достатъчно да го извадим от строя?

— Това ще бъде стъпка в правилната посока — казва Бийти. — Какво имаш предвид?

— Разглеждайте го като бърлога на диви кучета — продължава Гейл. — Няма да си пробиете път вътре с борба. Значи имате два варианта за избор. Да хванете кучетата в капан вътре или да ги прогоните навън.

— Опитаме да бомбардираме входовете — казва Лайм. — Разположени са прекалено навътре в камъка, за да бъдат нанесени никакви истински щети.

— Не мислех за това — казва Гейл. — Мислех си да използваме планината. — Бийти се изправя, отива при Гейл на прозореца и се взира през очилата, които не са му по мярка. — Виждаш ли? Тези пътища, които се спускат отстрани?

— Лавинни пътеки — казва Бийти полугласно. — Ще бъде трудна работа. Трябва да планираме последователността на експлозиите много внимателно и задвижим ли веднъж плана, не можем да се надяваме да имаме контрол върху него.

— Не е нужно да го контролираме, ако се откажем от идеята, че трябва да завземем Ореха — казва Гейл. — Само да го затворим.

— Значи предлагаш да предизвикаме лавини и да блокираме входовете? — пита Лайм.

— Именно — казва Гейл. — Да хванем неприятеля в капан вътре, без да има достъп до провизии. Да направим така, че да им е невъзможно да изпратят ховъркрафтите си.

Докато всички обмислят плана, Богс прелиства купчина скици на Ореха и се мръщи.

— Рискувате да убиете всички вътре. Погледнете вентилационната система. Тя е примитивна. Не може да се сравнява с тази в Тринайсети. Въздухът постъпва само от отдушниците на склоновете. Ако ги блокирате, всички вътре ще се задушат.

— Биха могли да се измъкнат през железопътния тунел към площада — казва Бийти.

— Не и ако го взривим — казва Гейл рязко. Намерението му, пълното му намерение, става ясно. Гейл няма интерес да запази живота на онези, които са в Ореха. Няма намерение да хване плячката, за да я използва по-нататък.

Това е един от смъртоносните му капани.

Хората в стаята бавно осъзнават смисъла на предложението на Гейл. Върху лицата им се изписват различни реакции. Израженията варират от удоволствие до тревога, от печал до задоволство.

— Повечето работници са граждани на Окръг 2 — казва Бийти с неутрален тон.

— Какво от това? — отговаря Гейл. — Никога няма да можем отново да им се доверим.

— Редно е поне да им дадем шанс да се предадат — казва Лайм.

— Е, това е лукс, който не ни беше даден, когато бомбардираха Окръг 12, но вие всички тук сте в много по-задушевни отношения с Капитола — казва Гейл. По изражението върху лицето на Лайм имам чувството, че може да го застреля или поне да замахне да го удари. А и може да успее, с целия този тренинг. Но гневът ѝ изглежда го ядосва още повече и той крещи: — Гледахме как деца изгарят до смърт и не можехме да направим нищо!

Налага се да затворя очи за миг, тъй като този образ ме прерязва. Той оказва желания ефект. Искам смъртта на всички в онази планина. Готвя се да го изрека. Но после... Аз съм и момиче от Окръг 12. А не президентът Сноу. Не мога да постъпя така. Не мога да обрека никого на такава смърт.

— Гейл — казвам аз, хващам го за ръка и се мъча да бъда убедителна. — Орехът е стара мина. Ще бъде все едно да предизвикаш масивна минна злополука. — Със сигурност тези думи са достатъчни да накарат всеки от Окръг 12 да премисли плана.

— Но няма да е толкова внезапна като онази, която отне живота на бащите ни — отвръща рязко той. — Това ли е проблемът на всички? Че враговете ни може би ще имат няколко часа да размишляват върху факта, че умират, вместо да бъдат разкъсани на парченца от експлозията?

Едно време, когато бяхме само две деца, които ловуваха извън границите на Окръг 12, Гейл изричаше неща от този род, и по-ужасни.

Но тогава те бяха просто думи. Тук, приложени на практика, те се превръщат в необратими постъпки.

— Не знаеш как тези хора от Окръг 2 са попаднали в Ореха — казвам аз. — Може да са ги изпратили насила. Може би ги държат против волята им. Някои са наши шпиони. И тях ли ще убиеш?

— Готов съм да пожертвам неколцина, да, за да се справя с останалите — отвръща той. — А ако аз бях шпионин и се намирах вътре, щях да кажа: „Задействайте лавините!“

Знам, че е искрен. Никой не се съмнява, че Гейл би пожертвал живота си по този начин в името на каузата. Може би всички бихме направили същото, ако бяхме шпиони и ни беше даден избор. Сигурно и аз бих го направила. Но такова решение е безсърдечно, когато го вземаш за други хора и онези, които ги обичат.

— Каза, че имаме две възможности — обръща се към него Богс. — Да ги хванем в капан или да ги прогоним навън. Предлагам да се опитаме да предизвикаме лавина в планината, но да не затваряме железопътния тунел. Така те могат да избягат към площада, където ще ги чакаме ние.

— Тежко въоръжени, надявам се — казва Гейл. — Можете да сте сигурни, че те ще бъдат.

— Тежко въоръжени. Ще ги пленим — съгласява се Богс.

— Нека сега посветим Тринайсети в плана — предлага Богс. — Да оставим президента Коин да каже мнението си.

— Тя ще иска да блокираме тунела — казва Гейл убедено.

— Да, най-вероятно. Но знаеш ли, Пийта наистина беше прав за нещата, които каза в проповесте. За опасността да се избием помежду си. Направих някои изчисления. Включих в тях жертвите и ранените, и... мисля, че поне си заслужава един разговор — казва Бийти.

В този разговор са поканени да участват само шепа хора. Гейл и аз сме отпратени с останалите. Завеждам го на лов, за да изпусне малко пара, но той не иска да говорим за това. Сигурно ми е много сърдит, задето му се противопоставих.

Разговорът с президента Коин се провежда, взето е решение и вечерта вече съм облечена в костюма си на Сойка-присмехулка, с праметнат през рамо лък и слушалка в ухото, с която държа връзка с Хеймич в Тринайсети — в случай, че се появи добра възможност за

пропо клип. Чакаме на покрива на Сградата на справедливостта с ясна видимост към набеязаната цел.

Отначало командващите в Ореха пренебрегват нашите ховъркрафти, защото в миналото те са били не по-голям проблем от рояк мухи, обикалящи около буркан с мед. Но след две серии бомбардировки в по-високите части на планината ховъркрафтите привличат вниманието им. Когато противовъздушните оръдия на Капитола започват да стрелят, вече е много късно.

Планът на Гейл надминава всички очаквания. Бийти беше прав, че контролът над лавините ще е невъзможен, щом бъдат задействани. Планинските склонове са естествено нестабилни, но сега са отслабени от експлозиите и направо се стичат. Цели участъци от Ореха рухват пред очите ни, заличавайки всяка следа от човешко присъствие. Стоим безмълвни, дребни и незначителни, докато каменните вълни се срутват с тътен надолу по планината. Погребват входовете под тонове скали. Вдигат облак от пръст и отломки, който затъмнява небето. Превръщат Ореха в гробница.

Представям си ада, който е настъпил във вътрешността на планината. Виещи сирени. Светлините примигват и настъпва мрак. Във въздуха се носи прах. Письците на изпадналите в паника, хванати в капан хора, които се препъват като обезумели в търсене на изход, само за да открият входовете, стартовата площадка, самите вентилационни шахти, задръстени с пръст и камъни, които се опитват да нахлуят вътре. Развяват се кабели под напрежение, избухват пожари, развалините превръщат познатите пътища в истински лабиринт. Хората се блъскат, бутат, лутат се като мравки, докато хълмът настъпва, заплашвайки да смаже крехките им обвивки.

— Катнис? — В слушалката ми прозвучава гласът на Хеймич. Правя опит да отговоря, но откривам, че съм притиснала здраво и двете си ръце към устата. — Катнис!

В деня, когато загина баща ми, сирените започнаха да вият по време на обяда в училище. Никой не изчака да бъде освободен, нито пък очакваха това от нас. Реакцията при злополука в мината беше нещо, над което дори Капитолът нямаше контрол. Хукнах към класната стая на Прим. Още си я спомням, малко седемгодишно момиче, много бледа, но седнала с изправен гръб, със сгънати върху чина ръце. Чакаше да я взема, както ѝ бях обещала, че ще направя, ако някога

прозвучат сирените. Тя изтича от мястото си, сграбчи ръкава на палтото ми и започнахме да си проправяме път през потоците от хора, които се изсипваха по улиците, за да се стекат при главния вход на мината. Намерихме майка си, вкопчила пръсти във въжето, което бяха опънали набързо, за да възпира тълпата. Като си спомням сега за това, предполагам, че трябваше още тогава да разбере, че има някакъв проблем. Защото я търсехме ние, вместо да е обратното.

Асансьорите скърцаха върху обгорените въжета и изсипваха навън почернели от дима миньори. С появата на всяка група се разнасяха викове на облекчение, роднините се провираха под въжето да отведат своите съпрузи, съпруги, деца, родители, братя и сестри. Стояхме на мразовития въздух, докато следобедното небе се заоблачи и по земята започна да се сипе лек сняг. Сега асансьорите се движеха по-бавно и носеха все по-малко хора. Коленичих на земята и притиснах ръце в пепелта, изпълнена с отчаян копнеж да издърпам и освободя баща си. Ако съществува по-голямо чувство за безпомощност от това да се опитваш да достигнеш до любим човек, хванат като в капан под земята, то не ми е познато. Ранените. Телата. Чакането през цялата нощ. Одејлата, с които разни непознати загръщат раменете ти. Чашата с някаква гореща течност, която не пиеш. А после, най-после, на разсъмване, опечаленото изражение върху лицето на началника на мината, което можеше да означава само едно.

Какво направихме току-що?

— Катнис! Там ли си? — Вероятно в същия този момент Хеймич прави планове да ми вземе мярка за „оковата за глава“.

Отпускам ръце:

— Да.

— Влез вътре. За всеки случай, ако от Капитола се опитат да отвърнат на удара с остатъците от военновъздушните си сили — инструктира ме той.

— Да — повтарям. Всички на покрива, с изключение на войниците, които обслужват картечниците, започват да се прибират. Докато слизам по стълбите, не успявам да се сдържа и леко прокарвам пръст по безупречно чистите бели мраморни стени. Толкова студени и красиви. Дори в Капитола нищо не може да се мери с великолепието на тази стара постройка. Но повърхността е студена и твърда —

поддава само плътта ми, камъкът отнема топлината ми. Той винаги побеждава хората.

Сядам в подножието на една от огромните колони в обширното фойе. През вратите виждам мраморната тераса, която води към стълбите на площада. Спомням си колко зле се чувствах в деня, когато двамата с Пийта приемахме там поздравления за победата ни в Игрите. Бях изтощена от Турнето на победата, опитът ми да успокоя окръзите беше безуспешен, спомнях си за Катон и Клоув — особено ужасната, бавна смърт на Катон, разкъсан от мутовете.

Богс прикляква до мен: кожата му е бледа в сенките.

— Не бомбардирахме железопътния тунел. Някои сигурно ще се измъкнат.

— И щом се покажат, ще ги застреляме? — питам аз.

— Само ако се налага — отговаря той.

— Самите ние можем да изпратим влакове. Да помогнем за евакуирането на ранените — казвам.

— Не. Беше решено да оставим тунела в техни ръце. Така могат да използват всички пътища, за да изведат хората — казва Богс. — А и по този начин ще имаме време да придвижим нашите войници до площада.

Преди няколко часа площадът беше ничия земя, предната линия на битката между бунтовниците и миротворците. След като Коин даде одобрението си за плана на Гейл, бунтовниците предприеха ожесточена атака и отблъснаха войските на Капитола на няколко пресечки назад, за да имаме контрол над железопътната гара в случай, че Орехът падне. Е, падна. Вече сме наясно с реалността. Всички оцелели ще избягат на площада. Чувам как пушечната стрелба започва отново — миротворците несъмнено се опитват да си пробият път със сила, за да спасят своите. Нашите войници пристигат, за да не им позволят.

— Студено ти е — казва Богс. — Ще видя дали мога да намеря одеяло. — Тръгва, преди да успее да възразя. Не искам одеяло, въпреки че мраморът продължава да изсмуква топлината от тялото ми.

— Катнис — казва Хеймич в ухото ми.

— Още съм тук — отговарям.

— Интересен развой на събитията с Пийта днес следобед. Помислих си, че ще искаш да знаеш — казва той. „Интересен развой“

не е на добре. Не означава подобрене. Но всъщност нямам избор, освен да слушам. — Показахме му онзи клип, на който пееш „Дървото на обесения“. Никога не е излъчван, затова в Капитола не са могли да го използват, когато са обработвали Пийта с отрова от хрътоси. Пийта казва, че познал песента.

За миг сърцето ми прескача един удар. После осъзнавам, че това е поредното объркване, предизвикано от отровата на хрътосите.

— Не е възможно, Хеймич. Никога не ме е чувал да пея тази песен.

— Не теб. Баща ти. Чул го да я пее един ден, когато дошъл да купи нещо в хлебарницата. Пийта бил малък, вероятно на шест-седем години, но я запомнил, защото специално се вслушвал да разбере дали птиците ще спрат да пеят — казва Хеймич. — Предполагам, че са спрели.

На шест-седем. Това трябва да е било, преди майка ми да забрани песента. Може би точно по времето, когато аз я научих.

— И аз ли съм била там?

— Едва ли. Във всеки случай, не стана дума за теб. Но това е първото свързано с теб нещо, което не предизвика някакъв психически срыв — казва Хеймич. — Все пак е нещо, Катнис.

Баща ми. Днес той сякаш е навсякъде. Умира в мината. Прониква с песента си в размътеното съзнание на Пийта. Виждам го в очите на Богс, докато грижливо загръща раменете ми с одеялото. Липсва ми толкова много, че ме боли.

Отвън стрелбата наистина се засилва. Гейл притичва край нас с група бунтовници, за да се присъедини към битката. Не моля да ми позволят да отида и аз — не че биха ми позволили. И без друго нямам кураж за това, кръвта ми не е сгорещена. Искане ми се Пийта да беше тук — предишният Пийта, — защото той щеше да обясни добре защо е толкова лошо да влизаме в престрелки, когато хората — които и да е хора — се мъчат да се измъкнат от планината. Или собственото ми минало ме прави толкова чувствителна? Нали сме във война? Не е ли това само още един начин да убием враговете си?

Ноцта пада бързо. Включват огромни, ярки прожектори, които осветяват площада. Сигурно всички електрически крушки на железопътната гара също светят с пълната си мощност. Дори от позицията си в другия край на площада виждам ясно през стъклената

фасада на дългата, тясна сграда. Невъзможно е да не се забележи пристигането на влак или дори само на един човек. Но часовете минават, а не идва никой. С всяка минута става по-трудно да си представя, че някой е оцелял от нападението над Ореха.

Вече е доста след полунощ, когато Кресида идва да прикрепи специален микрофон към костюма ми.

— За какво е това? — питам аз.

Разнася се гласът на Хеймич, който обяснява:

— Знаем, че няма да ти хареса, но трябва да произнесеш реч.

— Реч ли? — възкликвам аз и моментално ми прилошава.

— Аз ще ти я подавам, реплика по реплика — успокоява ме той.

— Само повтаряй каквото ти казвам. Виж, от онази планина няма никакви признаци на живот. Ние победихме, но боевете продължават. Затова си помислихме, че ако излезеш на стълбите на Сградата на справедливостта и изложиш положението — ако кажеш на всички, че Орехът е победен, че с присъствието на Капитола в Окръг 2 е свършено — може би ще успееш да накараш остатъка от войските им да се предадат.

Надзъртам в тъмнината отвъд площада.

— Оттук не виждам войските им.

— Точно затова е микрофонът — казва той. — Речта ти ще се предава навсякъде — както гласът ти по тяхната уредба за извънредни ситуации, така и образът ти навсякъде, където хората имат достъп до телевизионен екран.

Знам, че тук на площада има няколко огромни екрана. Видях ги по време на Турнето на победата. Би могло да подейства, ако ме биваше в тези неща. А случаят не е такъв. При първите експерименти с пропо клипове пак се опитаха да ми подават готови реплики и резултатът беше пълен провал.

— Можеш да спасиш живота на много хора, Катнис — казва Хеймич накрая.

— Добре, ще опитам — отговарям аз.

Странно е да стоя отвън на стълбите, облечена в пълния си костюм, ярко осветена, но без видима публика, пред която да произнеса речта си. Сякаш изнасям представление за луната.

— Да побързаме — казва Хеймич. — Прекалено си изложена.

Телевизионният ми екип, разположен на площада със специални камери, дава знак, че е готов. Казвам на Хеймич да започва, после включвам микрофона си и слушам внимателно как диктува първата реплика от речта. Огромно мое изображение светва върху един от екраните на площада, когато започвам.

— Жители на Окръг 2, аз съм Катнис Евърдийн и се обръщам към вас от стълбите на вашата Сграда на справедливостта, където...

Двата влака пристигат заедно, спирачките им изскърцват и спират. Вратите се отварят и хората се изсипват навън в облак дим, който са донесли от Ореха. Сигурно са имали поне предчувствие какво ги очаква на площада, защото се вижда как се мъчат да се предпазят. Повечето залягат на земята и в дъжда от куршуми светлините на гарата угасват. Дошли са въоръжени, както предрече Гейл, но са дошли също и ранени. В иначе тихия нощен въздух се разнасят стонове.

Някой изключва осветлението на стълбите и оставам в сянката. Вътре в гарата като разцъфващо цвете избухва пламък — един от влаковете сигурно гори — и гъст, черен дим се разстила по прозорците. Хората нямат избор и започват да напират навън към площада — задушават се, но предизвикателно размахват оръжия. Обхождам с поглед покривите около площада. На всеки има бунтовнически постове. Лунната светлина хвърля отблясъци по смазаните дула.

От гарата със залитане излиза млад мъж: с едната ръка притиска към бузата си окървавен парцал, в другата влачи пушка. Когато се препъва и пада по лице, виждам обгорените следи по гърба на ризата му, червената плът отдолу. И внезапно той се превръща просто в поредната обгорена жертва от злополука в мината.

Политам надолу по стълбите и тичам към него.

— Спрете! — изкрещявам на бунтовниците. — Не стреляйте! — Микрофонът усилва гласа ми и думите ми отекуват из площада. — Спрете! — Приближавам младия човек, посягам да му помогна, когато той с усилие се повдига на колене и насочва оръжието си към главата ми.

Инстинктивно отстъпвам няколко крачки назад, вдигам лъка си над главата, за да покажа, че нямам намерение да стрелям. Сега, когато държи оръжието с две ръце, забелязвам неравната дупка в гърдите му, където нещо — може би падащ камък — е проболо плътта. Той

мирише на изгоряло — обгорена коса и плът и гориво. Очите му са обезумели от болка и страх.

— Не мърдай — прошепва гласът на Хеймич в ухото ми. Подчинявам се на заповедта му, осъзнавайки, че сигурно именно това вижда в момента целият Окръг 2, може би цял Панем. Сойката-присмехулка на милостта на човек, който няма какво да губи.

Неясният му говор едва се разбира:

— Кажи ми една причина да не те застрелям.

Целият свят изчезва. Оставам само аз и гледам в злобните очи на този човек от Ореха, който иска да му кажа една причина. Със сигурност би трябвало да мога да изредя хиляди. Но успявам да кажа само:

— Не мога.

По силата на логиката, следващото, което би трябвало да се случи, е човекът да дръпне спусъка. Но той е озадачен, опитва се да осмисли думите ми. Изживявам собственото си смущение, когато осъзнавам, че това, което казах, е напълно вярно, и благородният подтик, накарал ме да пресека площада, е заместен от отчаяние.

— Не мога. Това е проблемът, нали? — Свалям лъка си. — Ние взривихме мината ви. Вие изгорихте моя окръг до основи. Имаме всички основания да се избием помежду си. Хайде, направи го. Достави радост на Капитола. Омръзна ми да убивам робите им вместо тях. — Пускам лъка на земята и го побутвам с ботуша си. Той се плъзва по камъка и спира до коленете му.

— Аз не съм им роб — промърморва той.

— Аз съм — казвам. — Затова убих Катон... а той уби Треш... а той уби Клоув... а тя се опита да убие мен. Въртим се в този кръг и кой печели? Не ние. Не окръзите. Винаги Капитолът. Но аз се уморих да бъда пионка в техните Игри.

Пийта. На покрива в нощта преди първите ни Игри на глада. Той разбра всичко още преди да стъпим на арената. Надявам се, че сега гледа, че си спомня какво се случи в онази нощ и може би ще ми прости, когато умра.

— Продължавай да говориш. Кажи им как си гледала рухването на планината — настоява Хеймич.

— Когато видях как планината рухва тази вечер, си помислих... пак успяха. Накараха ме да ви убивам, вас — хората в окръзите. Но

защо го направих? Между Окръг 12 и Окръг 2 няма вражда, освен онази, която Капитолът насажда между нас. — Младият мъж примигва неразбиращо към мен. Отпускам се на колене пред него, гласът ми е нисък и настойчив. — А защо се биете с бунтовниците по покривите? С Лайм, която е била ваш победител? С хора, които са били ваши съседи, може би дори ваши близки?

— Не знам — казва мъжът. Но не сваля оръжието си от мен.

Надигам се и се завъртам бавно в кръг, обръщайки се към картечниците.

— А вие там горе? Аз съм родена в миньорски град. Откога миньорите обричат други миньори на такава смърт, а после стоят отстрани, за да убият всеки, който успее да изпълзи от развалините?

— Кой е врагът? — прошепва Хеймич.

— Тези хора — посочвам телата на ранените на площада — не са ваши врагове! — Рязко се обръщам към железопътната гара. — Бунтовниците не са вашият враг! Всички ние имаме един враг, и това е Капитолът! Това е шансът ни да сложим край на неговата власт, но имаме нужда от всеки жител на окръзите, за да го направим!

Камерите са насочени право към мен, когато протягам ръце към мъжа, към ранените, към колебаещите се в цял Панем.

— Моля ви! Присъединете се към нас!

Думите ми увисват във въздуха. Поглеждам към екрана, като се надявам да видя как вълната на помирението обхваща тълпата.

Вместо това виждам по телевизията как ме прострелват.

„Винаги“.

В полусънното състояние, в което ме е потопил морфлингът, Пийта прошепва думата и аз тръгвам да го търся. Това е ефирен свят с виолетов оттенък, без твърди ръбове и с много скришни места. Провирам се през облаци, вървя по едва очертани пътеки, долавям уханието на канела, на копър. Веднъж усещам ръката му върху бузата си и се опитвам да я улова и задържа, но тя се разтваря като мъгла през пръстите ми.

Когато най-после започвам да изплувам на повърхността в стерилната болнична стая в Окръг 13, си спомням. Бях под въздействието на сънотворен сироп. Покатерих се на един клон, за да се прехвърля обратно в Окръг 12 през електрическата ограда, паднах и си ударих крака. Пийта ме сложи да си легна и го помолих да остане с мен, докато заспя. Той прошепна нещо, което не успях да чуя съвсем ясно. Но тази единствена дума от отговора му остана в съзнанието ми, за да изплува сега. „Винаги“.

Морфлингът притъпява силата на всички емоции, затова сега вместо пробуждане на тъга изпитвам само празнота. Кухо мъртво пространство там, където някога цъфтяха цветя. За нещастие, във вените ми не е останало достатъчно от лекарството, за да не усещам болката в лявата страна на тялото си. Там ме уцели куршумът. Опипвам дебелите превръзки, които обгръщат ребрата ми и се питам какво още правя тук.

Не беше той — мъжът, коленичил пред мен на площада, обгореният мъж от Ореха. Не той дръпна спусъка. Беше някой по-назад в тълпата. Усетих не толкова прострелването, колкото чувството, че са ме ударили с тежък ковашки чук. Настъпи хаос и започна стрелба. Опитвам се да седна в леглото, но успявам единствено да изохкам.

Бялата завеса, която отделя леглото ми от съседния пациент, рязко се дръпва назад и в мен гневно се взира Джоана Мейсън. Отначало се чувствам застрашена, защото тя ме нападна на арената.

Налага се да си напомня, че го направи, за да ми спаси живота. Това беше част от бунтовническия заговор. Но все пак, това не означава, че тя не ме презира. Може би цялото й държание спрямо мен е било преструвка за пред Капитола.

— Жива съм — изричам дрезгаво.

— Без майтап, безмозъчно същество такова. — Джоана се приближава и се тръсва на леглото ми, при което ме пробожда остра болка в гърдите. Когато се ухилва на неудобството, което ми е причинила, разбирам, че едва ли ще честваме повторната си среща с топли прегръдки. — Още ли те понаболява? — С опитна ръка тя бързо измъква системата с морфлинга от ръката ми и я пъхва в абоката на своята ръка. — Започнаха да ми намаляват дозата преди няколко дни. Страхуват се, че ще се превърна в някоя от онези откачалки от Шести. Наложих си да си вземам на заем от теб, когато хоризонтът беше чист. Помислих си, че няма да възразиш.

Да възразя? Как бих могла да възразя, когато тя беше измъчвана почти до смърт от Сноу след Юбилейните игри? Нямам право да възразявам и тя го знае.

Джоана въздъхва, когато морфлингът навлиза в кръвта й.

— Може би онези от Шести наистина знаеха какво правят. Натъпчи се с дрога и рисувай цветя по тялото си. Не е чак толкова лош живот. Във всеки случай изглеждаха по-щастливи от нас, останалите.

През седмиците, откакто заминах от Тринайсети, тя си е върнала част от изгубените килограми. По обръснатата й глава е израсъл мек пух, който скрива донякъде белезите. Но щом краде от моя морфлинг, явно наистина страда.

— Тук има един психиатър, който наминава всеки ден. Уж ми помага да се възстановя. Сякаш човек, който е прекарал целия си живот в тази заешка бърлога, ще ме излекува. Пълнен идиот. Поне по двайсет пъти на сеанс ми напомня, че съм в пълна безопасност. — Успявам да се усмихна. Наистина е глупаво да кажеш подобно нещо, особено на един победител. Сякаш подобно състояние е съществувало някога, където и да било, за когото и да било. — А какво ще кажеш ти, Сойка-присмехулка? Ти чувстваш ли се в пълна безопасност?

— О, да. Чак докато ме простреляха — казвам.

— Я моля ти се. Куршумът не те е и докоснал. Цина се погрижи за това — казва тя.

Сецам се за пластовете защитна броня в костюма си на Сойка-присмехулка. Но болката е дошла отнякъде.

— Счупени ребра?

— Дори не са счупени. Доста понатъртени. Силата на експлозията е разкъсала далака ти. Не можах да го оправят. — Тя махва пренебрежително с ръка. — Не се тревожи, не ти трябва. А ако ти потрябва, ще ти намерят нов, нали така? Работата на всички е да те опазят жива.

— Затова ли ме мразиш? — питам.

— Отчасти — признава тя. — Определено има и ревност. Освен това мисля, че ми е малко трудно да те преглътна. С евтината романтична драма и позата ти на защитничка на безпомощните. А това, че не е само поза, те прави още по-непоносима. Моля те, не се колебай да го приемеш лично.

— Трябваше ти да си Сойката-присмехулка. Нямах да се наложи никой да ти подава реплики — казвам аз.

— Вярно. Но никой не ме харесва — казва ми тя.

— Въпреки това ти се довериха. Да ме измъкнеш — напомням ѝ аз. — И се страхуват от теб.

— Тук — може би. В Капитола сега ти си тази, от която се страхуват. — На прага се появява Гейл и Джоана сръчно откачва тръбичката и пак ме свързва към системата с морфлинг. — Братовчед ти не се страхува от мен — казва тя с поверителен тон. Скача от леглото ми, прекосява стаята и отива до вратата, като побутва Гейл по крака с бедрото си, докато минава покрай него. — Нали, красавецо? — Чуваме смеха ѝ, докато тя изчезва надолу по коридора.

Повдигам вежди към него, докато той хваща ръката ми.

— Ужас — прошепва той. Засмивам се, но от смеха ме заболява. — Внимавай. — Той ме гали по лицето, докато болката затихва. — Трябва да престанеш да се забъркваш в неприятности.

— Знам. Но някой взриви цяла планина — отговарям.

Вместо да се отдръпне, той се навежда по-близо до мен и се вглежда изпитателно в лицето ми.

— Мислиш, че съм безсърдечен.

— Знам, че не си. Но няма да ти кажа, че всичко е наред — отговарям аз.

Сега той се дръпва назад, почти нетърпеливо.

— Катнис, каква разлика има всъщност между това да смажем враговете си в мината или да ги свалим от небето с една от стрелите на Бийти? Резултатът е същият.

— Не знам. Първо, в Осми ни нападнаха. Болницата беше нападната — казвам.

— Да, и онези самолети дойдоха от Окръг 2 — казва той. — Така че като ги отстранихме, предотвратихме по-нататъшни атаки.

— Но този начин на мислене... можеш да го превърнеш в аргумент, за да убиеш всеки, по всяко време. Можеш да оправдаеш изпращането на деца в Игрите на глада, за да накараш окръзите да спазват правилата — казвам аз.

— Не приемам това.

— Аз — да. Сигурно защото съм била на арената.

— Добре. Умеем да спорим — казва той. — Винаги сме умеели. Може би това е добре. Между нас казано, сега Окръг 2 е на наша страна.

— Наистина ли? — За миг в мен припламва чувство на триумф. После се сецям за хората на площада. — Имаше ли боеве, след като ме простреляха?

— Не много. Работещите в Ореха откриха огън по войниците на Капитола. Бунтовниците просто седяха безучастно и гледаха — казва той. — Всъщност цялата страна просто седеше безучастно и гледаше.

— Е, това го правят най-добре — казвам аз.

Бихте си помислили, че след загубата на важен телесен орган ви се полага да останете на легло няколко седмици, но по някаква причина моите лекари искат да стана и да прохода почти веднага. Въпреки морфлинга, през първите няколко дни болката отвътре е жестока, но след това значително намалява. Болката от натъртените ребра обаче обещава да се задържи доста време. Започвам да изпитвам яд към Джоана, задето се възползва от моя запас от морфлинг, но въпреки това я оставям да си взема колкото поиска.

Носят се необуздани слухове за смъртта ми, затова изпращат екипа да ме заснеме на болничното ми легло. Гордо показвам шевовете си и впечатляващите синини от натъртванията и поздравявам окръзите с успешната им битка за единство. После предупреждавам Капитола да ни очаква скоро.

Като част от възстановяването си всеки ден правя кратки разходки над земята. Един следобед Плутарх идва с мен и ми съобщава нови сведения за сегашното ни положение. Сега, когато Окръг 2 се е съюзил с нас, бунтовниците си дават кратък отдих от войната, за да се прегрупират. Укрепват снабдителните линии, грижат се за ранените, реорганизируют войските си. Капитолът, също като Окръг 13 по време на Тъмните дни, се оказва изцяло откъснат от всякаква външна помощ, като продължава да заплашва враговете си с ядрено нападение. За разлика от Тринайсети, Капитолът не е в положение да се възстанови и да задоволява сам нуждите си.

— О, градът може и да успее да се справи криво-ляво за известно време — казва Плутарх. — Със сигурност има складирани припаси за извънредни ситуации. Но важната разлика между Тринайсети и Капитола са очакванията на населението. Тринайсети беше свикнал на лишения, докато Капитолът знаеше само едно: *Panem et Circenses*.

— Какво е това? — Разпознавам думата „Панем“, разбира се, но останалото звучи безсмислено.

— Това е поговорка от преди хиляди години, написана на език, наречен латински, за място, наречено Рим — обяснява той. — *Panem et Circenses* в превод означава „Хляб и зрелища“. Авторът казва, че в замяна на пълни stomasi и забавления неговият народ се е отказал от политическите си отговорности и следователно — от своята власт.

Сещам се за Капитола. За разточителното изобилие от храна. И върховното забавление. Игрите на глада.

— Значи това е предназначението на окръзите. Да осигуряват хляб и зрелища.

— Да. И докато има хляб и зрелища, Капитолът може да контролира своята малка империя. В момента той не може да осигури нито едното, нито другото, не и по стандарта, с който са свикнали хората — казва Плутарх. — Имаме храната, а аз се готвя да уредя един развлекателен пропо клип, който със сигурност ще се хареса. В края на краищата, всички обичат сватбите.

Замръзвам на място, отвратена от мисълта за това, което предлага. По някакъв начин да инсценира някаква перверзна сватба между Пийта и мен. Нямам сили да застана пред онова еднопосочно стъкло, откакто съм се върнала, и искам единствено Хеймич да ме осведомява за състоянието на Пийта. Той говори много малко за това.

Изпробват се различни техники. Едва ли ще намерят начин да го излекуват истински. А сега искат да се омъжа за него заради някакво пропо?

Плутарх бърза да ме успокои:

— О, не, Катнис. Не твоята сватба. На Финик и Ани. Трябва само да дойдеш и да се преструваш, че си щастлива заради тях.

— Това е едно от малкото неща, за които няма да се наложи да се преструвам, Плутарх — казвам му аз.

Следващите няколко дни преминават в трескава дейност, докато се планира събитието. Тук ясно проличават различията между Капитола и Окръг 13. Когато Коин казва „сватба“, тя има предвид двама души да поставят подписите си върху лист хартия и да им бъде отпуснато ново жилищно отделение. Плутарх има предвид стотици хора, облечени в скъпи и хубави дрехи, и тридневни празненства. Забавно е да ги гледам как спорят за подробностите. Плутарх трябва да се бори за всеки гост, за всяка музикална нота. След като Коин налага вето върху вечерята, забавленията и алкохола, Плутарх изкрещява: „Какъв е смисълът от един пропо клип, ако никой не се забавлява?“

Трудна работа е да наложиш ограничен бюджет на един гейм-мейкър. Но дори едно тихо и спокойно празненство предизвиква вълнение в Тринайсети, където, изглежда, нямат никакви празници. На съобщението, че се търсят деца, които да изпеят сватбената песен на Окръг 4, се отзовават почти всички деца. Няма недостиг на доброволци, които да помогнат за изработването на украсите. В трапезарията хората обсъждат развълнувано събитието.

Може би причината е и в нещо повече от празненствата. Може би е заради това, че всички копнеем да се случи нещо хубаво и искаме да бъдем част от него. Това би обяснило защо — когато Плутарх изпада в истерия по въпроса какво ще облече булката — аз доброволно се наемам да заведа Ани в къщата ми в Окръг 12, където Цина остави всевъзможни вечерни тоалети в голям гардероб на долния етаж. Всички сватбени рокли, които изработи за мен, бяха върнати в Капитола, но са останали някои, които носех по време на Турнето на победата. Изпитвам леки съмнения доколко е разумно да съм с Ани, тъй като единственото, което всъщност знам за нея, е, че Финик я обича, а всички я смятат за луда. По време на пътуването с ховъркрафта решавам, че е не толкова луда, колкото нестабилна. Смее

се на неподходящи места в разговора или изведнъж престава да говори. Зелените ѝ очи се фиксират върху някоя точка така напрегнато, че се мъчиш да разбереш какво вижда в празния въздух. Понякога без никаква причина притиска ушите си с ръце, сякаш за да заглуши мъчителен звук. Добре, може да е особена, но щом Финик я обича, това ми стига.

Получавам позволение подготвителният ми екип да ме придружи, което ме освобождава от необходимостта да вземам каквито и да е свързани с модата решения. Когато отворям гардероба, всички замлъкваме, защото присъствието на Цина се усеща невероятно силно в плъзгането на тъканите. После Октавия се отпуска на колене, потрива крайчето на една пола по бузата си и избухва в сълзи.

— От толкова отдавна — изхълцва тя, — не съм виждала нищо красиво.

Въпреки резервите от страна на Коин, че е твърде екстравагантно, и от страна на Плутарх — че е твърде мизерна, сватбата е невероятен хит. От Окръг 13 са имали щастието да бъдат поканени триста души. Всички носят ежедневните си дрехи, украсите са направени от есенни листа, музиката е осигурена от детски хор под акомпанимента на единствения цигулар, успял да се измъкне от Дванайсети с инструмента си. Така че сватбата е скромна — невероятно скромна по стандартите на Капитола. Няма значение, защото нищо не може да си съперничи с красотата на двойката. Не е заради взетите назаем изящни дрехи — Ани е облечена в зелената копринена рокля, която носих в Окръг 5, Финик — в един от костюмите на Пийта, поправен за него, — макар че дрехите са зашеметяващи. Кой може да не забележи сияещите лица на двама души, за които този ден някога е бил практически невъзможен? Долтън, скотовъдецът от Окръг 10, води церемонията, тъй като е подобна на онази, която се използва в неговия окръг. В Окръг 4 обаче има специфични нюанси. Мрежа, изплетена от дълги треви, покрива младоженците, докато изричат брачните си клетви, после докосват устните си със солена вода и следва древна сватбена песен, в която се казва, че бракът е като плаване по море.

Не, не се налага да се преструвам, че съм щастлива заради тях.

След целувката, която скрепява съюза, след поздравленията и наздравицата с ябълков сайдер, цигуларят подхваща мелодия, която

омайва всички от Окръг 12. Може и да бяхме най-малкият, най-беден окръг в Панем, ние умеем да танцуваме. За тази част няма специален сценарий, но Плутарх, който режисира пропо клипа от контролната стая, сигурно стиска палци. И наистина, Мазната Сае сграбчва ръката на Гейл, издърпва го в средата на залата и застава срещу него. Хората се стичат да се присъединят към тях, оформяйки две дълги редици. И танците започват.

Стоя настрани и пляскам с ръце в ритъма на музиката, когато една мършава ръка ме ощипва силно над лакътя. Джоана ме гледа намръщено.

— Нима ще изпуснеш този шанс да покажеш на Сноу как танцуваш?

Права е. Какво може да изрази по-силно радостта от победата от една щастлива Сойка-присмехулка, която се върти вихрено под звуците на музиката? Намирам Прим в тълпата. Тъй като в зимните вечери имахме много време да се упражняваме, всъщност си партнираме доста добре. Казвам ѝ да не се тревожи за натъртените ми ребра и заставаме в редицата. Боли ме, но удоволствието да покажа на Сноу как танцувам с малката си сестра напълно заличава другите чувства.

Танцуването ни преобразява. Показваме стъпките на гостите от Окръг 13. Настояваме за специален танц в чест на булката и младоженеца. Хващаме се за ръце, образуваме огромен, въртящ се кръг и всеки показва уменията си. От толкова отдавна не се е случвало нищо глупаво, весело или забавно. Би могло да продължи цяла нощ, ако не настъпва време за последното събитие, планирано в пропо клипа на Плутарх. Нещо, за което не знаех, но пък и то трябваше да е изненада.

Четирима души докарват количка с огромната сватбена торта от една странична стая. Повечето гости се дръпват назад, за да направят път за това рядко и невероятно произведение, това ослепително творение с глазура от синьо-зелени вълни с бели гребени, в които плуват риби и платноходки, тюлени и морски цветя. Но аз си пробивам път през тълпата, за да получа потвърждение на онова, което разбрах от пръв поглед. Със същата сигурност, с която бодовите на бродерията върху роклята на Ани са направени от ръката на Цина, цветята на глазурата върху тортата са създадени от ръката на Пийта.

Това може и да изглежда като дреболия, но говори страшно много. Хеймич е скрил доста неща от мен. Момчето, което видях за последен път, което крещеше като лудо и се мъчеше да се освободи от ремъците, никога не би могло да направи това. Не би могло да се съсредоточи, да овладее ръцете си, да изработи нещо толкова съвършено за Финик и Ани. Сякаш предусетил реакцията ми, Хеймич застава до мен.

— Да поговорим — казва той.

Излизаме навън в коридора, далече от камерите, и питам:

— Какво става с него?

Хеймич поклаща глава:

— Не знам. Никой не знае. Понякога е почти с ума си, а после без причина пак откача. Правенето на тортата беше един вид терапия. Работи по нея в продължение на дни. Докато го наблюдавах... изглеждаше почти както преди.

— Значи има пълна свобода на действие? — питам. Тази мисъл ме изнервя на поне пет различни нива.

— О, не. Изработваше глазура под строга охрана. Все още го държат под ключ. Но говорих с него — казва Хеймич.

— Очи в очи? — питам аз. — И той не обезумя?

— Не. Много ми е сърдит, но все по основателни причини. Че не съм му казал за бунтовническия заговор и какво ли още не. — За момент Хеймич прави пауза, сякаш решава нещо. — Казва, че иска да те види.

Намирам се на платноходка от глазура, подмятана от синьо-зелените вълни, палубата се движи под краката ми. Подпирам се на стената, за да не залитна. Това не беше част от плана. Отписах Пийта още в Окръг 2. После щях да отида в Капитола, да убия Сноу и самата аз да намеря смъртта си. Онзи изстрел беше само временна пречка. Изобщо не се предполагаше да чуя думите: *Той казва, че иска да те види*. Но след като ги чух, няма начин да откажа.

В полунощ стоя пред вратата на килията му. На болничната му стая. Трябваше да изчакаме Плутарх да монтира филма от сватбата — остава доволен въпреки че според него това не е „истинско пиршество“.

— Най-хубавото на факта, че Капитолът в общи линии не обръщаше внимание на Окръг 12 през всичките тези години, е, че сте

запазили известна спонтанност. Публиката много обича това. Например онзи момент, в който Пийта обяви, че е влюбен в теб, или твоето изпълнение с къпините. Така се прави добра телевизия.

Иска ми се да можех да се срещна с Пийта насаме. Но публиката от лекари се е събрала зад еднопосочното стъкло, с готови бележници, с вдигнати писалки. Хеймич ми казва в слушалката да влизам и бавно отварям вратата.

Сините очи се приковават незабавно върху мен. На всяка ръка има три колана и тръбичка за парализиращ газ в случай, че почне да буйства. Той обаче не се мъчи да се освободи, а ме наблюдава с предпазливото изражение на човек, който все още не е изключил възможността да се намира до мут. Приближавам се и заставам на около метър от леглото. Няма какво да правя с ръцете си, затова ги скръствам върху ребрата си, сякаш за да се предпазя, а после казвам:

— Здравсти.

— Здравсти — отговаря той. Звучи като неговия глас, почти като неговия, само че има нещо ново. Нотка на подозрение и укор.

— Хеймич каза, че си искал да говориш с мен — казвам аз.

— Да те погледна, като за начало. — Сякаш чака да се преобрази в точещ лиги вълк мутант право пред очите му. Гледа ме втренчено толкова дълго, че усещам как крадешком хвърлям погледи към еднопосочното стъкло с надеждата за някакви напътствия от Хеймич, но слушалката ми остава безмълвна. — Не си много наедряла, нали? Нито особено красива?

Знам, че е минал през адски мъчения и все пак тази забележка не ми харесва.

— Е, и ти си изглеждал по-добре.

Съветът на Хеймич да се отдръпна е заглушен от смеха на Пийта.

— И не си никак любезна. Да ми кажеш това след всичко, което преживях.

— Да. Всички преживяхме много неща. А ти си онзи, който винаги е любезен. Не аз. — Правя всичко погрешно. Не знам защо съм настроена толкова отбранително. Измъчвали са го! „Отвлекли са“ спомените му с отрова от хрътоси! Какво ми става? Усещам, че може да се разкрещя — без дори да знам за какво — и решавам да се махам

оттам. — Виж, не се чувствам особено добре. Може би ще намина утре.

Пред вратата съм, когато гласът му ме спира.

— Катнис, помня за хляба.

Хлябът. Единственият ни миг на истинска близост преди Игрите на глада.

— Показали са ти записа, на който разказвам за това — казвам.

— Не. Има ли запис, на който говориш за това? Защо Капитолът не го е използвал срещу мен? — пита той.

— Направих го в деня, когато те спасиха — отговарям аз. Усещам остра болка в ребрата. Танците бяха грешка. — Е, какво си спомняш?

— Теб. В дъжда — казва той тихо. — Как ровеше в кофата ни за смет. Как изгорих хляба. Как майка ми ме удари. Как изнесох хляба за прасето, но вместо това ти го дадох.

— Така беше. Точно това се случи — казвам аз. — На другия ден, след училище, исках да ти благодаря. Но не знаех как.

— В края на деня бяхме навън. Опитах се да уловя погледа ти. Ти извърна очи. А после... мисля, че по някаква причина ти откъсна едно глухарче. — Кимвам. Наистина помни. Никога не съм говорила за този момент. — Трябва да съм те обичал много.

— Да, обичаше ме. — Гласът ми секва и се преструвам, че кашлям.

— А ти обичаше ли ме? — пита той.

Не откъсвам очи от плочките на пода.

— Всички казват така. Всички казват, че именно затова Сноу е наредил да те изтезават. За да ме пречупи.

— Това не е отговор — казва ми той. — Не знам какво да мисля, когато ми показват някои записи. На първата арена изглеждаше, сякаш се опитвах да ме убиеш с онези хрътоси.

— Опитвах се да ви убия всичките — казвам аз. — Бяхте ме хванали като в капан на едно дърво.

— По-късно има много целуване. Не изглежда много искрено от твоя страна. Харесваше ли ти да ме целуваш? — пита той.

— Понякога — признавам аз. — Нали знаеш, че ни гледат хора?

— Знам. А Гейл? — продължава той.

Пак се ядосвам. Не ме е грижа за неговото възстановяване — това не влиза в работата на хората зад стъклото.

— Той също не се целува зле — казвам кратко.

— И никой от двамата ни нямаше нищо против? Че целуваш другия? — пита той.

— Не. Всеки от двамата ви щеше да има нещо против. Но не съм искала разрешение — казвам му аз.

Пийта се засмива отново — студено, пренебрежително.

— Е, наистина си те бива, нали?

Хеймич не възразява, когато излизам навън. Тръгвам по коридора. През лабиринта от стаи. Намирам една топла тръба в някакво перално помещение и се скривам зад нея. Минава много време, преди да разбере защо съм толкова разстроена. Когато разбира истината, тя е почти убийствена. Всичките тези месеци, в които приемах за даденост, че Пийта ме смята за прекрасна, приключиха. Най-после той ме вижда такава, каквато съм в действителност. Жестока. Подозрителна. Склонна да манипулирам хората. Смъртоносна.

И аз го мразя за това.

Заше метена. Ето как се чувствам, когато Хеймич ми съобщава в болницата. Политам надолу по стъпалата към Командването, умът ми се върти на бързи обороти и нахълтвам право напред сред военен съвет.

— Как така няма да отида в Капитола? Трябва да отида! Аз съм Сойката-присмехулка!

— И като Сойка-присмехулка основната ти задача да обединиш окръзите срещу Капитола е изпълнена. Не се тревожи — ако всичко мине добре, ще те заведем за капитулацията — отговаря Коин, без да откъсне поглед от екрана си.

Капитулацията ли?

— Тогава ще е твърде късно! Ще изпусна всички боеве. Вие имате нужда от мен — аз съм най-добрият ви стрелец! — крещя аз. Обикновено не се перча с това, но сигурно е горе-долу така. — Гейл отива.

— Гейл идваше на обучение всеки ден, освен ако не беше зает с други официални задължения. Сигурни сме, че може да се справи на бойното поле — казва Коин. — По твоите сметки ти колко пъти дойде на обучение?

Нито веднъж. Ето колко пъти.

— Понякога ходех на лов. И... се обучавах с Бийти долу в Отдела за специално въоръжение.

— Не е същото, Катнис — казва Богс. — Всички знаем, че си умна и смела, и си добър стрелец. Но на бойното поле са ни нужни войници. Ти изобщо не умееш да се подчиняваш на заповеди и не си точно в най-добрата си физическа форма.

— Това не ви тревожеше, когато бях в Осми. Или във Втори, като стана въпрос — контрирам аз.

— И в двата случая нямаше разрешение да влизаш в бойни действия — казва Плутарх, като ме стрелва с поглед, който ми показва, че съм на път да разкрия твърде много информация.

Не, битката с бомбардировачите в Осми и намесата ми във Втори бяха спонтанни, прибързани и определено неразрешени.

— И в двата случая беше ранена — напомня ми Богс. Изведнъж се виждам през неговите очи. Дребно седемнайсетгодишно момиче, което трудно си поема дъх, тъй като ребрата все още го болят. Разрошена. Недисциплинирана. В процес на възстановяване. Не войник, а човек, който има нужда от грижи.

— Но аз трябва да отида — казвам.

— Защо? — пита Коин.

Не върви много да кажа, че е за да си отмъстя лично на Сноу. Или че мисълта да остана тук в Тринайсети с последното превъплъщение на Пийта, докато Гейл заминава да се бие, ми е непоносима. Но не ми липсват причини да искам да се бия в Капитола.

— Заради Дванайсети. Защото унищожиха моя окръг.

Президентката обмисля това за миг. Преценява ме.

— Е, добре, имаш три седмици. Не е много, но можеш да започнеш да се обучаващ. Ако комисията обяви, че си годна, може би случаят ти ще бъде разгледан.

Това е. Не мога да се надявам на повече. Сигурно сама съм си виновна. Наистина пренебрегнах разписанието си абсолютно всеки ден, освен ако нещо не ми допаднаше. Не ми се струваше особено важно да подтичвам из някакво поле с пушка при положение, че се случваха толкова други неща. А сега си плащам за немарливостта.

Връщам се в болницата и намирам Джоана в същото състояние и побесняла. Разказвам ѝ какво е казала Коин.

— Може би и ти можеш да се обучаващ.

— Чудесно. Ще се обучавам. Но ще отида в проклетия Капитол, дори да се наложи да убия целия екипаж на ховъркрафта и да отлетя сама там — казва Джоана.

— Може би е най-добре да не споменаващ това по време на обучението — казвам аз. — Но е хубаво да знам, че ще има кой да ме откара.

Джоана се ухилва и усещам лека, но важна промяна в отношенията ни. Не съм сигурна дали наистина сме приятелки, но може би думата *съюзници* ще е по-точна. Това е добре. Ще имам нужда от съюзник.

На другата сутрин, когато се явяваме за тренировки в седем и половина, действителността ме удря право в лицето. Включили са ни в клас от относително начинаещи, всички са на четиринайсет-петнайсет

години, което ми се струва малко обидно, докато става очевидно, че те са в далеч по-добра форма от нас. Гейл и останалите, вече избрани да отидат в Капитола, са в различна, ускорена фаза на обучение. Правим упражнения за стречинг — което е болезнено, последвани от двучасови упражнения за укрепване — които са болезнени, и бягане на пет мили — което е убийствено. Въпреки че оскърбленията, с които Джоана ме мотивира, ме тласкат напред, след една миля се налага да се откажа.

— Заради ребрата ми е — обяснявам на треньорката, строга и нетърпяща възражения жена на средна възраст, към която трябва да се обръщаме с „войник Йорк“. — Още са натъртени.

— Е, войник Евърдийн, според мен ще им трябва поне още месец, за да минат — казва тя.

Поклащам глава:

— Нямам един месец.

Тя ме измерва с поглед от горе до долу:

— Лекарите не ти ли дадоха някакво лечение?

— Има ли лечение? — питам аз. — Казаха, че трябвало да се излекуват по естествен път.

— Така казват. Но биха могли да ускорят процеса, ако аз го препоръчам. Предупреждавам те обаче, не е никак забавно.

— Моля ви. Трябва да отида в Капитола — казвам аз.

Войник Йорк не оспорва това. Надрасква нещо на един лист и ме праща да се върна в болницата. Колебая се. Не искам да пропускам повече тренировки.

— Ще се върна за следобедните тренировки — обещавам аз. Тя само присвива устни.

Двайсет и четири инжекции в ребрата по-късно, лежа просната върху болничното си легло и стискам зъби, за да се сдържа и да не помоля да ми сложат системата с морфлинг. Тя е до леглото ми, за да мога да я включа за малко, ако имам нужда. Не съм я използвала напоследък, но я задържах заради Джоана. Днес изследвах кръвта ми да се уверят, че се е изчистила от обезболяващото, тъй като смесицата от двете лекарства — морфлинга и онова, от което ребрата ми пламнаха — има опасни странични ефекти. Дадоха ясно да се разбере, че ме чакат няколко тежки дни. Но аз им казах да действат.

Нощта в нашата стая е тежка. Изобщо не може да става въпрос за сън. Струва ми се, че почти усещам миризмата на горяща плът от кръга около гърдите си, и борбата на Джоана със симптомите на абстиненцията. По-рано, когато се извинявам, че съм ѝ прекъснала морфлинга, тя махва пренебрежително с ръка и казва, че това така или иначе е трябвало да се случи. Но към три сутринта вече съм прицел на всяка цветиста ругатня в речника на Окръг 7. На разсъмване тя ме извлича от леглото, твърдо решена да отиде на тренировка.

— Струва ми се, че няма да мога — признавам аз.

— Можеш. И двете можем. Ние сме победители, помниш ли? Ние можем да се справим с всичко — озъбва ми се тя. Има болезнено зелен цвят и трепери като листо. Обличам се.

Сигурно сме победители, щом успяваме да изкараме сутринта. Виждаме, че навън вали като из ведро и за момент ми се струва, че Джоана ще се откаже. Лицето ѝ посивява и тя като че ли спира да диша.

— Това е само вода. Няма да ни убие — казвам. Тя стисва зъби и пристъпва тежко в калта. Дъждът ни измокря до кости, докато първо загряваме, а после почваме да тичаме. Пак се отказвам след около една миля и се боря с изкушението да си сваля ризата, за да разхладя ребрата си, които горят. Насилвам се да изям полевия обяд от подгизнала риба и задушено цвекло. Джоана изяжда половината от купичката си, преди да я повърне. Следобед се учим да сглобяваме пушките си. Аз се справям, но Джоана не може да владее ръцете си достатъчно, за да намести частите. Когато Йорк е с гръб към нас, аз ѝ помагам. Дъждът продължава, но следобедът минава по-добре, защото сме на стрелбището. Най-после — нещо, в което ме бива. Отнема ми известно време да се приспособя от лъка към пушката, но към края на деня имам най-добрия резултат в моята група.

Едва сме влезли в болницата, когато Джоана заявява:

— Трябва да сложим край на това — да стоим в болницата. Всички ни разглеждат като пациенти.

За мен това не е проблем. Мога да се преместя при майка ми и Прим, но на Джоана така и не ѝ е определено жилище. Когато се опитва да си издейства изписване от болницата, не се съгласяват да ѝ позволят да живее сама, дори и ако идва всеки ден на разговор с

психиатъра. Мисля, че може и да са се досетили за морфлинга и това само подсилва мнението им, че е неуравновесена.

— Няма да е сама. Ще делим една стая — заявявам аз. Отначало не са съгласни, но Хеймич застава на наша страна и когато става време за сън, вече имаме отделение срещу Прим и майка ми, която се съгласява да ни наглежда.

Вземам душ, а Джоана се избърсва надве-натри с влажна кърпа и оглежда набързо мястото. Тя отваря чекмеджето с малкото ми вещи и бързо го затваря.

— Извинявай.

Мисля си как в чекмеджето на Джоана няма нищо, освен зачислени от правителството дрехи. Как няма и едно нещо на света, което да нарече свое.

— Няма нищо. Може да разгледаш нещата ми, ако искаш.

Джоана отваря закопчалката на медальона и разглежда внимателно снимките на Гейл, Прим и майка ми. Отваря сребристия парашут, измъква канелката и я слага върху малкия си пръст.

— Ожаднявам само като я гледам. — После намира перлата, която Пийта ми подари. — Това да не е...?

— Да — казвам. — Някак успя да стигне дотук. — Не искам да говоря за Пийта. Едно от най-хубавите неща на обучението е, че не си мисля за него.

— Според Хеймич Пийта започва да се подобрява — казва тя.

— Може би. Но се е променил.

— Както и ти. Както и аз. И Финик, и Хеймич, и Бийти. Да не говорим за Ани Креста. Арената напълно промени всички ни, не мислиш ли? Или още се чувстваш като момичето, което доброволно зае мястото на сестра си? — пита ме тя.

— Не — отговарям.

— Това е единственото нещо, за което онзи психо доктор може би е прав. Няма връщане назад. Така че да гледаме напред. — Тя грижливо връща сувенирите ми в чекмеджето и ляга на отсрещното легло точно когато светлините угасват. — Не се ли страхуваш, че през нощта може да те убия?

— Сякаш не мога да те надвия — отговарям. После се размиваме, защото и двете сме толкова разбити, че ще е цяло чудо, ако успеем да станем на другата сутрин. Но ние ставаме. Ставаме

всяка сутрин. И към края на седмицата усещам ребрата си почти като нови, а Джоана може да сглоби пушката си без помощ.

Войник Йорк кимва одобрително на двете ни, когато приключваме за деня.

— Отлично, войници.

Когато се отдалечаваме достатъчно, за да не ни чуят, Джоана промърморва: „Май да спечелиш Игрите беше по-лесно“. Но изражението на лицето ѝ показва, че е доволна.

Всъщност сме в почти добро настроение, когато отиваме в трапезарията, където Гейл ме чака, за да се храним заедно. Получавам огромна купа с говежда яхния, която също допринася за настроението ми.

— Първите доставки на храна пристигнаха тази сутрин — казва ми Мазната Сае. — Това е истинско говеждо, от Окръг 10. Не е като твоите диви кучета.

— Не си спомням да си ги отказвала — подмята в отговор Гейл.

Присъединяваме се към една група, която включва Дели, Ани и Финик. След сватбата си Финик е напълно преобразен. По-ранните му превъплъщения — поквареният завоевател на женски сърца от Капитола, когото срещнах преди Юбилейните Игри, загадъчният съюзник на арената, сломеният младеж, който се опитваше да ми помогне да не рухна — са отстъпили място на човек, който излъчва жизненост. Истинският чар на Финик — самоиронията и приятният му характер — се разкрива за първи път. Той нито за миг не пуска ръката на Ани. Нито когато се разхождат, нито когато се хранят. Съмнявам се дали някога има намерение да я пусне. Тя е потънала в някаква омая от щастие. Все още има моменти, когато усещаш, че изключва и потъва в някакъв друг свят, но няколко думи на Финик я връщат обратно.

Мнението ми за Дели, която познавам от дете, но за която никога не съм се замисляла особено, значително се подобрява. Разказали са ѝ какво ми каза Пийта вечерта след сватбата, но тя не е клюкарка. Хеймич казва, че тя най-добре може да ме защити, когато Пийта изпадне в някакъв яростен изблик по мой адрес. Винаги застава на моя страна и отдава пристъпите му на изтезанията, на които са го подложили в Капитола. Тя има по-голямо влияние върху него от всеки друг, защото той наистина я познава. Дори да преувеличава добрите ми

качества, пак съм ѝ признателна за това. Честно казано, малко преувеличаване може да ми бъде от полза.

Умирам от глад, а яхнията е толкова вкусна — говеждо, картофи, ряпа и лук в гъст сос, — че се насилвам да ям по-бавно. Из цялата трапезария се чувства освежаващият ефект на едно хубаво ядене и как то прави хората по-мили, по-забавни, по-изпълнени с оптимизъм, и им напомня, че не е грешка да продължават да живеят. По-добро е от всяко лекарство. Затова се опитвам да се храня по-дълго и се включвам в разговора. Топя хляба си в яхнията и отхапвам по малко, докато слушам Финик да разказва някаква абсурдна история за морската костенурка, която отплавала с шапката му. Разсмивам се, преди да осъзная, че той е дошъл. Стои от другата страна на масата, зад празния стол до Джоана. Наблюдава ме. Залъкът засяда в гърлото ми и се задавям.

— Пийта! — възкликва Дели. — Толкова е хубаво да те видя... най-после на крака.

Зад гърба му стоят двама едри пазачи. Той държи подноса си неудобно, балансиран на върха на пръстите, тъй като китките му са оковани в белезници с къса верига между тях.

— Що за модни аксесоари? — пита Джоана.

— Още не съм достатъчно надежден — казва Пийта. — Дори не мога да седна тук без твоето позволение. — Той посочва с глава към пазачите.

— Разбира се, че може да седне тук. Стари приятели сме — казва Джоана и потупва мястото до себе си. Пазачите кимват и Пийта сядва. — С Пийта бяхме в съседни килии в Капитола. Всеки от нас е много добре запознат с писъците на другия.

Ани, която е от другата страна на Джоана, отново прави своя тик — затиска ушите си с ръце и се оттегля от реалността. Финик стрелва Джоана с гневен поглед и прегръща Ани.

— Какво? Моят психиатър ми е казал да не цензурирам мислите си. Това е част от терапията ми — отвръща Джоана.

Оживлението е напуснало малката ни сбирка. Финик шепне утешителни думи на Ани и накрая тя бавно сваля ръцете си. Настъпва продължително мълчание и всички се преструват, че се хранят.

— Ани — обажда се бодро Дели, — ти знаеш ли, че Пийта украси сватбената торта? В нашия окръг семейството му държеше

пекарницата и той правеше всички глазури.

Ани предпазливо поглежда над рамото на Джоана.

— Благодаря ти, Пийта. Беше прекрасна.

— За мен беше удоволствие, Ани — казва Пийта и долавям в гласа му онази стара нотка на нежност, която смятах изчезнала завинаги. Не че е насочена към мен. Но все пак.

— Ако искаме и да се поразходим, най-добре да тръгваме — обръща се Финик към Ани. Той нагласява двата подноса така, че да може да ги носи в една ръка, докато здраво държи Ани с другата. — Радвам се, че се видяхме, Пийта.

— Бъди мил с нея, Финик. Иначе може да се опитам да ти я взема. — Би могло да е шега, ако тонът му не е толкова хладен, а думите — сбъркани. Откритото недоверие към Финик, намекът, че Пийта е хвърлил око на Ани, че Ани може да изостави Финик, че аз дори не съществувам.

— О, Пийта — подхвърля небрежно Финик, — не ме карай да съжалявам, че те съживих. — Той ме поглежда загрижено и отвежда Ани.

След като си отиват, Дели казва с укорителен тон:

— Той наистина ти спаси живота, Пийта. Неведнъж.

— Заради нея. — Той ми кимва кратко. — Заради бунта. Не заради мен. Не му дължа нищо.

Не би трябвало да се поддавам на провокацията, но го правя.

— Може би не. Но Магс е мъртва, а ти все още си тук. Това сигурно означава нещо.

— Да, много неща сигурно означават нещо, Катнис. Спомням си неща, които не мога да разбера, а според мен Капитолът не ги е променил. Нощите във влака, например — казва той.

Пак намеци. Че във влака всъщност се е случило нещо повече. И онова, което наистина се случи — в онези нощи, когато не полудях само защото ме прегръщаше, — вече няма значение. Всичко е лъжа, всичко е начин да злоупотребя с него.

Пийта размахва лъжицата си към нас двамата с Гейл.

— Е, вече официално ли сте двойка или още повтарят онази история за обречените влюбени?

— Още я повтарят — казва Джоана.

По ръцете на Пийта пробягват спазми и той първо свива пръсти в юмруци, а после ги разперва по особен начин. Дали едва се сдържа да не ги склучи около врата ми? Усещам как Гейл напряга мускули до мен и ме е страх, че ще избухне кавга. Но Гейл просто казва:

— Нямахте да го повярвам, ако не го бях видял с очите си.

— Кое? — казва Пийта.

— Теб — отговаря Гейл.

— Ще трябва да бъдеш малко по-конкретен — казва Пийта. — Какво за мен?

— Това, че са те заместили със злобен мут в твоя образ — казва Джоана.

Гейл допива млякото си.

— Готова ли си? — пита ме той. Изправям се и прекосяваме трапезарията, за да си оставим подносите. Един възрастен мъж ме спира на вратата, защото още стискам в ръка остатък от хляба със сос. Нещо в изражението ми или може би фактът, че не правя опит да скрия хляба, го кара да прояви снизхождение. Оставя ме да натъпча хляба в устата си и да си продължа по пътя. С Гейл почти сме стигнали до моето помещение, когато той проговаря отново:

— Не очаквах това.

— Казах ти, че ме мрази — отбелязвам.

— Става дума за начина, по който те мрази. Толкова е... познат. Аз се чувствах така — признава той. — Когато те гледах как го целуваш на екрана. Но тогава знаех, че не съм съвсем честен. Той не може да види това.

Стигаме до вратата ми.

— Може би ме вижда каквато съм в действителност. Трябва да поспя.

Гейл ме хваща за ръката, преди да успея да изчезна:

— Значи това си мислиш сега? — Свивам рамене. — Катнис, като твой най-стар приятел, повярвай ми, когато казвам, че той не те вижда такава, каквато си в действителност. — Целува ме по бузата и си отива.

Сядам на леглото си и се мъча да натъпча в главата си информация от учебниците по военна тактика, като в същото време си мисля за нощите, прекарани с Пийта във влака. След двайсетина

минути влиза Джоана и се хвърля направо върху долния край на леглото ми.

— Изпусна най-хубавата част. Дели се ядоса и се нахвърли върху Пийта заради държанието му към теб. Говореше му с много пискливо гласче. Все едно, че някой бодеше мишка с вилица. Цялата столова беше направо омаяна.

— Какво направи Пийта? — питам аз.

— Започна да спори със себе си, сякаш беше двама души едновременно. Наложил се пазачите да го отведат. Хубавото е, че май никой не забеляза как му доядох яхнията. — Джоана потрива с ръка издутия си корем. Поглеждам слоя от мръсотия под ноктите ѝ. Чудя се дали хората от Окръг 7 се къпят някога.

Прекарваме два часа, като се изпитваме взаимно за военни термини. Отивам за малко при майка ми и Прим. Връщам се, взимам душ, гледам в тъмното и накрая питам:

— Джоана, наистина ли го чуваше как пици?

— Това беше част от изтезанието — казва тя. — Като сойките-бъбрици на арената. Само че беше истинско. И не спираше след един час. Тик-так.

— Тик-так — прошепвам в отговор.

Рози. Мутове в образа на вълци. Трибути. Делфини от глазура. Приятели. Сойки-присмехулки. Стилисти. Аз.

Всичко пици в сънищата ми тази нощ.

Хвърлям се с всички сили в обучението. Храня се, живея и дишам с тренировките, ученията, упражненията с оръжие, лекциите по тактика. Преместват няколко от нас в допълнителен курс и това ми дава надежда, че може би ще ме включат в истинската война. Войниците го наричат просто „Квартала“, но на татуировката на ръката ми пише С. У. Б. — съкратено от Симулиране на улични боеве. Дълбоко във вътрешността на Тринайсети са построили градски квартал от Капитола. Инструкторът ни разделя на взводове по осем души и ни възлага задачи — да заемем позиция, да унищожим мишена, да претърсим жилище, — които се мъчим да изпълним, сякаш наистина си пробиваме път с оръжие в Капитола. „Кварталът“ е построен така, че всичко, което може да се обърка в мисията ти, се случва. При една погрешна стъпка се задейства сухопътна мина, на някой покрив се появява снайперист, пушката ти засича, разплакано дете те подмамва в засада, командирът на взвода ти — който е безтелесен глас в слушалките — бива улучен от шрапнел и трябва да прецениш какво да правиш без заповеди. От една страна знаеш, че всичко е само постановка и няма да те убият. Ако задействаш сухопътна мина, чуваш експлозията и трябва да се престориш, че падаш мъртъв. Но от друга страна, всичко в Квартала изглежда съвсем истинско — вражеските войници, облечени в униформи на миротворци, объркването, предизвикано от димна бомба. Дори ни атакуват с газ. С Джоана сме единствените, които си слагат противогазите навреме. Останалите от отряда ни са зашеметени в продължение на десет минути. А уж безвредният газ, от който вдишах няколко пъти, ми причинява отвратително главоболие до края на деня.

Кресидата и екипът ѝ ни снимат на стрелбището. Знам, че снимат също Гейл и Финик. Това е част от нова поредица пропове, за да покажат как бунтовниците се готвят за нахлуването в Капитола. Общо взето, нещата вървят много добре.

После Пийта започва да се появява на утринните ни тренировки. Белезниците са свалени, но все още постоянно го придружават двама

пазачи. Следобед го виждам да се упражнява с група начинаещи. Не знам какво си въобразяват. Щом едно спречкване с Дели може да го доведе дотам, че да почне да спори със себе си, изобщо не би трябвало да се учи да сглобява пушка.

Когато поставям въпроса пред Плутарх, той ме уверява, че всичко е за пред камерите. Имат кадри, на които Ани се омъжва, а Джоана уцелва мишени, но цял Панем се чуди какво става с Пийта. Трябва да видят, че се бие на страната на бунтовниците, а не на Сноу. И може би ако могат да заснемат само един-два кадъра с нас двамата, не непременно как се целуваме, а просто колко сме щастливи, че пак сме заедно...

Веднага слагам край на този разговор. Това няма да стане.

В редките мигове на принудително бездействие нетърпеливо наблюдавам приготовленията за инвазията. Гледам как подготвят оборудването и провизиите, как съставят дивизиите. Лесно се познава кой заминава на бойното поле, защото го подстригват много късо — отличителният знак на човек, който влиза в битка. Много се говори за началната офанзива, чиято цел е да се превземат железопътните тунели, водещи към Капитола.

Само няколко дни преди момента, определен за потеглянето на първите войски, Йорк неочаквано ни съобщава, че ни е препоръчала за изпита и двете с Джоана трябва да се явим незабавно. Изпитът е в четири части: полигон с препятствия, където се оценява физическата подготовка, писмен изпит по тактика, изпит за уменията да си служим с оръжие и симулирана битка в Квартала. През първите три части от изпита нямам време дори да се притесня и се справям добре, но в Квартала има закъснение — някакъв технически проблем, който се опитват да отстранят. Обменяме си информация. Дотук всичко изглежда добре. Влизаш сам. Няма начин да предвидиш в каква ситуация ще попаднеш. Едно момче съобщава полугласно, че идеята в тази част е да се подложат на изпитание индивидуалните слабости на всеки.

Моите слабости? Ето нещо, за което не искам дори да помисля. Но си намирам едно тихо местенце и се опитвам да преценя какви са те. Списъкът е толкова дълъг, че изпадам в депресия. Липса на физическа сила. Почти пълна липса на тренинг. А по някакъв начин изключителният ми статут на Сойка-присмехулка не ми се струва

предимство в ситуация, в която трябва да действаме като екип. Могат да ме хванат натясно по много параграфи.

Извикват Джоана, когато пред мен остават трима души и аз ѝ кимвам окуражително. Бих искала да съм първа в списъка, защото сега започвам много да се замислям. Когато идва моят ред, вече не знам каква трябва да е стратегията ми. За щастие, щом влизам в Квартала, си спомням доста от наученото по време на тренировките. Поставена съм в ситуация на засада. Почти мигновено се появяват миротворци и трябва да се добера до сборния пункт, за да се срещна с разпръсналия се взвод. Бавно напредвам по улицата, като отстранявам миротворци по пътя си. Двама на покрива от лявата ми страна, трети — във входа пред мен. Изисква доста усилия, но не е толкова трудно, колкото очаквах. Измъчва ме чувството, че ако е много лесно, сигурно нещо ми убягва. Намирам се на две сгради от целта си, когато положението започва да става напечено. Половин дузина миротворци връхлитат иззад ъгъла. Превъзхождат ме по огнева мощ, но забелязвам нещо. В канавката се търкаля варел с бензин. Това е. Моят тест. Да се сетя, че взривяването на варела ще бъде единственият начин да изпълня мисията си. Точно когато се готвя да го направя, командирът на взвода ми, който до този момент е бил почти безполезен, тихо ми нарежда да залегна на земята. Всичките ми инстинкти ми крещат да не обръщам внимание на гласа, да дръпна спусъка, да вдигна миротворците във въздуха. И изведнъж осъзнавам кое ще сметнат военните за моята най-голяма слабост. Случаят в първите Игри, когато се втурнах за оранжевата раница, престрелката в Окръг 8, импулсивното ми хукване през площада във Втори. Не мога да се подчинявам на заповеди.

Просвам се на земята толкова силно и така бързо, че цяла седмица ще измъквам парченца чакъл от брадичката си. Някой друг взривява варела с бензин. Миротворците загиват. Стигам до сборния пункт. Когато излизам от другия край на Квартала, един войник ме поздравява, слага върху ръката ми печат с взводен номер 451 и ми казва да се явя в Командването. Почти замаяна от успеха, тичам през коридорите, завивам с буксуване зад ъглите, тичам бясно надолу по стълбите, защото асансьорът е прекалено бавен. Нахълтвам с гръм и трясък в стаята и чак тогава усещам, че в ситуацията има нещо странно: не би трябвало да съм в Командването — трябва да отида да

ме подстрижат. Хората около масата не са новобранци, а от командния състав.

Богс се усмихва и поклаща глава.

— Я да видим.

Вече обзета от неувереност, протягам ръката си с печата върху нея.

— С мен си. Това е специална част от снайперисти. Върви при взвода си. — Кимва към група хора, подредени покрай стената. Гейл. Финик. Още петима, които не познавам. Моят взвод. Не само съм приета, а и ще работя под командването на Богс. С приятелите си. Докато отивам към тях, се заставям да пристъпвам спокойно, както подобава на войник, вместо да подскачам от радост.

Освен това, сигурно сме важни, защото сме в Командването и това няма нищо общо с ролята ми на Сойка-присмехулка. Плутарх стои пред широк плосък монитор. Обяснява с какво ще се сблъскаме в Капитола. Мисля си, че презентацията е ужасна — защото дори повдигайки се на пръсти не мога да видя какво има на монитора, — докато той натиска едно копче. Във въздуха се появява холограма на квартал в Капитола.

— Това, например, е районът около една от казармите на миротворците. Не е маловажен, но не и най-съществената мишена, и все пак погледнете. — Плутарх въвежда някакъв код на клавиатурата и започват да проблясват светлини. Те са в най-различни цветове и примигват с различна честота. — Всяка светлина е „клопка“ — някакво препятствие, което може да е всякакво, от бомба до глутница мутове. Не се заблуждавайте: каквото и да съдържа, целта му е да ви вкара в капан или да ви убие. Някои си стоят тук още от Тъмните дни, други са разработени през годините. Честно казано, създал съм лично доста от тях. Тази програма, която един от нашите хора отмъкна, когато избягахме от Капитола, съдържа най-новата информация, с която разполагаме. Не знаят, че я имаме. Но дори при това положение има вероятност през последните няколко месеца да са активирани нови клопки. Именно пред това ще се изправите.

Несъзнателно пристъпвам към масата и накрая съм на сантиметри от холограмата. Протягам ръка и хващам в шепа бързо примигваща зелена светлина.

Към мен приближава някой друг — усещам напрегнатото му тяло. Финик, разбира се. Защото само един победител би видял това, което аз забелязвам веднага. Арената. Осеяна с „клопки“, контролирани от гейм-мейкърите. Финик докосва с пръсти нетрепваща червена светлинка над един вход.

— Дами и господа...

Гласът му е тих, но моят отеква из цялата стая.

— Започват Седемдесет и шестите Игри на глада!

Засмивам се. Бързо. Преди някой да има време да осъзнае какво се крие зад думите, които съм изрекла току-що. Преди да започнат да повдигат вежди, да изказват възражения, да съберат две и две и да вземат решение, че трябва да ме държат възможно най-далече от Капитола. Защото един разгневен победител с независимо мислене, с толкова психически травми, през които трудно може да се проникне, е може би последният човек, когото ще вземете във взвода си.

— Не знам защо изобщо си направи труда да накараш двама ни с Финик да преминем през това обучение, Плутарх.

— Да, ние вече сме двамата най-добре подготвени войници, които имате — добавя Финик наперено.

— Не си мислете, че този факт ми убягва — казва Плутарх с нетърпеливо махване на ръка. — Сега обратно в строя, войници Одеър и Евърдийн. Трябва да си довърша презентацията.

Оттегляме се по местата си, без да обръщаме внимание на въпросителните погледи, които останалите хвърлят в нашата посока. Плутарх продължава, а аз си придавам изключително съсредоточен вид, като кимам от време на време и се местя, за да виждам по-добре, но през цялото време си повтарям, че трябва да издържа, докато стигна в гората и там да се разкрещя. Или да почна да ругая. Или да се разплача. Или може би и трите едновременно.

Ако това е било тест, и двамата с Финик успяваме да го издържим. Плутарх свършва и разпуска събранието, а аз за миг изпитвам неприятно чувство, когато научавам, че има специална заповед за мен. Но тя се състои само да пропусна военната поддръжка, защото искат по време на очакваната капитулация Сойката-присмехулка да прилича възможно най-много на момичето от арената. Заради камерите, нали се сещате. Свивам рамене, за да

покажа, че въпросът за дължината на косата ми е напълно безразличен. Освобождават ме без по-нататъшни коментари.

В коридора двамата с Финик се приближаваме един към друг.

— Какво ще кажа на Ани? — прошепва той.

— Нищо — отговарям аз. — И аз няма да кажа нищо на майка ми и сестра ми.

Стига ни, че ние знаем, че отново излизаме на напълно оборудвана арена. Излишно е да споделяме тази новина с хората, които обичаме.

— Ако види холограма... — започва той.

— Няма. Това е поверителна информация. Трябва да е така — казвам аз. — А и все едно, не е като истинските Игри. Много хора ще оцелеят. Просто реагираме пресилено, защото — е, знаеш защо. Все още искаш да отидеш, нали?

— Разбира се. Искам да унищожа Сноу не по-малко от теб — казва той.

— Няма да е като с другите — казвам твърдо, като се опитвам да убедя и себе си. После ме осенява истинската прелест на положението. — Този път Сноу също ще бъде играч.

Преди да можем да продължим, се появява Хеймич. Той не беше на срещата: не мисли за арените, а за нещо друго.

— Джоана е пак в болницата.

Предполагам, че Джоана е добре, че е издържала изпита, но просто не е била зачислена в снайперистка част. Адски е добра в мятането на брадва, но с пушка е на средно ниво.

— Ранена ли е? Какво е станало?

— Случи се, докато беше в Квартала. Нали искат да открият потенциалните слабости на всеки войник. Затова наводниха улицата — казва Хеймич.

Това не обяснява нещата. Джоана знае да плува. Най-малкото си спомням как измина доста разстояние с плуване по време на Юбилейните Игри. Не като Финик, разбира се, но никой от нас не е като Финик.

— Е, и?

— Именно така са я изтезавали в Капитола. Мокрели са я до кости, а след това са ѝ прилагали електрошокове — казва Хеймич. — В Квартала тя си спомни нещо. Изпадна в паника, не знаеше къде се

намира. Отново е на успокоителни. — Двамата с Финик не помръдваме, сякаш сме загубили способността да реагираме. Сещам се как Джоана никога не се къпе. Как онзи ден едва се застави да излезе в дъжда, сякаш той беше киселина. Отдавах окаяното й състояние на абстиненцията след спирането на морфлинга.

— Добре е да отидете да я видите. Ако изобщо има приятели, това сте вие двамата — казва Хеймич.

Това влошава цялата ситуация. Не съм съвсем сигурна какво има между Джоана и Финик. Но аз едва я познавам. Тя няма семейство. Няма приятели. Нито дори нещо за спомен от Окръг 7, което да постави при униформените си дрехи в безличното чекмедже. Нищо.

— По-добре да кажа на Плутарх. Няма да се зарадва особено — продължава Хеймич. — Иска пред камерите в Капитола да има възможно най-много победители. Според него така се прави добра телевизия.

— Вие с Бийти ще участвате ли? — питам.

— Възможно най-много млади и привлекателни победители — поправя се Хеймич. — Така че, не. Ще останем тук.

Финик веднага отива да види Джоана, но аз се задържам отвън няколко минути, докато излиза Богс. Сега той ми е командир, затова предполагам, че именно него трябва да моля за специални услуги. Когато му казвам какво искам да направя, той ми написва пропуск, за да мога да отида в гората по време на часа за размисъл при условие да не се отдалечавам много от пазачите. Изтичвам в отделението си с намерението да използвам парашута, но той е свързан с прекалено много неприятни спомени. Вместо него вземам една от белите памучни превръзки, които донесох от Окръг 12. Квадратна. Здрава. Точно каквото ми трябва.

В гората намирам един бор и смъквам няколко шепи ароматни иглички от клоните. Слагам ги на купчинка в средата на превръзката, събирам краищата, и ги завързвам с парче лиана — получава се торбичка с големината на ябълка.

На вратата на болничната стая се вглеждам в Джоана и си давам сметка, че изглежда свирепа главно поради агресивното си поведение. Когато не може да се държи по този начин, както е в момента, виждам само крехка млада жена, с широко разположени очи, която се бори да остане будна въпреки силните лекарства. Защото се ужасява от онова,

което ще ѝ донесе сънят. Приближавам се до нея и ѝ подавам торбичката.

— Какво е това? — дрезгаво пита тя. Косата ѝ е влажна и разчорлена.

— Направих го за теб. Нещо, което да сложиш в чекмеджето си. — Слагам го в ръцете ѝ. — Помириши го.

Тя поднася торбичката към носа си и предпазливо подушва.

— Мирише като вкъщи. — Очите ѝ се наливат със сълзи.

— На това се надявах. Нали си от Окръг 7 и така нататък — казвам аз. — Помниш ли, когато се запознахме? Ти беше дърво. Е, за кратко.

Изведнъж тя стисва китката ми в желязна хватка:

— Трябва да го убиеш, Катнис.

— Не се тревожи. — Устоявам на изкушението да отскубна ръката си.

— Закълни се, че ще го направиш. В нещо, на което държиш!

— Заклевам се. В живота си. — Но тя не пуска ръката ми.

— В живота на семейството си — настоява тя.

— В живота на семейството си — повтарям аз. Предполагам, че тревогата за собственото ми оцеляване не е достатъчно убедителна. Тя ме пуска и аз разтривам китката си. — Иначе защо според теб отивам, безмозъчно същество такова?

При тези думи тя се усмихва леко.

— Просто имах нужда да го чуя. — Притиска торбичката с борови иглички към носа си и затваря очи.

Останалите дни се изнизват неусетно. Всяка сутрин има кратък период за физически упражнения и през останалото време моят взвод е на стрелбището. Упражнявам се главно с пушка, но инструкторите запазват по един час на ден за специални оръжия, което означава, че имам възможност да използвам лъка си на Сойка-присмехулка, а Гейл — своя тежък боен лък. Тризъбецът, който Бийти проектира за Финик, има множество специални качества, но най-забележителното е, че той може да го хвърли, да натисне копчето на металната гривна на китката си и тризъбецът се връща сам в ръката му, без да тича, за да го вземе.

Понякога стреляме по чучела, изобразяващи фигури на миротворци, за да се запознаем със слабите места в защитната им екипировка. Пукнатините в бронята, така да се каже. Ако уцелиш на

месо, биваш възнаграден с избликване на фалшива кръв. Нашите चुцела са подгизнали в червено.

Успокояващо е да видя колко високо е общото ниво на точност в нашата група. Заедно с Финик и Гейл, взводът се състои от петима войници от Окръг 13: Джаксън — жена на средна възраст, която е втора по ранг в командването след Богс, изглежда малко мудна, но умее да улучва мишени, които ние, останалите, дори не можем да видим без оптически мерник. Твърди, че е далекогледа. Има две сестри на двайсет и няколко години, като и двете се казват Лийг — наричаме ги Лийг 1 и Лийг 2. Те толкова си приличат в униформа, че не ги различавам, докато не забелязвам, че в очите на Лийг 1 има странни жълти петънца. Двама по-възрастни мъже, Мичъл и Хоумс, които не са много приказливи, но могат да почистят с изстрел праха от ботушите ви от петдесетина метра разстояние. Виждам и други взводове, които също са доста добри, но разбирам напълно статута ни едва когато на сутринта Плутарх се присъединява към нас.

— Взвод Четиристотин петдесет и едно, избрани сте за специална мисия — започва той. Прехапвам устната си отвътре, като се надявам, че по някакво чудо тази мисия е да убием Сноу. — Имаме много снайперисти, но голям недостиг на снимачни екипи. Ето защо вие ще бъдете нашия „Звезден взвод“. Вие ще бъдете екранните лица на инвазията.

Разочарование, шок, а после — гняв преминават из групата.

— Искате да кажете, че няма да участваме в истински бойни действия — казва троснато Гейл.

— Ще участвате в бойни действия, но може би невинаги на предната линия. Ако изобщо в този тип война може да се говори за предна линия — казва Плутарх.

— Никой от нас не иска това. — Думите на Финик са последвани от всеобщо одобрително мърморене, но аз мълча. — Ще се бием.

— Трябва да бъдете възможно най-полезни за военните действия — казва Плутарх. — И решихме, че сте най-ценни по телевизията. Само погледнете какво въздействие имаше Катнис, когато се появи в костюма си на Сойка-присмехулка. Преобърна хода на целия бунт. Забелязвате ли, че единствено тя не се оплаква? Това е, защото разбира колко важно е екранното присъствие.

Всъщност Катнис не се оплаква, защото няма намерение да остане със „Звездния взвод“, но осъзнава, че за да осъществи плановете си, първо е необходимо да се добере до Капитола. Все пак се държа прекалено послушно, може да събудя подозрения.

— Но няма само да играем пред камерите, нали? — питам аз. — Това би било прахосване на талант.

— Не се тревожи — казва ми Плутарх. — Ще ви се наложи да стреляте по съвсем истински мишени. Но искам да се пазите. Имам си достатъчно грижи и без да се налага да ви търся заместници. Сега вървете в Капитола и направете добро шоу.

Сутринта, когато потегляме, се сбогувам с майка си и с Прим. Не съм им казала, че отбранителните позиции на Капитола са като огледално отражение на оръжията на арената, но фактът, че отивам на война, е ужасен сам по себе си. Майка ми дълго време ме прегръща силно. Усещам сълзи по бузата ѝ — нещо, което тя съдържа, когато ме избраха за Игрите.

— Не се тревожи. Ще бъда в пълна безопасност. Дори не съм истински войник, а една от телевизионните марионетки на Плутарх — успокоявам я аз.

Прим ме изпраща чак до вратата на болницата.

— Как се чувстваш?

— По-добре, като знам, че си на място, където Сноу не може да ти направи нищо.

— Следващия път, когато се срещнем, ще сме се отървали от него — казва Прим твърдо. После обвива ръце около врата ми. — Пази се.

Обмислям дали да не се сбогувам за последно с Пийта и решавам, че само ще е по-зле и за двамата ни. Но все пак пускам перлата в джоба на униформата си. За спомен от момчето с хляба.

Един ховъркрафт ни откарва не къде да е, а в Окръг 12, където пред огневата зона е подготвена импровизирана зона за транспортиране. Този път няма луксозни влакове, а товарен вагон, претъпкан догоре с войници в тъмносиви униформи, които спят с глави върху раниците си. След двудневно пътуване слизаме в един от планинските тунели, които водят към Капитола и изминаваме остатъка от шестчасовия преход пеша, като внимаваме да стъпваме само по очертаната със светеща зелена боя линия.

Излизаме в бунтовническия лагер — район, обхващащ десет пресечки от железопътната гара, където двамата с Пийта пристигнахме предишните пъти. Из нея вече се тълпят войници. Определят на Взвод 451 място, където да разпънем палатките си. Този район е бил подсигурен преди повече от седмица. Бунтовниците отблъснали миротворците, като дали стотици жертви. Войските на Капитола са отстъпили и са се прегрупирали по-навътре в града. Делят ни празни и подканващи улици, осеяните със скрити капани. Всяка ще трябва да бъде прочистена от „клопките“, преди да можем да продължим.

Мичъл пита за бомбардировките от ховъркрафти — палатките ни са на открито и се чувстваме уязвими, — но Богс казва, че няма защо да се притесняваме от това. По-голямата част от въздушните сили на Капитола са унищожени в Окръг 2 или по време на инвазията. Ако са им останали някакви самолети, то те си ги пазят. Вероятно за да могат Сноу и вътрешното му обкръжение да избягат в последната минута в някой президентски бункер, ако се наложи. Собствените ни ховъркрафти бяха принудени да останат на земята, след като противовъздушните ракети на Капитола унищожиха първите няколко вълни. Битките в тази война ще се водят по улиците с — да се надяваме — само незначителни щети върху инфраструктурата и минимум човешки жертви. Бунтовниците искат Капитола, точно както Капитолът искаше Окръг 13.

След три дни, вече има риск една голяма част от Взвод 451 да дезертира от отегчение. Кресида и нейният екип ни заснемат как стреляме. Казват ни, че сме част от екипа за дезинформация. Ако бунтовниците обстрелват само посочените от Плутарх клопки, на Капитола ще му трябват около две минути, за да разбере, че разполагаме с холограмата. Затова през голяма част от времето унищожаваме незначителни мишени, за да заблудим хората в Капитола. Главно допълваме купчините стъкло във всички цветове на дъгата, които експлозиите са свалили от фасадите на сградите в бонбонени цветове. Подозирам, че редуват тези кадри с разрушаването на важни мишени в Капитола. От време на време имат нужда от услугите на истински снайперист. Вдигат се осем ръце, но Гейл, Финик и аз никога не сме сред избраните.

— Сам си си виновен, че си толкова фотогеничен — казвам на Гейл. Ако погледите можеха да убиват...

Не мисля, че са съвсем сигурни какво да правят с нас тримата, особено с мен. Нося със себе си костюма на Сойка-присмехулка, но ме снимат само в униформа. Понякога стрелям с пушка, друг път ме карат да използвам лък и стрели. Изглежда не искат да се лишат напълно от Сойката-присмехулка, но искат да ме принизят до обикновен пехотинец. Тъй като не ме интересува, е по-скоро забавно, отколкото разстройващо да си представям споровете, които се водят в Окръг 13.

Макар външно да изразявам недоволство заради това, че не ни е отредено никакво истинско участие, аз съм заета със собствени задачи. Всеки от нас има хартиена карта на Капитола. Градът има формата на почти идеален квадрат. Картата е разделена с линии на по-малки квадрати, означени отгоре с букви и отстрани с цифри, така че оформят решетка. Разглеждам я внимателно, като отбелязвам пресечките и страничните улици, но това са второстепенни материали. Командирите тук работят с холограмата на Плутарх. Всеки има ръчно устройство, наречено за кратко „холо“, което предава изображения като онези, които видях в Командването. Могат да увеличат изображението на всеки участък от решетката и да видят какви „клопки“ ги очакват. Холото е самостоятелно устройство, нещо като разкрасена карта, тъй като не може нито да изпраща, нито да приема сигнали. Но е далеч по-добро от моята хартиена карта.

Холото се задейства от гласа на съответния командир, който се представя по име. Щом започне да работи, то реагира на гласовете на останалите във взвода, така че ако, да кажем, Богс загине или бъде сериозно ранен, някой друг да поеме командването. Ако някой във взвода повтори думата „танатоска“ три пъти последователно, холото ще експлодира, като взривява всичко в радиус от около пет метра. Целта е да не попадне във вражески ръце. От само себе си се разбира, че всички бихме го направили без колебание.

Следователно трябва да открадна активираното холо на Богс и да изчезна, преди той да усети. Мисля, че ще е по-лесно да му открадна зъбите.

На четвъртата сутрин войник Лийг 2 попада на погрешно отбелязана „клопка“. При сблъсъка оттам не изхвърква рояк комари мутанти, за които бунтовниците са подготвени, а се изстрелват облак метални стрелички. Едната попада в мозъка ѝ. Тя умира преди

медиците да успеят да стигнат до нея. Плутарх обещава, че бързо ще ѝ намери заместник.

На следващата вечер пристига най-новият член на взвода ни. Без белезници. Без охрана. Излиза бавно от гарата с пушка, полюшваща се на ремъка през рамото му. Следва шок, смущение, съпротива, но на ръката на Пийта с прясно мастило е отпечатано „451“. Богс му взема оръжието и отива да се обади на някого.

— Това няма да промени нищо — казва Пийта на нас, останалите. — Изпрати ме лично президент Коин. Според нея проповеите имат нужда от повече напрежение.

Може и така да е. Но щом Коин е изпратила Пийта тук, значи е решила и друго. Че съм ѝ по-полезна мъртва, отколкото жива.

**ЧАСТ III
УБИЕЦ**

Никога не съм виждала Богс ядосан. Нито когато пренебрегнах заповедите му, нито когато повърнах върху него, нито дори когато Гейл му счупи носа. Но сега се връща от телефонния си разговор с президент Коин и е ядосан. Първата му работа е да инструктира заместничката си, войник Джаксън, да постави двама души за денонощна охрана на Пийта. После ме извежда на разходка — вървим между палатките в ширналия се пред нас лагер, докато взводът остава далеч зад нас.

— Все едно, той ще се опита да ме убие — казвам. — Особено тук. Където има толкова много лоши спомени, които да го предизвикат.

— Ще се погрижа да го обуздая, Катнис — казва Богс.

— Защо сега Коин иска да умра? — питам.

— Тя го отрича — отговаря той.

— Но ние знаем, че е вярно — казвам. — И сигурно поне имаш някаква теория.

Богс ми отправя продължителен, суров поглед, а после отговаря:

— Ето какво знам. Президент Коин не те харесва. Никога не те е харесвала. Пийта е този, когото тя искаше да измъкне от арената, но никой друг не беше съгласен. Ти я принуди да даде имунитет на другите победители, с което влоши още повече положението. Но и това може да се пренебрегне, като се има предвид колко добре се представи.

— Тогава какво? — настоявам.

— В някакъв момент в близко бъдеще изходът от тази война ще се реши. Ще бъде избран нов лидер — казва Богс.

Завъртам очи:

— Богс, никой не смята, че този лидер ще съм аз.

— Не. Не смятат — съгласява се той. — Но ти ще подкрепиш някого. Дали ще е президентът Коин? Или някой друг?

— Не знам. Никога не съм мислила за това.

— Ако незабавният ти отговор не е „Коин“, значи си заплаха. Ти си лицето на бунта. Може да имаш по-голямо влияние от всеки друг — казва Богс. — Отстрани изглежда, че просто я търпиш.

— И ще ме убие, за да ми затвори устата. — Още щом изричам думите, осъзнавам, че са верни.

— Вече не си й нужна като човек, около когото да се обединят бунтовниците. Както каза тя, основната ти цел — да сплотиш окръзите — успя — напомня ми Богс. — Следващите пропове може да се направят и без теб. Остава само едно последно нещо, с което можеш да допринесеш за бунта.

— Да умра — казвам тихо.

— Да. Да се превърнеш в мъченик, в чието име да се борим — казва Богс. — Но това няма да се случи, докато аз съм на пост, войник Евърдийн. Планирам да имаш дълъг живот.

— Защо? — Подобен вид мислене ще му навлече единствено неприятности. — Не ми дължиш нищо.

— Защото си го заслужи — казва той. — Сега се връщай във взвода си.

Знам, че би трябвало да съм признателна на Богс, задето поема такъв риск заради мен, но всъщност съм само ядосана и раздразнена. Сега как да му открадна холото и да дезертирам? И преди ми беше трудно да взема това решение без този нов дълг. Вече съм му длъжница за това, че ми спаси живота.

Когато виждам как виновникът за настоящата ми дилема спокойно опъва палатката си на нашето място, се вбесявам.

— По кое време трябва да стоя на пост? — питам Джаксън.

Тя присвива очи към мен подозрително или просто се опитва да хване лицето ми на фокус.

— Не съм те включила в списъка със смените.

— Защо не? — питам.

— Не съм сигурна, че наистина би могла да застреляш Пийта, ако се стигне дотам — казва тя.

Отговарям високо, за да може целият взвод да ме чуе.

— Няма да застрелям Пийта. С него е свършено. Джоана е права. Ще е все едно да застрелям някой мут на Капитола. — Изпитвам приятно усещане, че мога да кажа нещо толкова ужасно за него, на висок глас, пред публика, след всички унижения, които понесох след завръщането му.

— Е, подобен коментар също не те препоръчва особено добре — казва Джаксън.

— Включете я в списъка — чувам да казва Богс зад гърба ми.

Джаксън поклаща глава и си отбелязва нещо.

— От полунощ до четири. С мен си.

Прозвучава сигналът за вечеря и двамата с Гейл се нареждаме на опашката в столовата.

— Искаш ли аз да го убия? — пита той безцеремонно.

— Така със сигурност ще отпратят и двама ни — казвам. Но макар да съм бясна, бруталността на предложението ме разтърсва. — Мога да се справя с него.

— Искаш да кажеш, докато избягаш? Ти и книжната ти карта, и евентуално едно холо, ако успееш да се добереш до него? — Значи на Гейл не са му убягнали приготовленията ми. Надявам се, че не са били толкова очевидни за останалите. Все пак никой не ме познава по-добре от него. — Не планираш да ме зарежеш тук, нали? — пита той.

Точно до този момент, наистина възнамерявах да го направя. Но да имам на разположение ловния си партньор, за да ми пази гърба, не звучи като лоша идея.

— Като твой другар по оръжие, трябва настоятелно да ти препоръчам да останеш с взвода си. Но не мога да ти попреча да дойдеш, нали?

Той се ухилва:

— Не. Не, освен ако не искаш да предупредя останалата част от армията.

Взвод 451 и телевизионният екип си вземат вечеря от столовата и се събират в кръг, за да се нахранят. Усещам напрежение. Отначало си мисля, че то се дължи на Пийта, но към края на вечерята си давам сметка, че доста недружелюбни погледи са насочени към мен. Това е бърз обрат, тъй като съм напълно сигурна, че когато Пийта се появи, всички бяха загрижени колко опасен може да се окаже, особено за мен. Но едва след като ме свързват по телефона с Хеймич, разбирам.

— Какво се опитваш да направиш? Предизвикваш го да те нападне? — пита ме той.

— Разбира се, че не. Искам да ме остави на мира — казвам.

— Е, той не може. Не и след това, на което го подложи Капитолът — казва Хеймич. — Виж, Коин може и да го е изпратила там с надеждата, че той ще те убие, но Пийта не знае това. Той не разбира какво му се е случило. Така че не можеш да го обвиняваш...

— Не го обвинявам!

— Напротив. Наказваш го отново и отново за неща, които са извън неговия контрол. Виж, не казвам, че не би трябвало да имаш заредено оръжие до себе си през цялото време. Но мисля, че е време да смениш този малък сценарий в главата си. Ако теб те бяха отвели в Капитола и те бяха обработили с отрова от хрътоси, а после се беше опитала да убиеш Пийта, той така ли щеше да се държи с теб? — настоява Хеймич.

Млъквам. Не. Изобщо нямаше да се държи така с мен. Щеше да се опита да ме върне на всяка цена. Не да ме изолира, да ме изостави, да ме гледа враждебно при всяка среща.

— Ние с теб сключихме сделка да се опитаме да го спасим. Помниш ли? — казва Хеймич. Когато не реагирам, той казва сърдито: — Гледай да си спомниш — и прекъсва връзката.

От прохладен и свеж, есенният ден става студен. Повечето войници от взвода се вмъкват в спалните си чували. Някои спят под открито небе, близо до печката в средата на лагера ни, докато други се оттеглят в палатките си. Лийг 1 най-после се е предала на мъката от смъртта на сестра си и през брезента чуваме приглушения ѝ плач. Лягам в палатката си, като размишлявам върху думите на Хеймич. И със срам осъзнавам, че тъй като мисля единствено как да убия Сноу, съм пренебрегнала един много по-труден проблем. Да се опитам да спася Пийта от сенчестия свят, в който е попаднал след „отвлечането“. Не знам как да стигна до него, не знам и как да го изведа оттам. Не мога да измисля никакъв план. В сравнение с това задачата да прекося смъртоносната арена, да намеря Сноу и да го застрелям в главата изглежда като детска игра.

В полунощ изпълзвам от палатката си и се настанявам на едно походно столче близо до печката, за да остана на пост заедно с Джаксън. Богс нареди на Пийта да спи навън, на открито, където ние, останалите, можем да го държим под око. Той обаче не спи. Вместо това седи, притиснал раницата си до гърдите, докато несръчно се опитва да прави възли с въженце. Познавам го добре. Същото, което Финик ми даде онази нощ в бункера. Когато го виждам в ръцете на Пийта, все едно, че чувам Финик да повтаря онова, което Хеймич ми каза преди малко — че съм отхвърлила Пийта. Сега може би е добър момент да започна да поправам това. Само да можех да измисля какво

да кажа. Но не мога. Затова не казвам нищо. Чува се само дишането на спящите войници.

След около час Пийта проговаря:

— Последните две години сигурно са били изтощителни за теб. Мъчила си се да решиш дали да ме убиеш или не. Напред-назад. Напред-назад.

Това изглежда ужасно нечестно и първият ми импулс е да кажа нещо язвително. Но си припомням разговора с Хеймич и се опитвам да направя първата предпазлива стъпка към Пийта:

— Никога не съм искала да те убия. Освен когато си помислих, че помагаш на професионалистите да ме убият. След това винаги те възприемах като... съюзник. — Това е съвсем безопасна дума. Изпразнена от всякакво емоционално обвързване, но не заплашителна.

— Съюзник. — Пийта изрича думата бавно, опитвайки вкуса ѝ. — Приятелка. Любима. Победителка. Враг. Годеница. Мишена. Мут. Съседка. Ловец. Трибут. Съюзник. Ще го добавя към списъка от думи, които използвам, за да се опитам да те разгадая. — Той непрекъснато омотава и размотава въжетото в пръстите си. — Проблемът е, че вече не мога да преценя кое е истина и кое — лъжа.

Ритмичното дишане е престанало — това показва, че другите или са се събудили, или изобщо не са заспивали. Подозирам последното.

От един вързоп в сенките се дочува гласът на Финик:

— Тогава трябва да попиташ, Пийта. Така прави Ани.

— Кого да попитам? — казва Пийта. — На кого мога да имам доверие?

— Ами, на нас като за начало. Ние сме твоят взвод — казва Джаксън.

— Вие сте мои пазачи — изтъква той.

— Това е така — казва тя. — Но ти спаси живота на много хора в Тринайсети. Ние не забравяме подобни неща.

В последвалата тишина се мъча да си представя какво означава да не можеш да отличиш илюзията от действителността. Да не знам дали Прим и майка ми ме обичат. Дали Сноу е мой враг. Дали човекът от другата страна на печката ме е спасил или ме е пожертвал. Без особено усилие животът ми бързо се превръща в кошмар. Изведнъж изпитвам желание да разкажа на Пийта всичко за това, кой е той, и коя

съм аз, и как в крайна сметка се озовахме тук. Но не знам откъде да започна. Не ме бива. Не ме бива за нищо.

Няколко минути преди четири Пийта пак се обръща към мен.

— Любимият ти цвят... зеленият ли е?

— Точно така. — После се сещам да добавя нещо: — А твоят е оранжевият.

— Оранжевият? — Не изглежда убеден.

— Не ярко оранжево. А по-меко. Като залеза — уточнявам. — Поне това ми каза веднъж.

— О-о... — Той затваря за кратко очи — може би се опитва да извика в съзнанието си спомена за този залез — после кимва. — Благодаря ти.

Но от мен се изливат още думи:

— Ти си художник. Ти си пекар. Обичаш да спиш на отворен прозорец. Никога не си слагаш захар в чая. И винаги си връзваш връзките на обувките на двоен възел.

После се пъхам в палатката си, преди да направя нещо глупаво — например да се разплача.

На сутринта Гейл, Финик и аз отиваме да стреляме по прозорците на сградите заради снимачния екип. Когато се връщаме в лагера, Пийта е заедно с насядалите в кръг войници от Окръг 13, които са въоръжени, но разговарят открито с него. Джаксън е измислила игра, наречена „Вярно или не“, за да помогне на Пийта. Той споменава нещо, което според него се е случило, а те му казват дали е действително или въображаемо, и после обикновено следва кратко обяснение.

— Повечето хора от Дванайсети са загинали в пожара.

— Вярно. По-малко от деветстотин от вас се добраха живи до Тринайсети.

— Аз съм виновен за пожара.

— Не е вярно. Президентът Сноу разруши Окръг 12, както някога разруши и Тринайсети, за да отправи послание към бунтовниците.

Това ми се струва добра идея, докато не осъзнавам, че ще съм единствената, която може да потвърди или отрече по-голямата част от онова, което му тежи. Джаксън ни разпределя на смени. Прикрепва към нас тримата — Финик, Гейл и мен — по един войник от Окръг 13.

Така Пийта винаги ще има достъп до някого, който го познава по-отблизо. Разговорът не тече гладко. Пийта дълго обмисля дори съвсем дребни сведения от рода на това, откъде хората са си купували сапун в родния ни окръг. Гейл запълва празнините в паметта му по отношение на много неща, свързани с Окръг 12; Финик е експертът по двете издания на Игрите, в които е участвал Пийта, защото е бил ментор в първото и трибут — във второто. Но тъй като най-голямото объркване на Пийта е свързано с мен — и не на всичко може да се даде просто обяснение — разговорите ни са мъчителни и тежки, макар че засягаме само най-повърхностни детайли. Цветът на роклята ми в Окръг 7. Предпочитанието ми към хлебчетата със сирене. Името на учителя ни по математика, когато бяхме малки. Възстановяването на спомените му за мен е мъчително. Навярно то е дори невъзможно след онова, което му е причинил Сноу. Но ми се струва правилно да му помогна да опита.

На следващия следобед ни съобщават, че имат нужда от целия взвод, за да направят един доста сложен пропо клип. Пийта е прав за едно: Коин и Плутарх са недоволни от качеството на кадрите, които получават от Звездния взвод. Много скучни. Много невдъхновени. Очевидният отговор е, че никога не ни позволяват да правим друго, освен да се преструваме, че стреляме. Но сега не е нужно да се оправдаваме, а да произведем полезен продукт. Затова днес за снимките на клипа са определили един специален квартал. В него дори има две активни „клопки“. При задействането на едната избухва стрелба. Другата хваща врага в мрежа, за да бъде разпитан или екзекутиран, според предпочитанията на онези, които са го заловили. Но все пак това е маловажен жилищен квартал и няма стратегическо значение.

Телевизионният екип възнамерява да създаде усещане за повишен риск, като пусне димни бомби и добави звукови ефекти, имитиращи стрелба. Всички обличаме тежки защитни костюми, дори телевизионният екип, сякаш се отправяме в сърцето на бойните действия. Позволяват на онези от нас, които имат специални оръжия, да ги вземат заедно с пушките. Богс връща пушката на Пийта, но не пропуска да му каже на висок глас, че е заредена само с халосни патрони.

Пийта просто свива рамене:

— И без друго не съм кой знае какъв стрелец. — През цялото време наблюдава съсредоточено Полукс — вече започваме леко да се тревожим, когато той най-после проумява загадката и развълнувано казва:

— Ти си авокс, нали? Досетих се от начина, по който преглъщаш. С мен в затвора имаше двама авокси. Дарий и Лавиния, но пазачите ги наричаха главно „червенокосите“. Прислужваха ни в Тренировъчния център, затова арестуваха и тях. Гледах как ги измъчват до смърт. Тя имаше късмет. Пуснаха прекалено силно напрежение и сърцето ѝ спря веднага. Трябваша им няколко дни, за да довършат него. Биха го, рязаха части от тялото му. Непрекъснато му задаваха въпроси, но той не можеше да говори, само издаваше ужасни животински звуци. Нали разбирате, те не искаха информация. Искаха да гледам какво става.

Пийта оглежда зашеметените ни лица, сякаш чака отговор. Когато такъв не следва, той пита:

— Вярно или не? — Липсата на реакция го разстройва още повече. — Вярно или не? — настоява той.

— Вярно — казва Богс. — Поне доколкото ми е известно... е вярно.

Пийта унило отпуска рамене.

— Така си и мислех. Нямахте нищо... лъскаво в него. — Той бавно се отдалечава от групата, като мърмори нещо за пръсти на ръце и крака.

Отивам при Гейл, притискам чело към онова място от бронята му, където би трябвало да са гърдите му, и усещам ръката му да ме обгръща. Най-после знаем името на момичето, което гледахме Капитолът да отвлича от гората на Окръг 12 и съдбата на нашия приятел миротворец, който се опита да спаси Гейл. Не е сега моментът да пробуждам щастливи спомени. Те изгубиха живота си заради мен. Добавям ги към личния си списък с жертви, който започна на арената, а сега наброява хиляди. Когато вдигам очи, виждам, че разказът е повлиял различно на Гейл. Изражението му говори, че няма достатъчно планини за взривяване, нито достатъчно градове за унищожаване. То обещава смърт.

С ужасяващия разказ на Пийта, все още пресен в умовете ни, вървим с хрущене из улиците, осеяни с изпочупени стъкла, докато стигаме до целта си — квартала, който трябва да превземем. Целта

може да е малка, но истинска. Събираме се около Богс да разгледаме холографското изображение на улицата. „Клопката“ с пушечната стрелба е разположена малко по-нататък, точно над тентата на един апартамент. Би трябвало да успеем да я задействаме с куршуми. „Клопката“ с мрежата е по-далече, почти на другия ъгъл. За целта ще трябва някой да задейства механизма на сензора, реагиращ на движение. Всички доброволно предлагат услугите си с изключение на Пийта, който, изглежда, не е съвсем наясно какво става. Мен не ме избират. Изпращат ме при Месала, който ме гримира за евентуални кадри в близък план.

Взводът заема позиции под ръководството на Богс, а после трябва да изчакаме Кресида да разположи и операторите. И двамата са от лявата ни страна. Кастор е отпред, а Полукс — отзад, за да са сигурни, че няма да се записват взаимно. Месала пуска две димни бомби, за да създаде подходяща атмосфера. Тъй като това е едновременно мисия и фотосесия, точно се готвя да попитам кой отговаря за нея — командирът или режисьорът ми, — когато Кресида се провиква:

— Камера!

Бавно потегляме надолу по обвитата в лека мъгла улица, точно като някое от упражненията ни в Квартала. Всеки трябва да взриви поне един участък от прозорци, но на Гейл е възложена истинската цел. Когато той улучва „клопката“, ние се крием във входовете или залягаме на красивата настилка от камъни в бледо оранжево и розово, докато над главите ни плющи дъжд от куршуми. След малко Богс ни нарежда да тръгваме напред.

Кресида ни спира, преди да успеем да се изправим, тъй като са й нужни няколко кадъра в близък план. Редуваме се да пресъздаваме реакциите си. Падаме на земята, правим гримаси, притискаме се към стената. Знаем, че трябва да се отнасяме сериозно към работата си, но цялото нещо ни се струва малко глупаво. Особено когато се оказва, че не съм най-лошият актьор във взвода. Съвсем не. Усилията на Мичъл да изобрази безразсъдна смелост, съпроводени със скърцане със зъби и издуване на ноздри, предизвикват такъв смях, че се налага Богс да ни се скара.

— Вземете се в ръце, Взвод Четиристотин петдесет и едно — казва той твърдо. Но виждаме как сдържа усмивката си, докато

проверява отново следващата „клопка“. Разполага холото така, че да намери най-добрата светлина в задимения въздух. Все още е обърнат с лице към нас, когато стъпва с левия крак върху оранжевото паве. И задейства бомбата, която избухва и му откъсва краката.

Само за миг красивият стъклопис се разбива на парчета и зад него се разкрива грозният свят. Смехът преминава в писъци, петна от кръв покриват паветата в пастелни цветове, истинският дим затъмнява специалните ефекти, предназначени за телевизионния екран.

Във въздуха се разнася втора експлозия и ушите ми пищят. Но не мога да определя откъде идва.

Стигам първа до Богс, мъча се да разгадая разкъсаната плът, липсващите крайници, да намеря нещо, с което да спра червения поток, който се лее от тялото му. Хоумс ме избутва настрани и отваря комплект за първа помощ. Богс стиска силно китката ми. Лицето му, посивяло от предсмъртната агония и пепелта, сякаш се смалява. Но следващите му думи са заповед:

— Холото.

Холото. Трескаво търся наоколо, ровя из парчетата лепнеци от кръв плочи и потръпвам, когато се натъквам на късчета топла плът. Намирам го забито в стълбищна шахта заедно с единия ботуш на Богс. Вдигам го, избърсвам го с голи ръце и го връщам на командира си.

Хоумс е сложил превръзка върху остатъка от лявото бедро на Богс, но тя вече е мокра. Мъчи се да стегне другия крак с турникет над оцелялото коляно. Останалите от взвода са се подредили в защитна формация около телевизионния екип и нас. Финик се опитва да свести Месала, когото експлозията е запратила в стената. Джаксън сипе нареждания в полевата радиостанция, напразно се мъчи да съобщи в лагера да изпратят медици, но знам, че е твърде късно. Още от малка, докато наблюдавах майка си как работи, знам, че щом локвата кръв достигне определена големина, вече няма връщане назад.

Коленича до Богс, готова да повтора ролята, която изиграх с Ру, и с момичето-морфлинг от Окръг 6, да му бъда опора, докато животът го напуска. Но и двете ръце на Богс са заети с холото. Той въвежда някаква команда, притиска пръст към екрана, така че устройството да разпознае отпечатъка, и когато то е готово, изрича поредица от букви и

числа. Лъч зелена светлина избликва от холото и осветява лицето му. Той казва:

— Негоден за командване. Предавам устройството на войник Катнис Евърдийн от Взвод Четиристотин петдесет и едно — Едва успява да обърне холото към лицето ми: — Кажете си името.

— Катнис Евърдийн — казвам аз в зеления лъч и той ме приковава. Не мога да помръдна, нито дори да примигна, докато пред мен бързо потрепват образи. Сканира ли ме? Записва ли ме? Или ме заслепява? Зеленият лъч изчезва и разтърсвам глава, за да я проясня. — Какво направи?

— Подгответе се за отстъпление! — провиква се Джаксън.

Финик крещи нещо в отговор, като сочи с жестове към пресечката, откъдето влязохме. От улицата изригва гейзер от някакво мазно, черно вещество, разпростира се между сградите и образува стена от непрогледен мрак. Не е нито течност, нито газ, нито механично, нито естествено. Със сигурност е смъртоносно. Невъзможно е да се върнем по пътя, по който дойдохме.

Разнася се оглушителна стрелба, когато Гейл и Лийг 1 започват да си пробиват път с експлозии през камъните към далечния край на пресечката. Разбирам какво правят едва когато на десетина метра от мен избухва нова бомба и отваря дупка в улицата. Тогава осъзнавам, че се опитват да разчистят мините. Двамата с Хоумс хващаме Богс и го повличаме след Гейл. Започва агонията и той крещи от болка, а аз искам да спра, да намеря по-добър път, но тъмнината се издига над сградите, набъбва, връхлита върху нас като вълна.

Някой ме дръпва силно назад, изпускам ръката на Богс и падам върху камъните. Пийта гледа надолу към мен, объркан, луд, отново „отвлечен“ — вдигнал е пушката си и се прицелва да ми размаже черепа. Премията се, чувам как прикладът се стоварва с трясък на улицата, зървам с крайчето на окото си падащите тела, когато Мичъл се хвърля върху Пийта и го притиска към земята. Но Пийта, винаги толкова силен, а сега — и подтикван от безумието, предизвикано от отровата на хрътосите, пъха крака под корема на Мичъл и го хвърля във въздуха.

Чува се рязко изщракване на капан, когато „клопката“ се задейства. Четири кабела, прикрепени към релси на сградите, разхвърлят камъните и отдолу излиза мрежата, която обгръща Мичъл.

Първо не проумяваме защо се покрива с кръв толкова бързо, но после виждаме бодливата тел, която го обгръща. Разпознавам я незабавно. Тя увенчаваше оградата около Окръг 12. Викам му да не мърда и се задавам от миризмата на черния мрак — плътна, гъста като катран. Вълната се е издигнала до връхната си точка и е започнала да спада.

Гейл и Лийг 1 прострелват ключалката на входната врата на сградата на ъгъла, след това започват да обстрелват кабелите, на които е закрепена мрежата на Мичъл. Другите се мъчат да удържат Пийта. Хвърлям се обратно към Богс и двамата с Хоумс го завличаме в апартамента, през нечий обзаведен в розово и бяло кадифе хол, през коридор, в който висят семейни снимки, върху мраморния под на кухнята, където рухваме. Кастор и Полукс внасят Пийта, който се гърчи и се мъчи да се освободи. Джаксън успява някак да му сложи белезници, но от това той само започва да буйства още повече и те са принудени да го заключат в един килер.

В хола се чува затръшването на входната врата, крещят хора. После по коридора се разнасят тежки стъпки, докато черната вълна минава с рев покрай сградата. От кухнята чуваме как прозорците стенат и се чупят. Противният мирис на катран се просмуква във въздуха. Финик внася Месала. Лийг 1 и Кресида влизат след тях в стаята, като се препъват и кашлят.

— Гейл! — пищя аз.

Той влиза, затръшва кухненската врата зад гърба си и изрича задавено само една дума: „Газ!“ Кастор и Полукс грабват хавлиени кърпи и кухненски престилки, за да запушат пролуките, докато Гейл повръща в яркожълтата мивка.

— Мичъл? — пита Хоумс. Лийг 1 само поклаща глава.

Богс тика холото в ръката ми. Устните му се движат, но не мога да разбера какво казва. Навеждам ухо към устата му, за да доловя дрезгавия му шепот:

— Не им се доверявай. Не се връщай. Убий Пийта. Направи това, за което дойде.

Дръпвам се назад, за да виждам лицето му.

— Какво? Богс? Богс? — Очите му са все още отворени, но мъртви. Притиснато в ръката ми, залепено към нея от кръвта, е холото.

Пийта рита отвътре вратата на килера и звуците се смесват с накъсаното дишане на останалите. Но той като че ли губи сили.

Ритниците намаляват до неравномерно барабанене. После — нищо. Чудя се дали и той е мъртъв.

— Мъртъв ли е? — пита Финик, като поглежда надолу към Богс. Кимвам. — Трябва да се махаме отгук. Веднага. Току-що задействахме цяла улица с „клопки“. Сигурно са ни открили с охранителните камери.

— Може да си сигурен — казва Кастор. — Всички улици са покрити с камери. Обзалагам се, че са задействали черната вълна ръчно, когато са ни видели да записваме пропо клипа.

— Радиовръзките ни прекъснаха почти веднага. Вероятно има устройство за електромагнитно излъчване. Но ще върна всички ни в лагера. Дай ми холото. — Джаксън посяга към устройството, но аз го притискам към гърдите си.

— Не. Богс го даде на мен — казвам.

— Не ставай смешна — изсъсква тя. Разбира се, тя смята, че е нейно. Тя е заместник-командир.

— Вярно е — казва Хоумс. — Той ѝ предаде холото, преди да умре. Видях го.

— Защо би го направил? — настоява Джаксън.

Защо, наистина? Вие ми се свят от ужасните събития от последните пет минути — Богс осакатен, умиращ, мъртъв, убийствената ярост на Пийта, Мичъл — окървавен, омотан в мрежата, погълнат от онази противна черна вълна. Обръщам се към Богс: толкова отчаяно ми е нужен жив. Изведнъж съм сигурна, че той, и може би само той, е изцяло на моя страна. Спомням си последните му заповеди...

„Не им се доверявай. Не се връщай. Убий Пийта. Направи това, за което дойде“.

Какво искаше да каже? На кого да не се доверявам? На бунтовниците? На Коин? На хората, които ме гледат точно сега? Няма да се върна, но той сигурно знае, че не мога да застрелям Пийта. Мога ли? Трябва ли? Дали Богс се беше сетил, че това, което всъщност дойдох да направя, е да дезертирам и лично да убия Сноу?

Не мога да реша всичко това точно сега, затова решавам да изпълня само първите две заповеди: да не се доверявам на никого и да навляза по-навътре в Капитола. Но как мога да оправдая това? Да ги накарам да ми позволят да задържа холото?

— Защото изпълнявам специална мисия за президента Коин. Единствено Богс знаеше за нея.

Това по никакъв начин не убеждава Джаксън.

— С каква задача?

Защо да не им кажа истината? Тя е по-правдоподобна от всичко, което мога да измисля. Но трябва да изглежда като истинска мисия, а не отмъщение.

— Да убия президента Сноу преди човешките загуби от тази война непоправимо да намалят населението ни.

— Не ти вярвам — казва Джаксън. — Като твой настоящ командир ти заповядвам да ми предадеш холото.

— Не — отговарям аз. — Това ще бъде в пряко нарушение на заповедите на президента Коин.

Насочват се оръжия. Половината взвод — към Джаксън, половината — към мен. Всеки момент някой ще умре, когато се обажда Кресида:

— Вярно е. Затова сме тук. Плутарх иска събитието да се предава по телевизията. Смята, че ако успеем да заснемем как Сойката-присмехулка убива Сноу, това ще сложи край на войната.

Това разколебава дори Джаксън. После тя посочва с пушката си към килера:

— А той защо е тук?

Тук ме хваща натясно. Не мога да се сетя за логична причина, поради която Коин би изпратила неуравновесено момче, програмирано да ме убие, на подобна ключова мисия заедно с мен. Историята ми звучи неубедително. Кресида отново ми идва на помощ:

— Защото двете интервюта с Цезар Фликърман след Игрите бяха заснети в личната резиденция на президента Сноу. Плутарх смята, че Пийта може да ни бъде донякъде полезен като водач в малко познато за нас място.

Иска ми се да попитам Кресида защо лъже заради мен, защо се бори да продължим с моята измислена мисия. Сега не е моментът.

— Трябва да вървим! — казва Гейл. — Аз тръгвам с Катнис. Ако вие не искате, тръгвайте обратно към лагера. Но да се размърдаме!

Хоумс отключва килера и мятат изпадналия в безсъзнание Пийта на рамо.

— Готови сме.

— Богс? — пита Лийг 1.

— Не можем да го вземем. Той щеше да разбере — казва Финик. Смъква пушката от рамото на Богс и премята ремъка през своето. — Води, войник Евърдийн.

Не знам как да водя. Поглеждам към холото за напътствия. Все още е активирано, но със същия успех може да е изключено, защото не ми върши никаква работа. Няма време да натискам копчетата, за да разбере как да го задействам.

— Не знам как да си служа с това. Богс каза, че ще ми помогнеш — обръщам се към Джаксън. — Каза, че мога да разчитам на теб.

Джаксън се намръщва, издърпва холото от мен и въвежда някаква команда. Появява се образ.

— Ако излезем през кухненската врата, има малък вътрешен двор, после — задната стена на друга жилищна сграда на ъгъла. Виждаме общ изглед от четирите улици, които се събират при пресечната точка.

Взирам се в картата и се мъча да се ориентирам — във всички посоки примигват „клопки“. И това са само тези, за които Плутарх знае. Холото не показваше, че кварталът, от който току-що излязохме, е миниран, че там се намира черният гейзер или че мрежата е направена от бодлива тел. Освен това, сега знаят позицията ни и може да се наложи да се справяме с миротворци. Усещам, че всички са вперили поглед в мен и прехапвам устната си.

— Сложете си противогазите. Връщаме се по същия път.

Веднага се разнасят възражения. Повишавам тон, за да ги надвикам.

— Ако вълната е била толкова мощна, може да е задействала и погълнала други „клопки“ по пътя ни.

Хората спират, за да обмислят това. Полукс прави няколко бързи знака на брат си.

— Може да е извадила от строя и камерите — превежда Кастор. — Да е зацапала обективите.

Гейл вдига единия си ботуш на кухненския плот, оглежда черните пръски по предния му край и ги остъргва с кухненски нож.

— Не е разяждащо. Според мен е предназначено или да ни задуши, или да ни отрови.

— Може би най-добрият ни шанс — казва Лийг 1.

Всички слагат противогазите си. Финик намества противогаза върху безжизненото лице на Пийта. Кресидата и Лийг 1 крепят помежду си замаяния Месала.

Чакам някой да поеме начело, когато си спомням, че сега това е моя задача. Натискам кухненската врата и не срещам съпротива. Дебел почти два сантиметра слой от черното лепкаво вещество покрива почти три четвърти от коридора. Докосвам го предпазливо с върха на ботуша си и установявам, че прилича на гел. Повдигам крака си — веществото се разтяга, отскача и се връща на мястото си. Правя три крачки в гела и поглеждам назад. Няма следи от стъпки. Това е първото хубаво нещо за днес. Гелът става малко по-плътен, докато прекосявам хола. Внимателно отварям външната врата, като очаквам цели литри от веществото да се излеят вътре като порой, но то запазва формата си.

Розово-оранжевият квартал изглежда така, сякаш са го потопили в черен лак и са го оставили да изсъхне. Паветата, сградите, дори покривите са покрити с черния гел. Над улицата като сълза виси огромна капка. От нея се подават две очертания. Цев на пушка и човешка ръка. Мичъл. Спирам и гледам нагоре, докато пристигне цялата група.

— Ако някой иска да се върне по каквато и да е причина, сега е моментът — казвам. — Няма да питам защо, няма да му се сърдя. — Никой не показва желание да се върне. Тръгвам навътре в Капитола, като знам, че нямаме много време. Тук пластът от гел е по-дълбок, от десет до петнайсет сантиметра, и при всяка стъпка издава засмукващ звук, но все още заличава следите ни.

Вълната трябва да е била огромна, задвижвана от чудовищна сила, тъй като се простира на няколко пресечки пред нас. Пристъпвам внимателно, но предположението ми, че е задействала други „клопки“, изглежда е било правилно. Една пресечка е осеяна със златистите тела на хрътоси. Сигурно са били пуснати на свобода, но гелът ги е убил. Малко по-нататък цяла жилищна сграда се е срутила и гелът е покрил развалините. Спринтирам на всяка пресечка, като вдигам ръка, правейки знак на останалите да изчакат, докато оглеждам дали няма опасност, но изглежда вълната е обезвредила „клопките“ далеч по-добре, отколкото би могъл който и да е взвод от бунтовници.

На петата пресечка виждам, че стигаме точката, където вълната е започнала да изчерпва силата си. Тук гелът е малко по-дълбок от два

сантиметра и виждам показващи се върхове на бебешко сини покриви от другата страна на следващата пресечка. Започва да се стъмнява и отчаяно се нуждаем да намерим скривалище и да направим план. Избирам един апартамент на около две трети от пътя до следващата пресечка. Хоумс разбива ключалката с лост и нареждам на другите да влизат. Оставам на улицата още минута, докато и последните следи от стъпките ни изчезват и после затварям вратата зад себе си.

Фенерчетата на пушките ни осветяват голям хол с огледални стени — отвсякъде ни гледат собствените ни отражения. Гейл проверява прозорците, които изглеждат здрави и сваля противогаза си.

— Всичко е наред. Усеща се миризма, но не е силна.

Изглежда апартаментът е с точно същото разположение като първия, в който се скрихме. Гелът не пропуска светлина през прозорците откъм улицата, но през щорите в кухнята все пак се промъква малко светлина. Има коридор и две спални с бани. Витата стълба в хола води към втория етаж, който представлява едно помещение. Тук няма прозорци, но лампите са оставени да светят — вероятно от някой, който се е евакуирал набързо. Огромен телевизионен екран, празен, но излъчващ меко сияние, заема едната стена. Плюшени кресла и канапета са разпръснати из стаята. Именно тук се събираме, отпусваме се в меките кресла и се опитваме да си поемем дъх.

Джаксън държи пушката си насочена към Пийта, макар че той все още е с белезници и в безсъзнание, проснат върху тъмносиньото канапе, където го стовари Хоумс. Какво ще правя с него? С екипа? И, честно казано, с всички, освен Гейл и Финик. Защото предпочитам да открия Сноу с тях двамата, отколкото без тях. Но не мога да поведе десет души на измислена мисия из Капитола, дори да можех да си служа с холото. Трябваше ли, можех ли да ги изпратя обратно, когато имах този шанс? Или беше прекалено опасно? Както за тях, така и за мисията ми? Може би не трябваше да слушам Богс, може би халюцинираше преди да умре. Може би най-добре е да си призная, но тогава Джаксън ще поеме командването и в крайна сметка ще се върнем в лагера. Където ще трябва да отговарям пред Коин.

Въвлякох всички в безнадеждна каша и не съм в състояние да намеря решение. В този момент далечна поредица от експлозии леко разтърсва стаята.

— Не беше близо — уверява ни Джаксън. — Поне на четири-пет пресечки.

— Където оставихме Богс — казва Лийг 1.

Въпреки че никой не го е докосвал, телевизорът изведнъж оживява и издава пронизително пиукане, при което половината от нас скачат на крака.

— Не се плашете! — обажда се Кресида. — Извънреден репортаж. Като има такъв, всички телевизори в Капитола се включват автоматично.

На екрана се появяваме ние, точно след като бомбата извади Богс от строя. Глас зад кадър съобщава на зрителите какво гледат, докато ние се опитваме да се прегрупираме, стряскаме се от черния гел, който изригва от улицата, губим контрол над положението. Гледаме последвалия хаос, докато вълната зацапва камерите. Накрая виждаме Гейл — той е сам на улицата и се мъчи да простреля кабелите, които държат Мичъл във въздуха.

Репортерът назовава Гейл, Финик, Богс, Пийта, Кресида и мен поименно.

— Няма заснети от въздуха кадри. Богс сигурно беше прав за ховъркрафтите им — казва Кастор. На мен това ми убегна, но един професионален оператор забелязва подобни неща.

Репортажът продължава с кадри от вътрешния двор на сградата, където се скрихме. По протежение на покрива срещу предишното ни скривалище са се подредили миротворци. Обстрелват един ред апартаменти, предизвикват поредицата от експлозии, които чухме, и сградата рухва.

Сега превключват към репортаж на живо. На покрива заедно с миротворците стои репортерка. Зад нея жилищната сграда гори. Огнеборци се опитват да овладеят пожара с маркучи с вода. Обявяват ни за мъртви.

— Най-последно малко късмет — казва Хоумс.

Вероятно е прав. Със сигурност е по-добре, отколкото Капитолът да ни преследва. Само че си представям как ще подейства това на хората в Окръг 13. Където майка ми и Прим, Хейзъл и децата, Ани, Хеймич и безброй жители на Тринайсети ще си помислят как току-що са ни видели да умираме.

— Баща ми. Току-що изгуби сестра ми, а сега... — казва Лийг 1.

Повтарят репортажа многократно. Наслаждават се на победата си, особено над мен. Спират го, за да пуснат филм, който показва издигането на Сойката-присмехулка до бунтовнически водач — мисля, че са подготвили тази част предварително, защото изглежда доста изгладена, — а после превключват на живо и двама репортери обсъждат моя жесток, но напълно заслужен край. Обещават, че по-късно Сноу ще направи официално изявление. Предаването свършва.

Бунтовниците не правят опит да прекъснат предаването със свои клипове и това ме кара да мисля, че смятат видяното за истина. Ако е така, наистина трябва да разчитаме само на себе си.

— Е, сега, когато сме мъртви, какъв е следващият ни ход? — пита Гейл.

— Не е ли очевидно? — Никой дори не е разбрал, че Пийта се е свестил. Не знам откога гледа, но ако се съди по нещастното изражение на лицето му — достатъчно дълго, за да види какво се случи на улицата. Как обезумя, опита се да ми разбие главата и запрати Мичъл в „клопката“. Той мъчително се надига, сяда и се обръща към Гейл.

— Следващият ни ход е... да ме убиеете.

За втори път в рамките на по-малко от час някой иска смъртта на Пийта.

— Не ставай смешен — казва Джаксън.

— Току-що убих член на нашия взвод! — изкрещява Пийта.

— Отблъсна го от себе си. Нямахме как да знаеш, че ще задейства мрежата точно на това място — казва Финик, за да го успокои.

— Няма значение. Той е мъртъв, нали? — По лицето на Пийта започват да се стичат сълзи. — Не знаех. Никога не съм се виждал такъв преди. Катнис е права. Аз съм чудовището. Аз съм мутът. Аз съм онзи, когото Сноу превърна в оръжие!

— Не си виновен ти, Пийта — казва Финик.

— Не можете да ме вземете с вас. Въпрос на време е да убия някой друг. — Пийта оглежда нерешителните ни изражения. — Може би си мислите, че е по-милостиво просто да ме зарежете някъде. Да ме оставите да се оправям сам. Но това е все едно да ме предадете на Капитола. Мислите ли, че ще ми направите услуга, ако ме изпратите обратно при Сноу?

Пийта. Обратно в ръцете на Сноу. Измъчван физически и психически, докато не остане нищо от някогашния Пийта.

По някаква причина в ума ми започва да се върти последната строфа от „Дървото на обесения“. Онази, в която мъжът предпочита любимата му по-скоро да е мъртва, отколкото да я изложи на злините, които я очакват в света:

*С мен ела, с мен ела
при дървото
и носи огърлица от връв редом с мене и ти.
Странни работи случват се тук
и едва ли по-странно ще бъде
при дървото с надвиснали клони
да се срещнем в среднощ аз и ти.*

— Ще те убия, преди това да се случи — казва Гейл. — Обещавам.

Пийта се поколебава, сякаш обмисля доколко може да разчита на това предложение, а после поклаща глава:

— Така няма да стане. Ами ако те няма, за да го направиш? И аз искам от онези отровни таблетки, които имате вие, останалите.

Танатоска. В лагера има една таблетка, в специалното джобче на костюма ми на Сойка-присмехулка. Но има и още една в най-горния джоб на униформата ми. Интересно, че не са дали една на Пийта. Може би Коин е сметнала, че той може да я вземе, преди да има шанс да ме убие. Не е ясно дали Пийта смята да я използва сега, за да ни спести необходимостта да го убием или само в случай, че Капитолът отново го вземе в плен. Като се има предвид в какво състояние е, предполагам, че това ще стане по-скоро рано, отколкото късно. Със сигурност ще е по-лесно за нас, останалите, ако не се налага да го застреляме. Това определено ще опрости решението на проблема с пристъпите му, по време на които е готов да убива.

Не знам дали е заради „клопките“, или от страх, или от това, че видях Богс да умира, но имам чувството, че пак съм на арената. Сякаш никога не съм я напускала. Отново се бия не само за собственото си оцеляване, но и за това на Пийта. Колко доволен ще е Сноу, как ще се забавлява, ако ме накара да го убия. Да направи така, че смъртта на Пийта да ми тежи на съвестта през времето, което ми остава да живея.

— Не става въпрос за теб — казвам аз. — Ние имаме задача. И ти си нужен. — Поглеждам останалите от групата. — Мислите ли, че можем да намерим някаква храна тук?

Ако не броим комплекта за първа помощ и камерите, нямаме нищо друго, освен униформите и оръжията си.

Половината от нас остават да пазят Пийта и да следят дали Сноу ще направи изявление, а останалите търсят нещо за ядене. Месала се оказва изключително ценен, защото е живял в почти същия апартамент като този и знае къде е най-вероятно хората да складират храна. Например в шкафа, скрит зад огледалото в спалнята или зад вентилационната решетка в коридора. Така че макар кухненските шкафове да са съвсем празни, намираме над трийсет консерви и няколко кутии с бисквити.

Струпаните запаси възмущават войниците, израснали в Окръг 13.

— Това не е ли незаконно? — пита Лийг 1.

— Напротив, в Капитола биха ви сметнали за глупаци, ако не го правите — казва Месала. — Още преди Юбилейните игри хората започнаха да се запасяват с дефицитни стоки.

— Докато други бяха лишени от тях — отбелязва Лийг 1.

— Именно — казва Месала. — Така стават нещата тук.

— За щастие, иначе нямаше да имаме нищо за вечеря — казва Гейл. — Всеки да грабва по една консерва.

Някои от нашата група, изглежда, нямат особено желание да го направят, но този метод е толкова добър, колкото и всеки друг. Не съм в настроение даделя всичко на единайсет равни части, като се съобразявам с възрастта, телесното тегло и физическата форма. Ровя из купчината и се каня да взема консерва треска, когато Пийта ми подава друга:

— Вземи.

Приемам я, без да знам какво да очаквам. На етикета пише: „Агнешко задушено“.

Стисвам устни при спомена за дъжда, прокапващ през камъните в пещерата, неумелите ми опити да флиртувам и аромата на любимото ми ястие от Капитола в мразовития въздух. Значи и той помни някаква част от това. Колко щастливи, колко гладни, колко близки бяхме, когато онази кошница за пикник се приземи пред нашата пещера.

— Благодаря. — Отварям я. — Има даже и сушени сливи. — Прегъвам капака и го използвам като импровизирана лъжица. Сега това място има и вкуса на арената.

Предаваме си един на друг кутия с изискани бисквити със сметанов пълнеж, когато пиукането започва отново. Гербът на Панем светва върху екрана и остава там, докато звучи химнът. А след това започват да показват лицата на загиналите, точно както правеха с трибутите на арената. Първо показват четиримата от нашия телевизионен екип, после Богс, Гейл, Финик, Пийта и мен. Ако не броим Богс, не се занимават с войниците от Тринайсети — или нямат представа кои са, или знаят, че те са безинтересни за зрителите. После се появява и самият той, седнал на бюрото си, зад него се дипли знаме, свежата бяла роза проблясва на ревера му. Сигурно наскоро се е подложил на още разкрасителни операции, защото устните му са по-

пухкави от обикновено. А подготвителният му екип наистина трябва да му слага по-малко руж.

Сноу поздравява миротворците за добре свършената работа и ги хвали за това, че са отървали страната от заплахата, наречена Сойка-присмехулка. Предрича, че с моята смърт ще настъпи обрат в хода на войната, тъй като сломените бунтовници са останали без човек, когото да следват. А какво съм била аз всъщност? Едно бедно, неуравновесено момиче, с известен талант да си служи с лък и стрели. Не някакъв голям мислител, не „мозъкът“ на бунта, просто едно лице, измъкнато от развалините, защото бях привлякла вниманието на нацията с безумните си изпълнения в Игрите. Но необходимо, много необходимо — защото бунтовниците нямат в редиците си истински лидер.

Някъде в Окръг 13 Бийти натиска някакъв превключвател, защото сега лицето, което гледа към нас, не е на президента Сноу, а на президента Коин. Тя се представя пред Панем, заявява, че е водач на бунта, а след това произнася хвалебствено слово за мен. Възхвала за момичето, което оцеля от Пласта и Игрите на глад, а после превърна една страна от роби в армия от борци за свобода.

— Жива или мъртва, Катнис Евърдийн ще остане лицето на този бунт. Ако някога решимостта ви се поколебае, спомнете си за Сойката-присмехулка и в нейно лице ще намерите силата, от която се нуждаете, за да освободите Панем от неговите потисници.

— Нямах представа колко много означавам за нея — казвам аз, което предизвиква смях от страна на Гейл и въпросителни погледи — от страна на останалите.

На екрана се появява силно ретуширана моя снимка, на която изглеждам красива и яростна, а зад мен играят пламъци. Няма думи. Няма лозунг. Лицето ми е всичко, което им е нужно сега.

Бийти отново дава думата на напълно владеещия се Сноу. Имам чувството, че президентът е смятал телевизионния канал за извънредни емисии за непробиваем и тази вечер някой ще умре, задето системата е била компрометирана.

— Утре сутринта, когато измъкнем тялото на Катнис Евърдийн от пепелищата, ще видим коя точно е Сойката-присмехулка. Едно мъртво момиче, което не можа да спаси никого, дори себе си. — Появява се гербът, прозвучава химнът, предаването свършва.

— Само дето няма да я намерите — казва Финик на празния екран, изричайки на глас онова, което вероятно всички си мислим. Отсрочката ще е кратка. Щом разровят пепелищата и открият липсата на единайсетте тела, ще разберат, че сме се измъкнали.

— Можем поне да наберем преднина пред тях — казвам аз. Изведнъж усещам колко съм уморена. Единственото ми желание е да легна на зеленото плюшено канапе и да заспя. Да се свия под завивката, направена от заешка козина и гъши пух. Вместо това изваждам холото и настоявам Джаксън да ми обясни основните команди — които всъщност се отнасят до въвеждането на координатите на най-близкия квадрат от картата — за да мога поне да започна да боравя сама с устройството. Когато устройството показва местоположението ни, усещам как сърцето ми се свива още по-силно. Сигурно се приближаваме към ключови мишени, защото броят на „клопките“ забележимо се е увеличил. Можем ли да продължим да се придвижваме напред в този букет от примигващи светлини, без да ни открият? Не можем. А щом не можем, значи сме хванати като птици в мрежа. Решавам, че е най-добре да не се правя на много велика, когато съм с тези хора. Особено когато погледът ми непрекъснато се насочва към зеленото канапе. Затова питам:

— Някакви предложения?

— Защо за начало не изключим някои възможности? — казва Финик. — Улицата не е вариант.

— Покривите са също толкова опасни, колкото и улицата — казва Лийг 1.

— Може би все още имаме шанс да се оттеглим, да се върнем по пътя, по който дойдохме — казва Хоумс. — Но това ще означава провалена мисия.

Пробожда ме чувство на вина, тъй като съм си измислила така наречената мисия.

— Никога не е било планирано всички да продължим. Вие просто имахте лошия късмет да бъдете с мен.

— Е, това е спорен въпрос. Сега сме с теб — казва Джаксън. — Така че не можем да стоим безучастно. Не можем да се придвижим напред. Не можем да се придвижим встрани. Мисля, че ни остава само един вариант.

— Под земята — казва Гейл.

Под земята. Което ми е омразно. Като мините и тунелите и Окръг 13. Под земята, където се ужасявам, че ще умра, което е глупаво, защото дори да умра над земята, все едно пак ще ме погребат под земята.

Холото може да показва както намиращите се на нивото на улицата „клопки“, така и подземните. Виждам, че когато се спускаме под земята, чистите, надеждни линии на картата на улиците са преплетени с объркан лабиринт от тунели. Но изглежда „клопките“ тук са по-малко.

През две врати от нас вертикална тръба свързва нашата редица апартаменти с тунелите. За да стигнем до апартамента, където е тръбата, трябва да минем през сервизната шахта, която се простира по цялата дължина на сградата. Можем да влезем в шахтата през гардероба на горния етаж.

— Добре. Да направим да изглежда така, сякаш никога не сме били тук — казвам аз. Заличаваме всички следи от престоя си. Изхвърляме празните консервни кутии в шахтата за смет, пълните прибираме в джобовете си за после, преобръщаме изцапаните с кръв възглавници на дивана, избърсваме следите от гел по плочките. Няма как да поправим ключалката на входната врата, но я заключваме с допълнителната брава, за да не се отваря при натискане.

Накрая остава да се справим само с Пийта. Той се настанява на синия диван и отказва да помръдне.

— Няма да тръгна. Или ще разкрия местоположението ви, или заради мен ще пострада още някой.

— Хората на Сноу ще те намерят — казва Финик.

— Тогава ми оставете една таблетка. Ще я глътна само ако се налага — казва той.

— Това не е вариант. Тръгвай с нас — казва Джаксън.

— Иначе какво ще направите? Ще ме застреляте ли? — казва Пийта.

— Ще те упоим и ще те носим — казва Хоумс. — Което едновременно ще ни забави и ще ни изложи на опасност.

— Стига сте се правили на благородни! Не ме е грижа дали ще умра! — Той се обръща към мен, вече с умолителен тон. — Катнис, моля те. Не разбираш ли, искам да приключа с това?

Лошото е там, че *наистина* разбирам. Защо не мога просто да го оставя? Да му дам тайно една таблетка, да дръпна спусъка? Дали държа толкова много на Пийта или не искам да оставя Сноу да победи? Дали не превърнах Пийта в пионка в моите лични Игри? Това е отвратително, но може и да е така. А ако е така, най-милосърдно ще бъде веднага да убия Пийта. Но за добро или зло, не желанието за милосърдие е това, което ме мотивира.

— Губим време. Ще дойдеш ли доброволно или ще трябва да те упоим?

Пийта заравя лице в ръцете си за няколко минути, после се изправя да тръгне с нас.

— Да му освободим ли ръцете? — пита Лийг 1.

— Не! — изръмжава Пийта, като притиска белезниците плътно към тялото си.

— Не — повтарям като ехо аз. — Но искам ключа. — Джаксън ми го подава безмълвно. Пускам го в джоба на панталона си, където той се удря с лек звън в перлата.

Когато Хоумс разбива металната вратичка на сервизната шахта, се сблъскваме с нов проблем. Няма начин черупките на операторите да минат през тесния проход. Кастор и Полукс ги свалят и вземат само резервните камери. Всяка е голяма колкото кутия за обувки и вероятно върши също толкова добра работа. Месала не може да измисли къде да скрие обемистите черупки, затова в крайна сметка ги оставяме в гардероба. Неприятно ми е, че трябва да оставим толкова ясна следа, но какво друго можем да направим?

Движим се един след друг и държим раниците и вещите си на една страна, но пак е тясно. Отминаваме първия апартамент и влизаме във втория. В една от спалните вместо баня има врата с надпис „Сервизно помещение“. Тук е входът към тръбата.

Месала се намръщва при вида на широкия кръгъл капак и за миг се връща към проблемите на своя стар свят:

— Точно затова никой не иска средния апартамент. Непрекъснато влизат и излизат работници, и няма втора баня. Но наемът е значително по-евтин. — После забелязва развеселеното изражение на Финик и добавя: — Няма значение.

Лесно отваряме капака към тръбата. По широката стълба с гумени ленти на стъпалата бързо и лесно се спускаме в недрата на

града. Събираме се в подножието на стълбата и чакаме очите ни да се приспособят към мъждивата светлина, докато вдишваме смесицата от химикали, плесен и отходни води.

Полукс, блед и изпотен, посяга и се вкопчва в китката на Кастор. Сякаш може да падне, ако няма кой да го крепи.

— Брат ми работеше тук долу, след като стана авокс — обяснява Кастор. Разбира се. На кого друг биха възложили да поддържа тези влажни, зловонни проходи, минирани с „клопки“? — Трябваша ни пет години, преди да успеем да му откупим позволение да работи над земята. Нито веднъж не видях слънце.

При по-добри условия, в ден, когато сме преживели по-малко ужаси и сме по-отпочинали, някой със сигурност би се сетил какво да каже. Вместо това всички дълго мълчим, опитвайки се да измислим някакъв отговор.

Накрая Пийта се обръща към Полукс:

— Е, в такъв случай ти току-що се превърна в най-ценния ни актив. — Кастор се размива, а Полукс успява да се усмихне.

Стигаме до средата на първия тунел, когато осъзнавам какво беше толкова забележително в тези думи. Това беше гласът на предишния Пийта, на човека, който винаги успяваше да се сети и да каже най-подходящото нещо, когато всички мълчаха. Иронично, насърчително, забавно, но без да обиди никого. Хвърлям поглед назад към него, докато върви с усилие, воден от пазачите си — Гейл и Джаксън, — със забит в земята поглед, с приведени напред рамене. Толкова обезсърчен. Но за миг той беше същият.

Пийта е прав. Полукс се оказва ценен колкото десет холографски устройства. Под големите булеварди и улици се намира мрежа от широки тунели, която повтаря разположението на улиците отгоре. Нарича се Трансферната зона и се използва за доставка на стоки с малки камиони из целия град. През деня многобройните „клопки“ са дезактивирани, но през нощта Трансферната зона е минно поле. Стотици допълнителни проходи, отходни шахти, железопътни трасета и канализационни тръби образуват лабиринт с многобройни нива. Полукс знае подробности, без които непосветените не биха оцелели тук — например в кои разклонения са ни необходими противогози и къде може да се натъкнем на оголени жици или плъхове, големи колкото бобри. Предупреждава ни за мощната струя вода, която

избликва периодично от каналите, посочва предварително времето, когато авоксите се сменят, показва ни къде да се скрием, за да избегнем почти безшумно преминаващите товарни влакове. Най-важното — знае къде са камерите. На това мрачно, мъгливо място те не са много, освен в Трансферната зона, но ги заобикаляме отдалече.

Под напътствията на Полукс се придвижваме бързо — забележително бързо в сравнение с придвижването ни над земята. След около шест часа сме изтощени. Три сутринта е и сигурно все още имаме няколко часа, преди да разберат, че телата ни липсват, да претърсят развалините на сградата в случай, че сме се опитали да се измъкнем през шахтите и да започне преследването.

Когато предлагам да си починем, никой не възразява. Полукс намира малко, топло помещение, в което бучат машини, осеяни с ръчки и циферблати. Вдига четири пръста, за да покаже, че трябва да си тръгнем след четири часа. Джаксън изготвя график за постове и тъй като не съм в първата смяна, се смествам в тясното пространство между Гейл и Лийг 1 и моментално заспивам.

Сякаш броени минути по-късно Джаксън ме разтърсва да се събудя и да застъпя на пост. Шест часът е и след един час трябва да сме на път. Джаксън ми казва да изям една консерва и да държа под око Полукс, който е настоял да остане на пост през цялата нощ.

— Не може да заспи тук долу.

С усилие се разсънвам, изяждам консерва картофи и зелен боб, и седя облежната на стената, с лице към вратата. Полукс изглежда напълно буден. Вероятно цяла нощ си е спомнял за петте години, през които е бил затворен тук. Измъквам холото и успявам да въведа координатите ни и да огледам тунелите. Както и очаквам, с приближаването ни към центъра на Капитола се появяват все повече „клопки“. Известно време двамата с Полукс натискаме бутоните на холото, за да видим какви капани ни чакат. Когато започва да ми се вие свят, му подавам устройството и се облягам отново на стената. Гледам спящите войници, оператори и приятели, и се питам колко от нас ще видят пак слънцето.

Когато погледът ми пада върху Пийта, който е отпуснал глава точно до краката ми, виждам, че е буден. Иска ми се да можех да разчета какво става в ума му, да проникна вътре и да разплета бъркотията от лъжи. После се спирам на нещо, което мога да постигна.

— Ял ли си? — питам. С леко поклащане на глава той показва, че не е. Отварям кутия пилешка супа и му я подавам, но без капака, за да не се опита да си пререже китките или нещо подобно. Той сяда, вдига консервата и пие жадно супата. Дъното на кутията отразява светлинните от машините и си спомням нещо, което се е загнездило в съзнанието ми и не ми дава мира от вчера насам. — Пийта, когато попита дали случаят с Дарий и Лавиния е бил истина и Богс ти каза, че е истина, ти отговори, че така си мислел. Защото в спомена нямало нищо лъскаво. Какво имаше предвид?

— О, не знам точно как да го обясня — казва ми той. — Отначало всичко беше просто пълна каша. Сега мога да различа определени неща. Мисля, че виждам някакъв модел. Спомените, които в Капитола промениха с отровата от хрътоси, имат тази странна особеност. Или са много ярки или образите не са стабилни. Помниш ли какво беше, когато бяхме ужилени?

— Дърветата се тресяха. Имаше гигантски цветни пеперуди. Аз паднах в яма с оранжеви мехурчета. — Замислям се за това. — Лъскави оранжеви мехурчета.

— Точно така. Но нищо, свързано с Дарий или Лавиния, не беше такова. Мисля, че още не ми бяха инжектирали отрова — казва той.

— Е, това е добре. Ако можеш да отделиш едното от другото, ще можеш да определиш кое е вярно и кое не.

— Да. А ако можеха да ми пораснат криле, щях да мога да летя. Само че на хората не могат да им пораснат криле — казва той. — Вярно или не?

— Вярно. Но хората нямат нужда от криле, за да оцелеят.

— Сойките-присмехулки имат нужда. — Той довършва супата и ми връща консервната кутия.

На флуоресцентната светлина кръговете под очите му приличат на синини.

— Още има време. Добре е да поспиш. — Без да се съпротивлява, той пак ляга, но продължава да се взира в стрелката на един уред, която бързо подскача ту на една, ту на друга страна. Бавно, сякаш докосвам ранено животно, протягам ръка и отмятам кичур коса от челото му. Той замръзва при докосването ми, но не се отдръпва. Затова продължавам внимателно да пригладдам косата му назад. За пръв път го докосвам доброволно от последната арена насам.

— Все още се опитваш да ме закриляш. Вярно или не? — прошепва той.

— Вярно — отговарям аз. Изглежда, че е нужно по-подробно обяснение. — Защото ние двамата все това правим. Закриляме се взаимно. — След около минута той се унася в сън.

Малко преди седем двамата с Полукс започваме да будим останалите. Разнасят се обичайните прозевки и въздишки, които придружават събуждането. Но слухът ми долавя и още нещо. Почти като съскане. Може би е само пара, излизаща от някоя тръба или забързан влак някъде в далечината...

Казвам на всички да замълчат, за да разпозная какъв е звукът. Има съскане, да, но не е един продължителен звук. Повече прилича на много издишвания, които оформят думи. Една-единствена дума. Отекваща навсякъде из тунелите. Една дума. Едно име. Повторено отново и отново.

— *Катнис.*

Край на отсрочката. Сигурно Сноу ги е накарал да копаят през цялата нощ. Веднага щом са изгасили пожара. Открили са останките на Богс, за кратко са се почувствали уверени, а после, докато часовете са се нижели без повече трофеи, са заподозрели нещо. В някакъв момент са осъзнали, че са изиграни. А президентът Сноу не понася да го правят на глупак. Няма значение дали са ни проследили до втория апартамент или са предположили, че сме се спуснали право под земята. Знаят, че сега сме тук долу и са пуснали по следите ни нещо, вероятно глутница мутове, твърдо решени да ме открият.

— Катнис. — Звукът е толкова близо, че подскачам. Оглеждам се трескаво да открия откъде идва, със зареден лък и търся мишена. — Катнис. — Устните на Пийта едва се движат, но няма съмнение, че той е произнесъл името ми. Точно когато си мислех, че изглежда малко по-добре, когато си мислех, че може би малко по малко се връща обратно при мен, ето доказателството колко дълбоко е проникнала отровата на Сноу. — Катнис. — Пийта е програмиран да отговаря на съскащия хор, да се включи в преследването. Започва да се размърдва. Нямам избор. Насочвам стрелата си да пробия мозъка му. Едва ли ще почувства нещо. Изведнъж той се изправя, сяда, отваря широко очи и се задъхва. — Катнис! — Рязко извърта глава към мен, но сякаш не забелязва лъка ми и насочената стрела. — Катнис! Изчезвай отук!

Колебая се. В гласа му усещам тревога, но не и лудост.

— Защо? Какво издава този звук?

— Не знам. Знам само, че трябва да те убие — казва Пийта. — Бягай! Махай се! Изчезвай!

След като за миг самата аз съм объркана, в крайна сметка решавам, че не се налага да го убивам. Отпускам тетивата и оглеждам разтревожените лица около мен.

— Каквото и да е това, то преследва мен. Може би сега е най-подходящият момент да се разделим.

— Но ние сме ти охрана — казва Джаксън.

— И твой телевизионен екип — добавя Кресида.

— Няма да те оставя — казва Гейл.

Поглеждам екипа, въоръжен единствено с камери и клипбордове. Финик има две пушки и тризъбец. Казвам му да даде едната на Кастор. Да извади халосния патрон от пушката на Пийта, да я зареди с истински и да въоръжи Полукс. Тъй като Гейл и аз имаме лъкове, даваме пушките си на Месала и Кресиди. Няма време да им показваме нищо, освен как да се прицелват и да дърпат спусъка, но от близко разстояние това може и да е достатъчно. По-добре е, отколкото да са беззащитни. Сега единственият невъоръжен е Пийта, но и без друго човек, който шепне името ми заедно с глутница мутове, няма нужда от оръжие.

Заличаваме всички следи от помещението, като се изключи миризмата ни. В момента няма как да го направим. Допускам, че именно така ни проследяват и откриват съскащите създания, защото няма други физически следи. Обонянето на мутовете сигурно е ненормално остро, но може би след продължително газене из водата в канализационните тръби ще успеем да ги заблудим.

Съскането става по-отчетливо, но така можем и по-добре да определим къде се намират мутовете. Зад нас са, все още доста далече. Сноу вероятно е наредил да ги пуснат на свобода под земята близо до мястото, където са намерили тялото на Богс. Теоретично, би трябвало да имаме добра преднина пред тях, макар че те със сигурност са много по-бързи от нас. Спомням си подобните на вълци създания на първата арена, маймуните по време на Юбилейните игри, уродливите чудовища, които съм виждала по телевизията през годините и се питам каква ли форма ще имат тези мутове. Каквато според Сноу ще ме изплаши най-много.

Двамата с Полукс разработваме план за следващия етап от пътуването ни и тъй като води далече от съскането, не виждам причина да го променям. Ако се движим бързо, може би ще се доберем до резиденцията на Сноу, преди мутовете да ни настигнат. Но с бързината идва и небрежността: погрешната стъпка и разплискването на вода, металният звук, когато пушката се удари в тръба, дори собствените ми заповеди, изречени по-високо, отколкото е нужно.

Изминаваме още около три пресечки по една преливна тръба и участък от изоставени железопътни релси, когато започват писъците. Плътни, гърлени. Рикоширащи от стените на тунела.

— Авокси — казва веднага Пийта. — Така звучеше Дарий, когато го изтезаваха.

— Сигурно мутовете са ги намерили — казва Кресидида.

— Значи не преследват само Катнис — казва Лийг 1.

— Вероятно са готови да убият всеки и няма да спрат, преди да се доберат до нея — казва Гейл. След часовете, прекарани в изследвания заедно с Бийти, най-вероятно е прав.

И ето ме в същото положение. Заради мен пак умират други. Приятели, съюзници, напълно непознати хора, които загиват заради Сойката-присмехулка.

— Оставете ме да продължа сама. Отведете ги. Ще прехвърля холото на Джаксън. Останалите от вас могат да довършат мисията.

— Никой няма да се съгласи! — казва Джаксън раздразнено.

— Губим време! — казва Финик.

— Слушайте — прошепва Пийта.

Письците са спрели и в тишината името ми пак започва да отеква, стряскащо близо. Сега е както зад нас, така и под нас.

— Катнис.

Побутвам Полукс по рамото и започваме да тичаме. Лошото е, че планирахме да слезем на по-ниско ниво, но сега тази възможност отпада. Когато стигаме до стълбите, които водят надолу, Полукс и аз търсим върху екрана на холото възможна алтернатива, когато започвам да се задъхвам от недостиг на въздух.

— Сложете противогазите! — нарежда Джаксън.

Няма нужда от противогази. Всички дишат един и същ въздух. Само на мен ми се повдига и повръщам, защото само аз реагирам на миризмата. Идва откъм стълбите. Усеща се през мириса на отходни води. Рози. Разтрепервам се.

Отдръпвам се назад и изведнъж излизам в Трансферната зона. Гладки улици, настлани с плочки в пастелни цветове, също като онези отгоре, но с бели тухлени стени от двете страни вместо къщи. Улично платно, по което камионите за доставка могат да се движат с лекота, без задръстванията на Капитола. Сега всичко е пусто. Вдигам лъка си и взривявам първата „клопка“ с експлозивна стрела, която унищожава гнездо месоядни плъхове. После се втурвам към следващата пресечка: знам, че там само при една погрешна стъпка земята под краката ни ще се разтвори и ще паднем в нещо, наречено Месомелачката.

Изкрещявам да предупредя другите да не се отделят от мен. Планирам да се промъкнем зад ъгъла и после да взривим Месомелачката, но ни дебне друга необозначена „клопка“.

Случва се безшумно. Не го забелязвам, но Финик ме дръпва да спра:

— Катнис!

Обръщам се светкавично, готова да пусна стрела, но какво може да се направи? Две от стрелите на Гейл вече лежат безполезни до широкия лъч златна светлина, който сияе от пода до тавана. Вътре Месала е неподвижен като статуя, надигнал се на пръстите на единия си крак, с наклонена назад глава, хванат в лъча. Не мога да разбера дали крещи, макар че устата му е широко отворена. Гледаме, напълно безпомощни, как плътта се стопява от тялото му като восък от свещ.

— Не можете да му помогнете! Не можете! — Пийта започва да блъска хората напред. — Не можете! — Удивително, той е единственият, който все още е в достатъчно добро състояние, за да ни накара да се раздвижим. Не знам защо се владее, когато би трябвало да е обезумял и да се готви да ми пръсне мозъка, но това може да се случи всеки миг. Когато ръката му натиска рамото ми, се извърщам от ужасяващото нещо, което някога беше Месала. Заставям краката си да тръгнат напред — бързо, толкова бързо, че едва успявам да спра с буксуване преди следващата пресечка.

Чуваме изстрели, куршумите попадат в мазилката и тя се посипва като дъжд. Оглеждам се първо на една, после на друга страна, търсейки „клопката“, обръщам се назад и виждам взвода миротворци, които се задават с тежки стъпки надолу по Трансферната зона към нас. Тъй като Месомелачката ни препречва пътя, не можем да направим друго, освен да отвърнем на огъня. По численост ни превъзхождат двойно, но все още имаме шестима първоначални членове на Звездния взвод, които не се опитват да тичат и да стрелят едновременно.

Като риби в аквариум, мисля си аз, когато по белите им униформи разцъфват червени петна. Три четвърти от тях са повалени и мъртви, но от тунела започват да прииждат още — там, откъдето избягах от миризмата...

Това не са миротворци.

Те са бели, с по четири крайника, с горе-долу човешки ръст, но тук приликите свършват. Голи, с дълги опашки като на влечуги, извити

гърбове и издадени напред глави. Спускат се върху миротворците — и живите, и мъртвите — стисват вратовете им в челюстите си и откъсват главите заедно с каските. Очевидно да произхождаш от Капитола е също толкова безполезно тук, колкото беше и в Тринайсети. Само след няколко секунди миротворците са обезглавени. Мутовете се отпускат по корем и започват да пълзят бързо към нас.

— Насам! — изкрещявам, като прегръщам стената и правя остър завой надясно, за да избегна „клопката“. Когато всички са до мен, стрелям и Месомелачката се задейства. От земята изникват огромни механични зъби, които сдъвкват настилката и я превръщат в прах. За мутовете би трябвало да е невъзможно да ни последват, но не съм сигурна. Мутовете с вид на вълци и маймуни, с които съм се сблъсквала, можеха да скачат невероятно надалече.

Съскането изгаря ушите ми, а от вонята на розите ми се вие свят. Сграбчвам Полукс за ръката:

— Отказваме се от мисията. Как най-бързо можем да излезем горе?

Няма време да гледаме холото. Следваме Полукс на десетина метра през Трансферната зона и минаваме през една врата. Давам си сметка, че подът сега не е с плочки, а от бетон, че пълзя през воняща тръба и излизам на тесен трийсет сантиметров корниз. Намираме се в главния канал. На около метър под нас бълбука отровен бульон от човешки отпадъци, боклук и отровни химикали. Части от повърхността горят, от други се издигат зловещи облаци от изпарения. Един поглед ти подсказва, че паднеш ли вътре, няма измъкване. Придвижваме се по хлъзгавия корниз толкова бързо, колкото смеем, успяваме да се доберем до тесен мост и го прекосяваме. В нишата на другия край на моста Полукс потупва с ръка една стълба и сочи нагоре към шахтата. Това е. Нашият изход.

Един бърз поглед към нашата група ми подсказва, че нещо не е наред.

— Чакайте! Къде са Джаксън и Лийг 1?

— Останаха при Мелачката, за да задържат мутовете — казва Хоумс.

— Какво? — Хвърлям се обратно към моста, защото не искам да оставя никого на онези чудовища, когато той ме дръпва обратно.

— Не позволявай животът им да отиде напразно, Катнис. Твърде късно е за тях. Погледни! — Хоумс кимва към тръбата, където мутовете тръгват по корнизата.

— Отдръпнете се! — изкрещява Гейл. Със стрелите с експлозивни върхове той изтръгва далечния край на моста от основата му. Останалото потъва в мехурчетата, точно когато мутовете стигат до него.

За първи път успявам да ги огледам добре. Смесица от човек и гушер, и кой знае още какво. Бяла, опъната кожа като на влечуги, покрита с петна от кръв, ръце и крака с остри нокти, муцуни с непропорционални черти. Сега те съскат и крещят името ми, докато телата им се гърчат яростно. Нападат с опашки и нокти, като късат огромни парчета от телата на другите или от своите собствени, с широко разтворени, разпенени уста, обезумели от нуждата да ме унищожат. Миризмата ми сигурно е толкова предизвикателна за тях, колкото и тяхната — за мен. Дори още повече, защото мутовете започват да се хвърлят в отровния зловонен канал.

По протежение на нашия бряг всички откриват огън. Избирам стрелите си безразборно, като запращам обикновени, огнени, експлозивни стрели в телата на мутовете. Те са смъртни, но не съвсем. Никое създадено от природата същество не би могло да продължи да напада с две дузини куршуми в тялото. Да, в крайна сметка можем да ги убием, само че те са толкова много — и се изсипват от тръбата, в безкрайна редица, като без колебание се хвърлят дори във водата.

Но не числеността им е това, от което ръцете ми така силно се разтреперват.

Няма добри мутове. Всички са предназначени да ви навредят. Едни ви отнемат живота, като маймуните. Други — разума, като хрътосите. Но най-страшното и най-отвратителното е винаги някаква извратена, въздействаща на психиката особеност, целяща да хвърли в ужас жертвата. Видът на мутовете-вълци с очите на мъртвите трибути. Гласовете на сойките-бъбрици, повтарящи измъчените писъци на Прим. Мирисът от розите на Сноу, смесен с кръвта на жертвите, който се усеща дори над зловонния канал. От него сърцето ми бие бясно, кожата ми се вледенява, не мога да си поема дъх. Сякаш Сноу диша право в лицето ми и ми казва, че е време да умра.

Другите ми крещат, но аз не мога да реагирам. Нечии силни ръце ме повдигат, докато отнасям с експлозивна стрела главата на един мут, който току-що е одраскал с нокти глезена ми. Някой ме вдига на стълбата. Притиска ръцете ми към стъпалата. Заповядва ми да се качвам. Ръцете и краката ми са вдървени, сякаш съм кукла на конци, но се подчинявам. Раздвижвам се и бавно се съвземам. Забелязвам някой над мен. Полукс. Пийта и Кресида са отдолу. Стигаме до площадка. Прехвърляме се на друга стълба. Стъпалата са влажни и плесенясали. На следващата площадка главата ми вече се е прояснила и реалността на случилото се ме връхлита. Започвам трескаво да издърпвам хората от стълбата. Пийта. Кресида. Това е.

Какво направих? Къде изоставих другите? С мъка слизам отново надолу по стълбата и усещам, че сритвам някой с ботуша си.

— Качвай се! — нарежда ми рязко Гейл. Отново съм горе, завличам го навътре, надзъртам в мрака за други. — Не. — Гейл обръща лицето ми към своето и поклаща глава. Униформата му е на парцали. Отстрани на врата му зее рана.

От долу се чува човешки вик.

— Някой е още жив — казвам умолително.

— Не, Катнис. Те няма да дойдат — казва Гейл. — Само мутовете.

Неспособна да приема чутото, насочвам светлината от пушката на Кресида надолу по шахтата. Далече долу едва различавам Финик, борещ се да удържи фронта, докато три мута се нахвърлят върху него. Когато единият дръпва рязко главата му назад, за да нанесе смъртоносното ухапване, се случва нещо странно. Сякаш аз съм Финик и наблюдавам как пред очите ми светкавично просветват сцени от живота ми. Мачта на лодка, сребърен парашут, Магс, която се смее, розово небе, тризъбецът на Бийти, Ани в сватбената си рокля, вълни, разбиващи се върху скалите. После всичко свършва.

Смъквам холото от колана си и задавено изричам три пъти „танатоска“. Хвърлям го. Прилепвам се към стената заедно с другите, докато експлозията разлюлява площадката и късчета плът от телата на мутове и хора политат нагоре и ни засипват като дъжд.

Полукс премества капака върху шахтата и го затваря. Полукс, Гейл, Кресида, Пийта и аз. Останали сме само ние. Човешките чувства

ще дойдат по-късно. Сега осъзнавам само животинската нужда да опазя останалите от групата ни живи.

— Не можем да спрем тук.

Някой подава бинт. Превързваме врата на Гейл. Изправяме го на крака. Само една фигура остава свита до стената.

— Пийта — казвам аз. Никаква реакция. Припаднал ли е? Прикляквам пред него и свалям окованите му в белезници ръце от лицето. — Пийта?

Очите му са като черни езера, с толкова разширени зеници, че сините ириса са почти изчезнали. Мускулите на китките му са твърди като метал.

— Остави ме — прошепва той. — Не мога да продължа.

— Да. Можеш! — казвам му.

Пийта поклаща глава:

— Губя разсъдък. Ще полудея. Като тях.

Като мутовете. Като бясно животно, решено да ми изтръгне гръкляна. И тук, най-после тук, на това място, при тези обстоятелства, наистина ще трябва да го убия. И Сноу ще спечели. Изпълва ме гореща, горчива омраза. Днес Сноу вече спечели твърде много.

Рисковано е, може би е истинско самоубийство, но правя единственото нещо, за което мога да се сетя. Навеждам се и целувам Пийта право в устата. Цялото му тяло започва да се разтърсва от тръпки, но продължавам да притискам устни към неговите, докато се налага да си поема дъх. Плъзгам ръце нагоре и стискам китките му.

— Не му позволявай да те отнеме от мен.

Пийта се задъхва тежко, докато се бори с кошмарите, бушуващи в ума му.

— Не. Не искам да...

Стисвам ръцете му силно, до болка.

— Остани с мен.

Зениците му се свиват, после бързо се разширяват и се връщат към нещо, наподобяващо нормално състояние.

— Винаги — прошепва той.

Помагам му да се изправи и се обръщам към Полукс:

— Колко има до улицата?

Той посочва, че е точно над нас. Изкачвам се по последната стълба и отварям капака към нечие сервизно помещение. Излизам и в

същия момент една жена отваря рязко вратата. Носи яркозелена копринена роба с избродирани по нея екзотични птици. Червената ѝ коса е бухнала като облак и украсена с позлатени пеперуди. По червилото ѝ личат мазни петна от недоядената наденичка, която държи. От изражението на лицето ѝ разбирам, че ме разпознава. Отваря уста да извика за помощ.

Без колебание я прострелвам в сърцето.

Остава загадка кого викаше жената, защото след като претърсваме апартамента, откриваме, че е била сама. Може би викът ѝ е бил предназначен за някой съсед наблизо или е бил просто израз на страх. Във всеки случай, няма кой друг да я чуе.

За известно време този апартамент би бил доста шикозно скривалище, но това е лукс, който не можем да си позволим.

— С колко време според вас разполагаме, преди да решат, че някой от нас може и да са оцелели? — питам аз.

— Мисля, че може да пристигнат всеки момент — отговаря Гейл. — Знаеха, че се отправяме към улиците. Вероятно експлозията ще отклони вниманието им за няколко минути, после ще започнат да търсят откъде сме се измъкнали.

Отивам до прозореца, откъдето се вижда улицата, и когато надзъртам през щорите, виждам пред себе си не миротворци, а тълпа дебело навлечени хора, тръгнали по личните си работи. След подземното пътуване евакуираните райони са останали далече зад нас и сега се намираме в оживен район от Капитола. Тази тълпа ни предоставя единствения шанс за бягство. Нямам холо, но имам Кресидата. Тя се присъединява към мен на прозореца, потвърждава, че знае къде се намираме и ми съобщава добрата новина, че сме само на няколко пресечки от резиденцията на президента.

Само с един поглед към спътниците си разбирам, че сега не е моментът за изненадваща атака срещу Сноу. Гейл все още губи кръв от раната на врата си, която дори не сме почистили. Пийта седи на един кадифен диван, ухапал със зъби възглавницата: или се бори с напирещото безумие, или се опитва да сдържи писъка си. Полукс плаче, облегнат на полицата над изящна камина. Кресидата стои решително до мен, но е толкова бледа, че устните ѝ са безкръвни. Аз продължавам да функционирам, тласкана само от омразата. Когато енергията за това чувство пресъхне, ще бъде безполезна.

— Да прегледаме гардеробите.

В първата спалня намираме стотици тоалети и палта на жената, обувки, перуки във всички цветове на дъгата, достатъчно грим да се боядиса цяла къща. В другата спалня има подобен богат избор от мъжки дрехи. Може би са на съпруга ѝ. Може би — на някой любовник, който е имал късмета да е извън жилището тази сутрин.

Викам другите, за да се облечем. При вида на окървавените китки на Пийта почвам да ровя в джоба си за ключа от белезниците, но той рязко се дръпва от мен.

— Не — казва. — Недей. Те ми помагат да не се побъркам.

— Ръцете може да ти потрябват — казва Гейл.

— Когато усетя, че разсъдъкът ме оставя, натискам белезниците и болката ми помага да се съсредоточа — казва Пийта. Оставям ги.

За щастие навън е студено, така че можем да прикрием по-голямата част от униформите и оръжията си под широките палта и мантии. Окачваме ботушите на вратовете си и ги скриваме — вместо тях носим глупави обувки. Истинският проблем, разбира се, са лицата ни. Кресида и Полукс рискуват да бъдат разпознати от някой приятел, Гейл може би е познат от проповестите и новините, а всеки гражданин на Панем е виждал двама ни с Пийта. Взаимно си помагаме да нанесем върху лицата си дебели пластове грим, нахлузваме перуки и слънчеви очила. Кресида увива шалове около устата и носа на Пийта и около моите.

Чувствам как времето ни изтича, но спирам само за няколко мига да натъпча джобовете си с храна и материали за първа помощ. „Не се делете“, казвам на входната врата. После излизаме право на улицата. Започва да превалява сняг. Край нас забързано преминават развълнувани хора, които говорят за бунтовници, за глад и за мен с причудливия си акцент, типичен за Капитола. Пресичаме улицата и минаваме покрай още няколко жилищни сгради. Завиваме зад ъгъла и в този момент трийсетина миротворци профучават покрай нас. Отдръпваме се от пътя им, както правят истинските граждани, изчакваме, докато тълпата се върне към нормалния си ход и продължаваме да се движим.

— Кресида — прошепвам. — Сецаш ли се за някое място?

— Опитвам се — казва тя.

Изминаваме още една пресечка и се разнася воят на сирените. През прозореца на един апартамент виждам извънреден репортаж и

мяркащи се бързо снимки на лицата ни. Още не са установили кой от нашата група е мъртъв, защото сред лицата на екрана виждам Кастор и Финик. Скоро всеки минувач ще е не по-малко опасен от миротворците.

— Кресида?

— Има едно място. Не е идеално. Но можем да пробваме там — казва тя. Следваме я в продължение на още няколко пресечки и влизаме през една врата в нещо, което прилича на частно жилище. Това обаче е някакъв пряк път, защото, след като минаваме през добре оформена градина, излизаме на малка задна уличка, която свързва два главни булеварда. Виждаме няколко сбутани магазина — единият изкупува употребявани вещи, в другия се продават фалшиви бижута. Наоколо има само няколко души и те не ни обръщат внимание. Кресида започва да бърби бързо с висок и писклив глас за долно бельо, изработено от кожа с косъм и колко изключително важно е то през студените месеци.

— Само чакайте да видите цените! Повярвайте ми, в сравнение с магазините по големите авенюта тук ще платите наполовина!

Спираме пред мръсна витрина, пълна с манекени с бельо от кожа с косъм. Магазинът дори не изглежда отворен, но Кресида се провира през входната врата, при което се разнася нестроен звън. Вътре в мъждиво осветения, тесен магазин с рафтове със стоки от двете страни, мирисът на кожи изпълва носа ми. Бизнесът сигурно върви доста мудро, тъй като ние сме единствените клиенти. Кресида се запътва към приведената фигура, седнала в дъното. Следвам я, като пътьом прокарвам пръсти през меките дрехи.

Зад един тезгях седи най-странната личност, която съм виждала някога. Тя е изключителен пример за хирургическо разкрасяване, при което нещо се е объркало, защото със сигурност дори в Капитола не биха сметнали това лице за привлекателно. Кожата е силно опъната назад и татуирана с черни и златисти ивици. Носът е сплескан, до такава степен, че почти не съществува. Виждам съм и преди котешки мустаци по лицата на хора в Капитола, но никога толкова дълги. Резултатът е гротескна, наполовина котешка маска, която сега недоверчиво присвива очи към нас.

Кресида сваля перуката и лианите си.

— Тайгрис — казва тя. — Имаме нужда от помощ.

Тайгрис. Името събужда някакъв далечен спомен. Тя беше част от екипа на най-ранните Игри на глада, които си спомням — по-млада версия на самата себе си. Стилистка. Не помня на кой окръг. Не 12. После сигурно е прекалила с операциите и е прекрачила границата на отблъскващото.

Ето значи къде отиват стилистите, когато вече не могат да бъдат от полза. В окаяни магазини за кожено бельо, където чакат смъртта. Далече от погледите на хората.

Взирам се в лицето ѝ и се чудя дали родителите ѝ наистина са я кръстили Тайгрис, вдъхновявайки я да се обезобрази по този начин, или е избрала този стил и е променила името си, за да е в тон с ивиците.

— Плутарх каза, че може да ти имаме доверие — добавя Кресида.

Страхотно, тя е от хората на Плутарх. Така че ако първият ѝ ход не е да ни предаде на Капитола, то ще е да уведоми Плутарх — а следователно и Коин — къде се намираме. Не, магазинът на Тайгрис не е идеалното място, но е всичко, с което разполагаме в момента. Ако изобщо се съгласи да ни помогне. Тя надзърта между един стар телевизор на щанда си и нас, сякаш се опитва да ни разпознае. За да ѝ помогна, смъквам шала, свалям перуката и пристъпвам по-близо, така че светлината от екрана пада върху лицето ми.

Тайгрис издава ниско ръмжене — доста подобно на онова, с което ме посреща Жълтурчето. Смъква се бавно от столчето си и изчезва зад един рафт с кожени чорапогащници. Чува се звук от плъзгане, а после ръката ѝ се появява и ни махва да пристъпим напред. Кресида ме поглежда, сякаш за да попита: *Сигурна ли си?* Но какъв избор имаме? Да се върнем на улицата при тези условия, означава сигурно залавяне или смърт. Провирам се покрай кожата и откривам, че Тайгрис е отворила един капак в долната част на стената. Зад него започва стръмна каменна стълба. Тя ми прави знак да вляза.

Всичко в ситуацията просто крещи: клопка. За миг ме обзема паника, обръщам се към Тайгрис и се вглеждам изпитателно в жълтокафявите ѝ очи. Защо прави това? Тя не е Цина, не е човек, готов да се пожертва заради останалите. Тази жена е била възплъщение на плиткоумието на Капитола. Била е една от звездите на Игрите на глада, докато... докато е престанала да бъде такава. В такъв случай, това ли е

причината? Озлобление? Омраза? Отмъщение? Последната мисъл ме успокоява. Желанието за отмъщение може да гори дълго и силно. Особено ако всеки поглед в огледалото я подсилва.

— Сноу ли ти забрани да бъдеш част от екипа на Игрите? — питам аз. Тя ме гледа, без да каже нищо. Сигурно някъде долу тигровата ѝ опашка потрепва от недоволство. — Защото възнамерявам да го убия. — Устата ѝ се разтяга в нещо, което мога да приема за усмивка. Успокоена, че не е напълно луда, тръгвам надолу по стълбата.

На около половината път се удрям с лице във висяща верига, дръпвам я и премигваща флуоресцентна лампа осветява скривалището. Малко сутеренно помещение без врати или прозорци. Плитко и широко. Вероятно само преходен коридор между две истински мазета. Място, чието съществуване би могло да остане незабелязано, освен ако нямаш изключително набито око. Студено и влажно е, с купища животински кожи, които вероятно не са виждали дневна светлина от години. Освен ако Тайгрис не ни издаде, едва ли някой ще ни намери тук. Докато стигна до бетонния под, другите вече слизат след мен. Капакът се плъзва обратно на мястото си. Чувам как Тайгрис намества рафта за бельо върху скърцащи колелца и се връща с тихи стъпки обратно на столчето си. Магазинът ѝ ни е погълнал.

И то тъкмо навреме, защото Гейл всеки момент ще припадне. Правим легло от кожи, смъкваме от него многобройните му оръжия и му помагаме да легне по гръб. В дъното на мазето, на около трийсет сантиметра от пода има кран с канал. Завъртам крана и след много пръскане и много ръжда потича бистра вода. Промиваме раната на шията на Гейл и осъзнавам, че бинтовете няма да са достатъчни. Ще му трябват няколко шева. В комплекта за първа помощ има игла и стерилен конец, но това, което ни липсва, е човек с медицински умения. Минава ми през ума да привлеча на помощ Тайгрис. Като стилистка, тя сигурно умее да си служи добре с игла. Но така няма да остане никой, който да наглежда магазина, а и тя вече направи достатъчно. Приемам, че вероятно аз съм най-добре подготвена за задачата, стисвам зъби и правя няколко неравни шева. Не е красиво, но върши работа. Намазвам отгоре лекарство и превързвам раната. Давам му няколко обезболяващи.

— Сега можеш да си починеш. Тук е безопасно — казвам му. Той угасва като изгасена светлинка.

Кресида и Полукс правят нещо като гнезда от кожи за всеки от нас, а аз се заемам с китките на Пийта. Внимателно отмивам кръвта, слагам антисептик, а после ги превързвам с бинтове под белезниците.

— Трябва да ги държиш чисти, иначе инфекцията може да се разпространи и...

— Знам какво означава „отравяне на кръвта“, Катнис — казва Пийта. — Въпреки че майка ми не е лецителка.

Думите рязко ме връщат назад във времето, към друга рана, други превръзки.

— Каза ми същото в първите Игри на глада. Вярно или не?

— Вярно — казва той. — А ти рискува живота си, за да вземеш лекарството, което ме спаси?

— Вярно. — Свивам рамене. — Благодарение на теб доживях да го направя.

— Така ли? — Тази реплика го хвърля в смут. Някой лъскав спомен сигурно се бори за вниманието му, защото тялото му се напряга и прясно превързаните му китки изопват металните белезници. После цялата енергия се оттича от тялото му. — Толкова съм уморен, Катнис.

— Заспивай — казвам. Намествам белезниците и го приковавам към една от подпорите на стълбата. Едва ли му е удобно да лежи с ръце над главата. Но след няколко минути той също се унася в сън.

Кресида и Полукс са ни приготвили легла, подредили са храната и медицинските ни запаси и сега питат какво искам да правя по въпроса с поставянето на постове. Поглеждам бледото лице на Гейл и окованите ръце на Пийта. Полукс не е спал от дни, а Кресида и аз подремнахме само няколко часа. Ако през тази врата влезе отряд миротворци, ще бъдем хванати като мишки в капан. Оставени сме изцяло на милостта на немощна жена-тигър, изпълнена с нещо, за което мога само да се надявам, че е всепоглъщащо желание за смъртта на Сноу.

— Честно казано, едва ли има някакъв смисъл да поставяме постове. Нека просто да се опитаме да поспим — казвам аз. Те кимват сковано и всички се заравяме в кожите. Огънят в мен е изтлял, а с него — и силите ми. Предавам се на меката, лъхаща на плесен космата кожа и забвението.

Спомням си само един сън. Дълъг и изтощителен сън, в който се опитвам да стигна до Окръг 12. Домът, който търся, е непокътнат,

хората — живи. Ефи Тринкет, открояваща се сред тълпата с ярко розовата перука и ушития по поръчка тоалет, пътува с мен. Непрекъснато се опитвам да я изоставя, но тя необяснимо се появява отново до мен и настоява, че като моя придружителка носи отговорност да си спазя разписанието. Само че разписанието непрекъснато се променя — всичко се проваля, защото ни липсва печат от някой служител, или закъсняваме, когато Ефи счупва едно от високите си токчета. Лагеруваме с дни на една пейка на някаква сива гара в Окръг 7, в очакване на някакъв влак, който така и не пристига. Когато се събуждам, кой знае защо се чувствам по-изтощена от това, отколкото от обичайните си нощни кошмари, изпълнени с кръв и ужас.

Кресидата, единствената, която е будна, ми казва, че е привечер. Изяждам една консерва говежда яхния и пия много вода. После се облягам на стената на мазето и се връщам към събитията от последния ден. Припомням си смъртта на всеки поотделно. Броя ги на пръсти. Едно, две — Мичъл и Богс, загинали на пресечката. Три — Месала, разтопен от „клопката“. Четири, пет — Лийг 1 и Джаксън, пожертвали се при Месомелачката. Шест, седем, осем — Кастор, Хоумс и Финик, обезглавени от гущерите мутанти с дъх на рози. Осем мъртви за двацет и четири часа. Знам, че се случи, и въпреки това не ми изглежда реално. Разбира се, Кастор спи под онази купчина кожи. Финик ще се зададе тичешком надолу по стъпалата след миг, Богс ще ми съобщи плана си за бягството ни.

Да повярвам, че са мъртви, означава да приема, че съм ги убила. Добре, може би не и Мичъл и Богс — те загинаха при изпълнение на истинска задача. Но останалите изгубиха живота си, защитавайки ме по време на мисия, която аз си измислих. Замисълът ми да убия Сноу сега ми се струва толкова глупав. Толкова глупав, докато седя и треперя тук в това мазе, пресмятам загубите ни, опипвам с пръсти ресните на сребърните, високи до коленете ботуши, които откраднах от дома на жената. О, да — забравих за това. Убих и нея. Вече избивам невъоръжени граждани.

Мисля, че е време да се предам.

Когато всички най-после се събуддат, си признавам. Как излъгах за мисията, как изложих всички на риск, преследвайки отмъщение. Свършвам и настъпва продължително мълчание. После Гейл казва:

— Катнис, всички знаехме, че лъжеш, че Коин те е изпратила да убиеш Сноу.

— Ти може и да си знаел. Войниците от Тринайсети — не — отговарям.

— Наистина ли мислиш, че Джаксън е повярвала, че имаш заповеди от Коин? — пита Кресида. — Разбира се, че не е. Но тя имаше доверие на Богс, а той явно искаше ти да продължиш.

— Никога дори не съм казвала на Богс какво възнамерявам да правя — казвам.

— Каза на всички в Командването! — казва Гейл. — Това беше едно от условията ти, за да бъдеш Сойката-присмехулка. „Да убия Сноу“.

Тези две неща ми се струват несвързани. Преговорите с Коин за привилегията да ексекутирам Сноу след края на войната и това неупълномощено бягство из Капитола.

— Но не по този начин — казвам аз. — Оказа се пълна катастрофа.

— Мисля, че ще бъде сметнато за изключително успешна мисия — казва Гейл. — Проникнахме във вражеския лагер и доказахме, че защитите на Капитола могат да бъдат пробити. Успяхме да напълним новините от Капитола с кадри, показващи самите нас. Хвърлихме целия град в смут, докато се опитват да ни открият.

— Повярвай ми, Плутарх сигурно изгаря от вълнение — добавя Кресида.

— Защото Плутарх не се интересува кой ще умре — казвам аз. — Стига неговите Игри да са успешни.

Кресида и Гейл продължават да ме убеждават. Полукс кима, за да подкрепи думите им. Само Пийта не изказва мнение.

— Ти какво мислиш, Пийта? — питам го най-накрая.

— Мисля... че все още нямаш представа. За въздействието, което можеш да оказваш. — Той плъзва белезниците си нагоре по подпората и успява да седне. — Никой от хората, които изгубихме, не беше глупак. Те знаеха какво правят. Последвах те, защото вярвах, че наистина можеш да убиеш Сноу.

Не знам защо, но той винаги успява да ме убеди. Ако е прав — а според мен е прав — имам към останалите дълг, който може да бъде

изплатен само по един начин. Изваждам картата от джоба на униформата си и я разстилам на пода с нова решителност.

— Къде се намираме, Кресида?

Магазинът на Тайгрис е разположен на около пет пресечки от Кръглия площад и резиденцията на Сноу. Лесно можем да стигнем пеша, минавайки през зона, в която „клопките“ са дезактивирани заради безопасността на жителите. Имаме дегизировка, която може би разкрасена с някои от кожените артикули на Тайгрис, ще ни помогне да стигнем благополучно там. Но после какво? Резиденцията със сигурност ще има солидна охрана, денонощно наблюдение с камери и ще е осеяна с „клопки“, които могат да бъдат задействани само с натискането на едно копче.

— Трябва да го накараме да излезе на открито — казва ми Гейл.
— Тогава някой от нас може да го убие.

— Той изобщо появява ли се още пред публика? — казва Пийта.

— Едва ли — казва Кресида. — Поне по време на всички негови речи, които съм гледала напоследък, той беше в резиденцията. Предполагам, че още преди бунтовниците да стигнат дотук, е станал по-предпазлив, след като Финик разгласи в ефир престъпленията му.

Точно така. Сега тези в Капитола, които мразят Сноу, не са само лица като Тайгрис, а цяла мрежа от хора, които знаят какво е причинил на приятелите и близките им. За да го примамим да излезе, ще е нужно нещо, което граничи почти с чудо. Нещо като...

— Обзалагам се, че би излязъл заради мен — казвам аз. — Ако бъда заловена. Ще иска да разгласи това колкото може по-широко. Ще иска да ме екзекутират пред резиденцията му. — Оставям мисълта да попие в съзнанието им. — После Гейл ще може да го застреля от публиката.

— Не. — Пийта поклаща глава. — Не знаем какво точно ще направи. Сноу може да реши да те задържи и да те изтезава, за да измъкне информация от теб. Или да нареди да те екзекутират публично, без да присъства. Или да те убие в резиденцията и после да изложи тялото ти на показ отвън.

— Гейл? — казвам.

— Струва ми се твърде крайно решение, за да го вземем веднага — казва той. — Може би ако всичко друго се провали. Да продължим да мислим.

В последвалата тишина чуваме леките стъпки на Тайгрис отгоре над нас. Сигурно е време за затваряне. Тя заключва вратите, може би слага резетата на капаците. Няколко минути по-късно капакът се плъзва и се отваря.

— Качете се горе — казва дрезгав глас. — Приготвих ви нещо за ядене. — Проговаря за пръв път, откакто пристигнахме. Не знам дали е естествено или плод на дългогодишни упражнения, но в начина ѝ на говорене има нещо, което напомня котешко мъркане.

Качваме се горе и Кресида пита:

— Свърза ли се с Плутарх, Тайгрис?

— Няма начин. — Тайгрис свива рамене. — Той ще се сети, че сте на сигурно място. Не се тревожете.

Да се тревожим? Изпитвам огромно облекчение при новината, че няма да получа — и да се наложи да ги пренебрегна — преки заповеди от Окръг 13. Или да измисля някакво убедително оправдание за решенията, които взех през последните два дни.

Върху тезгяха в магазина са подредени няколко парчета стар хляб, парче плесенясало сирене и половин бурканче горчица. Това ми напомня, че напоследък не всички в Капитола са с пълни стомаси. Чувствам се длъжна да кажа на Тайгрис за нашите хранителни запаси, но тя пренебрегва възраженията ми с махване на ръка.

— Аз не ям почти нищо — казва тя. — А дори и тогава само сурово месо. — Това ми се струва прекалено вживяване в ролята ѝ, но не го оспорвам. Изстъргвам плесента от сиренето и поделям храната между нас.

Храним се и гледаме последните новини от Капитола. Правителството е стеснило броя на оцелелите бунтовници до нас петимата. Предлагат се огромни парични награди за информация, която може да доведе до залавянето ни. Повтарят колко сме опасни. Показват как си разменяме изстрели с миротворците, но не и мутовете, които откъсват със зъби главите им. Засвидетелстват почитта си към трагично загиналата жена, която лежи където я оставихме, с моята стрела, все още забита в сърцето ѝ. Някой я е гримирал отново заради камерите.

Бунтовниците оставят излъчваната от Капитола емисия да тече без прекъсване.

— Бунтовниците дадоха ли изявление днес? — питам Тайгрис. Тя поклаща глава. — Съмнявам се, че Коин знае какво да прави с мен сега, след като съм още жива.

Тайгрис се смее дрезгаво.

— Никой не знае какво да прави с теб, момиче. — После ме кара да взема един кожен чорапогащник, макар че не мога да ѝ го платя. Това е от онези подаръци, които трябва да приемеш. А и във всеки случай в мазето е студено.

След вечеря се връщаме долу и продължаваме да си блъскаме главите да измислим някакъв план. Не ни хрумва нищо добро, но определено сме съгласни, че вече не можем да излезем като група от петима души и че трябва да се опитаме да проникнем в резиденцията на президента, преди аз да поема ролята на стръв. Съгласявам се по втората точка, за да избегна по-нататъшни спорове. Ако все пак реша да се предам, няма да ми е нужно нито разрешение, нито помощ.

Сменяме превръзките, отново приковаваме Пийта с белезниците към подпората на стълбите и лягаме да спим. След няколко часа се събуждам и дочувам тих разговор. Пийта и Гейл. Не мога да се съържа да не подслушвам.

— Благодаря за водата — казва Пийта.

— Няма проблем — отвърща Гейл. — И без друго се будя по десет пъти на нощ.

— За да се увериш, че Катнис е още тук? — казва Пийта.

— Нещо такова — признава Гейл.

Настъпва продължителна пауза, после Пийта проговаря отново:

— Това, което Тайгрис каза, беше странно. Че никой не знае какво да прави с Катнис.

— Е, ние никога не сме знаели — казва Гейл.

И двамата се засмиват. Толкова е странно да ги слушам да си говорят така. Почти като приятели. Каквито не са. Никога не са били. Макар че не са точно врагове.

— Нали знаеш, тя те обича — казва Пийта. — Почти ми го призна, след като те бичуваха.

— Не ми се вярва — отговаря Гейл. — Начинът, по който те целуваше по време на Юбилейните игри... е, мен никога не ме е целувала така.

— Беше само част от представлението — казва му Пийта, макар че в гласа му има нотка на съмнение.

— Не, ти я спечели. Отказа се от всичко заради нея. Може би това е единственият начин да я убедиш, че я обичаш. — Настъпва дълга пауза. — Трябваше да се явя като доброволец и да заема мястото ти в първите Игри. Да я защитя тогава.

— Не можеше — казва Пийта. — Тя никога нямаше да ти прости. Ти трябваше да се грижиш за майка ѝ и за Прим. За нея те са по-важни от живота.

— Е, това няма да е проблем още за дълго. Едва ли и тримата ще доживеем края на войната. А ако доживеем, предполагам, че това си е проблем на Катнис. Кого да избере. — Гейл се прозява. — Добре е да поспим.

— Да. — Чувам как белезниците на Пийта се плъзват надолу, докато се намества. — Питам се какво ли ще реши.

— О, това ми е известно. — Едва долавям последните думи на Гейл през дебелията кожена завивка. — Катнис ще избере онзи, без когото смята, че не може да оцелее.

През тялото ми преминава ледена тръпка. Наистина ли съм толкова студена и пресметлива? Гейл не каза: „Катнис ще избере онзи, чиято загуба ще ѝ разбие сърцето“, нито дори „онзи, без когото не може да живее“. Подобни думи биха намекнали, че съм мотивирана от някакво пламенно чувство. Но най-добрият ми приятел предрича, че ще избера човека, без когото смятам, че „не мога да оцелея“. Няма и най-малък намек, че любовта, или желанието, или дори съвместимостта, ще ми повлияят. Ще направя лишена от всякакви чувства преценка какво могат да ми предложат потенциалните ми съпрузи. Сякаш накрая въпросът ще бъде кой може да ми осигури подълъг живот — дали един пекар или един ловец. Ужасно е, че Гейл изрича подобно нещо, че Пийта не възразява. Особено когато всяка емоция, която имам, беше взета и използвана от Капитола или от бунтовниците. В момента изборът би бил прост. Мога да оцелея прекрасно без всеки от двамата.

На сутринта нямам нито време, нито енергия да лекувам наранените си чувства. Закусваме призори с пастет от черен дроб и смокинови сладки пред телевизора на Тайгрис и гледаме едно от прекъсванията в програмата на Капитола, осъществени от Бийти. В хода на войната има ново развитие. Очевидно вдъхновен от черната вълна, на някой изобретателен бунтовнически командир му е хрумнала идеята да конфискува изоставените от хората автомобили и да ги пусне да се движат без шофьор по улиците. Колите не задействат всички „клопки“, но определено улучват повечето. Някъде около четири сутринта, бунтовниците започват да проправят три отделни лъча — наречени просто Линии А, Б и В — към сърцето на Капитола. Вече са успели да превземат много квартали с минимален брой жертви.

— Това няма да продължи дълго — казва Гейл. — Дори съм изненадан, че ги оставят толкова време. Капитолът ще поправи грешката си, като дезактивира определени „клопки“, а след това ги задейства ръчно, когато набелязаните мишени влязат в обсега им. — Почти броени минути след прогнозата му виждаме на екрана да се

случва точно това. Един взвод пуска кола без шофьор по улицата и тя задейства четири „клопки“. Всичко изглежда наред. Трима разузнавачи тръгват след нея и стигат благополучно до края на улицата. Следва ги група от двайсет бунтовнически войници — когато минават покрай един магазин за цветя, саксиите с рози избухват и ги разкъсват на парчета.

— Бас държа, че Плутарх умира от яд, задето не може да бъде в контролното помещение за това изпълнение — казва Пийта.

Бийти отново превключва на предаването от Капитола, където една репортерка с мрачно лице обявява пресечките, които цивилните граждани трябва да освободят. Благодарение на това съобщение и предишната новина, успявам да означа на картата си приблизителните позиции на воюващите страни.

Чувам шум от схватка навън на улицата, приближавам се до прозорците и надничам през щорите. В ранната утринна светлина виждам странно зрелище. Бегълци от окупираните в момента квартали се стичат към центъра на Капитола. Най-паникьосаните са само по нощници и пантофи, докато по-подготвените са дебело навлечени в пластове дрехи. Носят всичко: от луксозни кученца до кутии за бижута и саксии с цветя. Един мъж в пухкав халат държи само презрял банан. Объркани, сънени деца се препъват след родителите си, повечето — или твърде зашеметени, или твърде объркани, за да плачат. През пролуката виждам само отделни части. Широко отворени кафяви очи. Ръка, стиснала под мишница любима кукла. Боси крака, посинели от студа, препъващи се по неравната настилка на уличката. Видът им ми напомня за децата от Окръг 12, които са загинали, докато са бягали от запалителните бомби. Отдръпвам се от прозореца.

Тайгрис предлага да бъде наш шпионин за днес, защото е единствената от нас, за чиято глава не е обявена награда. След като ни скрива на сигурно място долу, тя излиза в Капитола да събере всякаква информация, която може да ни бъде от помощ.

Долу в мазето почвам да се разхождам напред-назад и подлудявам останалите. Нещо ми подсказва, че е грешка да не се възползваме от потока бежанци. Какво по-добро прикритие може да имаме? От друга страна, всеки евакуиран човек, който обикаля по улиците, означава още един чифт очи, оглеждащи се за петимата незаловени бунтовници. Но какво печелим, като оставаме тук? Само

изчерпваме малкия си запас от храна и чакаме... какво? Бунтовниците да превземат Капитола? Може да минат седмици, преди това да стане, а не съм напълно сигурна какво ще направя, ако успеят. Няма да изтичам да ги посрещна. Коин ще нареди да ме завлекат обратно в Тринайсети, преди да успея да кажа три пъти „танатоска“. Не изминах целия този път и не изгубих всички тези хора, за да се предам на тази жена. *Да убия Сноу*. Освен това, ще има ужасно много неща, свързани с последните няколко дни, които няма да ми е лесно да обясня. Няколко от които, ако излязат наяве, вероятно в същата минута ще анулират споразумението ми за имунитета на победителите. И да оставим мен — имам чувството, че някои от останалите ще имат нужда от него. Например Пийта. Който, както и да извъртате нещата, може да бъде видян на запис как запраща Мичъл в „клопката“ с мрежата. Представям си какво ще направи военният трибунал на Коин с това.

Някъде в късния следобед започваме да се притесняваме от дългото отсъствие на Тайгрис. Разговорът се насочва към възможностите да е открита и арестувана, да ни е издала доброволно или просто да е пострадала във вълната от бежанци. Но към шест часа я чуваме да се връща. Отгоре се чуват шумове, после тя отваря капака и въздухът се изпълва с прекрасната миризма на пържено месо. Тайгрис ни е приготвила някакъв миш-маш от кълцана шунка и картофи. Това е първата топла храна, която ядем от дни насам, и докато я чакам да ми напълни чинията, има опасност направо да ми потекат лигите.

Дъвча и се мъча да слушам внимателно Тайгрис, която ни разказва как се е сдобила с храната, но главното, което схващам, е, че в момента белъто от животински кожи е ценна стока. Особено за онези, които са излезли от домовете си тънко облечени. Много хора са още навън на улицата и търсят подслон за през нощта. Онези, които живеят в прекрасните апартаменти във вътрешността на града, не са разтворили вратите си да приютят останалите без дом. Тъкмо обратното — повечето са спуснали резетата, смъкнали са щорите и се преструват, че са излезли. Сега Кръглият площад е претъпкан с бежанци, а миротворците обикалят от врата на врата, като влизат със сила в жилищата, ако се налага, за да настанят „квартиранти“.

Гледаме по телевизията как някакъв Главен миротворец сбито излага определените правила за това, колко души на квадратен метър ще трябва да приюти всеки жител. Напомня на гражданите на Капитола, че тази нощ температурите ще паднат доста под нулата и ги предупреждава, че техният президент очаква от тях да приемат бездомните не само с готовност, а и с ентузиазъм в този кризисен момент. После показват няколко доста нагласено изглеждащи кадъра със загрижени граждани, които посрещат признателни бежанци в домовете си. Главният миротворец казва, че лично президентът е наредил част от резиденцията му да бъде подготвена да приеме цивилни граждани утре. Добавя, че собствениците на магазини трябва също да са готови да осигурят жилищна площ при нужда.

— Тайгрис, това сигурно се отнася и за теб — казва Пийта. Осъзнавам, че е прав. Че дори този магазин, помещаващ се в тясно коридорче, може да бъде реквизиран, ако броят на бегълците се увеличи. Тогава ще бъдем наистина хванати като в капан в мазето, в постоянна опасност да бъдем открити. Колко дни имаме? Един? Може би два?

Главният миротворец се появява отново с още инструкции за населението. Изглежда, че тази вечер е имало злощастен инцидент, по време на който тълпата е пребила до смърт младеж, който приличал на Пийта. В бъдеще за всички забелязани бунтовници трябва да се докладва незабавно на властите, които ще се заемат с идентифицирането и арестуването на заподозрения. Показват снимка на жертвата. Ако не се броят очевидно изрусените къдрици, той прилича на Пийта горе-долу толкова, колкото и аз.

— Хората са полудели — прошепва Кресидида.

Гледаме кратка емисия с новини за бунтовниците, в която научаваме, че днес са превзели още няколко квартала. Отбелязвам координатите на картата си и я оглеждам.

— Линия „В“ е само на четири пресечки оттук — съобщавам. По някакъв начин това ме изпълва с повече тревога, отколкото мисълта за миротворците, които търсят подслон. Ставам много услужлива. — Нека да измия съдовете.

— Ще ти помогна. — Гейл събира чиниите.

Чувствам как Пийта ни проследява с поглед, докато излизаме от стаята. В тясната кухня в задната част на магазина на Тайгрис пълня

мивката с гореща вода и сапунена пяна.

— Мислиш ли, че е вярно? — питам. — Че Сноу ще пусне бежанци в резиденцията?

— Мисля, че сега трябва да го направи, най-малкото заради камерите — казва Гейл.

— Тръгвам сутринта — казвам.

— Идвам с теб — казва Гейл. — Какво да правим с останалите?

— Полукс и Кресида могат да ни бъдат полезни. Добри водачи са — казвам. Полукс и Кресида всъщност не са проблемът. — Но Пийта е прекалено...

— Непредвидим — довършва Гейл. — Мислиш ли, че все още би ни позволил да го изоставим?

— Можем да изтъкнем като довод, че ще ни изложи на опасност — казвам. — Може би ще остане тук, ако сме убедителни.

Пийта приема предложението ни доста разумно. С готовност се съгласява, че неговата компания може да изложи останалите четирима на риск. Мисля си, че може и да го убедим да остане в мазето на Тайгрис до края на войната, но в същия миг той ни казва, че ще излезе навън сам.

— С каква цел? — пита Кресида.

— Не съм съвсем сигурен. Онова, в което все още мога да съм полезен, е да отклоня вниманието. Видяхте какво стана с онзи човек, който приличаше на мен — казва той.

— Ами ако... изгубиш контрол? — казвам.

— Искаш да кажеш... ако започна да се държа като разбеснял се мут? Е, ако почувствам, че това се задава, ще се опитам да се върна тук — уверява ме той.

— А ако Сноу те залови отново? — пита Гейл. — Ти дори нямаш пушка.

— Налага се да разчитам на късмета си — казва Пийта. — Като вас, останалите. — Двамата си разменят продължителен поглед, а после Гейл пхва ръка в най-горния си джоб. Слага отровната таблетка в ръката на Пийта. Пийта я оставя да лежи върху разтворената му длан: нито я отблъсква, нито я приема. — Ами ти?

— Не се тревожи. Бийти ми показва как да детонирам ръчно експлозивните стрели. Ако не успея, имам нож. А и Катнис ще е с мен

— казва Гейл с усмивка. — Тя няма да им достави удоволствието да ме заловят жив.

При представата как миротворците отвеждат Гейл със сила, мелодията зазвучава отново в главата ми...

*Идваш ли, идваш ли
с мен при дървото.*

— Вземи я, Пийта — казвам с напрегнат глас. Посягам и затварям пръстите му върху таблетката. — Никой няма да е наблизо, за да ти помогне.

Прекарваме спокойна, трескава нощ: будим се взаимно от кошмарите си, в главите ни се въртят планове за следващия ден. Изпитвам облекчение, когато става пет часът и можем да се захванем с онова, което ни готви този ден. Ядем някакъв миш-маш от остатъка от храната — консервирани праскови, солени бисквити и охлюви — и оставяме една консерва съомга като дребна благодарност към Тайгрис за всичко, което направи. Изглежда, че жестът я трогва по някакъв начин. Лицето ѝ се присвива в странно изражение и тя се впуска в действие. Прекарва следващия час, като се занимава с преобразяването ни. Преоблича ни, така че цивилните дрехи скриват униформите ни още преди да си сложим палтата и пелерините. Покрива военните ни ботуши с нещо като космати чехли. Прикрепва перуките ни с карфици. Почиства яркия, биещ на очи грим, който сме си сложили и ни гримира отново. Нагласява горните ни дрехи така, че да скриват оръжията. После ни дава ръчни чанти и торби с ненужни вещи, които да носим със себе си. Накрая изглеждаме точно като бежанците, които се спасяват от бунтовниците.

— Никога не подценявайте способностите на един блестящ стилист — казва Пийта. Трудно е да се каже, но мисля, че Тайгрис наистина се изчервява под татуировките си.

По телевизията няма последни новини за развоя на събитията, които да са ни от помощ, но уличката изглежда толкова претъпкана с бежанци, колкото и предишната сутрин. Планът ни е да се вмъкнем в тълпата на три групи. Първо Кресида и Полукс, които ще изпълняват ролята на водачи, като в същото време се движат на безопасно

разстояние пред нас. После Гейл и аз, с намерението да се разположим сред бежанците, определени да влязат в резиденцията днес. Накрая Пийта, който ще ни следва бавно, готов да отвлече вниманието от нас, ако се наложи.

Тайгрис наблюдава през капациите на прозорците в очакване на подходящия момент, дърпа резето на вратата и кимва на Кресида и Полукс.

— Пазете се — казва Кресида и двамата изчезват.

Ние ще ги последваме след минута. Изваждам ключа, отключвам белезниците на Пийта и ги пъхам в джоба си. Той разтрива китките си. Сгъва ги. Усещам как в мен се надига отчаяние. Сякаш съм отново в Юбилейните игри и Бийти подава на двете ни с Джоана онова кълбо жица.

— Слушай — казвам. — Не прави нищо лекомислено.

— Не. Само в краен случай. Напълно — казва той.

Обвивам ръце около врата му: усещам как ръцете му се колебаят, преди да ме прегърнат. Не толкова уверени и спокойни, както бяха някога, но все още топли и силни. Хиляди мигове нахлуват в паметта ми. Всички случаи, когато тези ръце бяха единственото ми убежище на света. Може би не напълно оценявани тогава, но толкова сладки в паметта ми, а сега — изгубени завинаги.

— Хубаво... — пускам го.

— Време е — казва Тайгрис. Целувам я по бузата, пристягам червената си пелерина с качулка, издърпвам шала върху носа си и излизам след Гейл навън в мразовития въздух.

Остри, леденостудени снежинки хапят голата ми кожа. Изгряващото слънце се опитва да пробие през мрака без особен успех. Достатъчно светло е, за да виждаш дебело навлечените фигури най-близо до теб и почти нищо друго. Идеални условия, като се изключи това, че не виждам къде са Кресида и Полукс. С Гейл навеждаме глави и вървим бавно заедно с бежанците. Чувам онова, което не долових вчера, докато надничах през капациите. Плач, стенания, мъчително дишане. И не много далече стрелба.

— Къде отиваме, чичо? — обръща се треперещо момченце към един мъж, превит под тежестта на малък сейф.

— В резиденцията на президента. Ще ни дадат нови жилища — изпуктява мъжът.

Отклоняваме се от уличката и излизаме на един от главните булеварди.

— Придържайте се вдясно! — нарежда един глас и виждам миротворците, пръснати из тълпата, които насочват движението на човешкия поток. Изплашени лица надничат от витрините на магазините, които вече са претъпкани с бежанци. При това темпо до обяд Тайгрис може да се сдобие с нови квартиранти. Добре беше за всички, че се измъкнахме по-рано.

Сега е по-светло, въпреки усилващия се снеговалеж. Забелязвам Кресида и Полукс на трийсетина метра пред нас, придвижващи се с усилие заедно с тълпата. Озъртам се за Пийта. Не го виждам, но съм доловила погледа на момиченце с любопитно изражение, в лимоненожълто палто. Смушквам Гейл и съвсем леко забавям ход, за да оставя между нас да се образува стена от хора.

— Може да се наложи да се разделим — казвам едва чуто. — Има едно момиче...

Разнася се стрелба и няколко души близо до мен се смъкват на земята. Писъци раздират въздуха, когато втори залп покосява още една група зад нас. Двамата с Гейл се спускаме към улицата, пробягваме десетината метра до магазините и се скриваме зад изложените ботуши с тънки остри токове пред магазин за обувки.

Една редица украсени с пера обувки пречи на Гейл да вижда.

— Кой е? Можеш ли да видиш? — пита ме той. Това, което виждам, между редуващи се чифтове кожени ботуши в бледо лилаво и ментово зелено, е улица, пълна с тела. Момиченцето, което ме наблюдаваше, е коленичило до неподвижна жена, като пици и се опитва да я събуди. Нова вълна от куршуми се врязва в предницата на жълтото му палто, като го обагря в червено и събаря момичето по гръб. За миг, докато гледам дребното сгърчено тяло, изгубвам способността да оформям думи. Гейл ме побутва с лакът: — Катнис?

— Стрелят от покрива над нас — казвам му. Проследявам още няколко залпа, виждам белите униформи, падащи по заснежените улици. — Стрелят по миротворците, но не са големи стрелци. Трябва да са бунтовниците. — Не изпитвам прилив на радост, въпреки че на теория моите съюзници са осъществили пробив. Съзнанието ми е завладяно от онова лимоненожълто палто.

— Ако започнем да стреляме, въпросът е решен — казва Гейл. — Цял свят ще разбере, че сме ние.

Вярно е. Въоръжени сме само с прословутите си лъкове. Да пуснем стрела ще е все едно да съобщим и на двете страни, че сме тук.

— Не — казвам твърдо. — Трябва да се доберем до Сноу.

— Тогава по-добре да се раздвижим, преди целият квартал да хвъркне във въздуха — казва Гейл. Продължаваме по улицата, като вървим покрай стената. Само че стената се състои главно от витрини на магазини. Към стъклата се притискат потни длани и лица със зяпнали усти. Издърпвам шала по-високо над скулите си и бързо преминаваме покрай витрините. Зад един рафт с рамкирани снимки на Сноу се натъкваме на ранен миротворец, подпрян на част от тухлена стена. Той ни моли за помощ. Гейл го удря с коляно в слепоочието и му взема оръжието. На пресечката застрелва втори миротворец и вече и двамата имаме огнестрелни оръжия.

— Е, какви се предполага да сме сега? — питам.

— Отчаяни граждани на Капитола — казва Гейл. — Миротворците ще помислят, че сме на тяхна страна, а да се надяваме, че бунтовниците имат по-интересни мишени.

Размишлявам доколко е благоразумна тази последна роля, докато тичаме напред, но когато минаваме следващата пресечка, вече няма значение кой кой е. Няма значение кой кой е. Защото никой не гледа лицата. Няма съмнение, че бунтовниците са тук. Изливат се на улиците, намират прикритие във входове, зад коли, с бълващи пламък оръжия, с дрезгави гласове, които крещат заповеди, докато се готвят да посрещнат армията от миротворци, която се насочва към нас. В кръстосания огън са попаднали бежанците — невъоръжени, объркани, мнозина — ранени.

Пред нас е задействана „клопка“ и от нея избликва мощна струя пара, която почти сварява всички по пътя си, оставяйки жертвите тъмнорозови и съвсем мъртви. После настъпва пълен хаос. Когато останалите къдрави струйки пара се преплитат със снега, видимостта стига само до края на цевта на оръжието ми. Миротворец, бунтовник, гражданин... кой знае? Всичко, което се движи, е мишена. Хората стрелят импулсивно, и аз не съм изключение. С блъскащо в гърдите сърце, с адреналина, който сякаш изгаря вените ми, всеки е мой враг. С изключение на Гейл. Ловният ми партньор, единственият човек, който

ми пази гърба. Няма какво друго да правим, освен да се движим напред, убивайки всеки, който се изпречи на пътя ни. Пищящи хора, окървавени хора, мъртви хора навсякъде. Когато стигаме до следващия ъгъл, цялата пресечка пред нас се осветява в червено. Отстъпваме назад, залягаме под едно стълбище и присвиваме очи в светлината. Нещо става с хората, които осветява. Върху тях връхлита нещо... какво? Звук? Вълна? Лазер? Оръжията падат от ръцете им, пръстите се вкопчват в лицата, докато кръвта пръска от всички видими отвори — очи, носове, усти, уши. След по-малко от минута всички са мъртви и ярката светлина изчезва. Стисвам зъби и побягвам, като прескачам тела и се хлъзгам в кръвта. Вятърът свисти и праща снега в заслепяващи вихрушки, но не заглушава звука на нова вълна от тропот на приближаващи се ботуши.

— Залегни! — изсъсквам на Гейл. Залягаме там, където сме. Лицето ми се приземява във все още топла локва от нечия кръв, но аз се преструвам на мъртва и оставам неподвижна, докато ботушите маршируват над нас. Някои избягват телата. Други настъпват ръката ми, гърба ми, ритат ме по главата, докато минават. Когато ботушите се отдалечават, отварям очи и кимвам на Гейл.

На следващата пресечка се натъкваме на още ужасени бегълци, но малобройни войници. Точно когато изглежда, че може да сме намерили пролука, се разнася пукот, като от разбиване на яйце в ръба на купа, но хилядократно усилен. Спираме и се оглеждаме наоколо в търсене на „клопката“. Няма нищо. После усещам как върховете на ботушите ми започват да се накланят леко надолу.

— Бягай! — извиквам на Гейл. Няма време за обяснения, но след няколко секунди всички ясно разбират какво представлява „клопката“. В средата на квартала се е отворил процеп. Двете страни на настланата с плочки улица са се огънали надолу като увиснала периферия на шапка и бавно изтърсват хората в онова, което се намира отдолу.

Разкъсвам се между порива да се втурна към следващата пресечка и желанието да се опитам да стигна до вратите по протежение на улицата и да нахълтам със сила в някоя сграда. В крайна сметка започвам да се движа леко по диагонал. Улицата продължава да се накланя и става все по-трудно да се задържа на хлъзгавите плочки. Все едно, че тичам нагоре по заледен хълм, който става все по-стръмен с всяка стъпка. И двете ми крайни цели —

пресечката и сградите — са на няколко метра разстояние, когато усещам, че под краката ми няма нищо. Не ми остава друго, освен да използвам последните секунди, в които имам съприкосновение с настилката, за да скоча. Хващам се за ръба и осъзнавам, че двете половини на улицата се издигат вертикално нагоре. Краката ми се люлеят във въздуха, никъде няма опора. На петнайсетина метра под мен се разнася отвратителна миризма, като от разложени трупове в лятната горещина. В тъмното пълзят някакви черни форми и принуждават всеки, оцелял от падането, да замлъкне.

От гърлото ми излиза сподавен вик. Никой не идва да ми помогне. Всеки момент ще се пусна от заледения ръб, когато виждам, че съм само на около метър и половина от ъгъла на „клопката“. Местя ръце сантиметър по сантиметър и се мъча да не чувам ужасяващите звуци, които идват отдолу. Стигам до ъгъла и вдигам десния си крак към ръба. Ботушът ми намира опора и с последни сили се вдигам на нивото на улицата. Задъхана и разтреперана изпълзявам по-далеч от ръба и обвивам ръка около една улична лампа, за да се закрепя, въпреки че теренът е напълно равен.

— Гейл! — провиквам се в бездната, без да ме интересува, че ще ме разпознаят. — Гейл!

— Тук съм! — Объркана, поглеждам наляво. Улицата е пропаднала до самите сгради. Десетина души са успели да се доберат до тях и сега са увиснали върху всичко, за което са успели да се хванат. Дръжки на врати, чукчета, процепи на пощенски кутии. През три врати от мен Гейл се е вкопчил в декоративната желязна решетка на една врата. Лесно би могъл да влезе вътре, ако беше отворено. Но въпреки многократните ритници по вратата никой не му идва на помощ.

— Пази се! — Вдигам пушката си. Той обръща глава и аз обстрелвам ключалката, докато вратата се отваря. Гейл се хвърля вътре и пада на пода. За миг ме обзема радост, че се е спасил. После облечените в бели ръкавици ръце го сграбчват в здрава хватка.

Гейл среща погледа ми и изрича само с устни нещо, което не мога да разбера. Не знам какво да правя. Не мога да го оставя, но не мога и да стигна до него. Устните му се раздвижват отново. Поклащам глава, за да покажа, че съм объркана. Всеки момент ще разберат кого са заловили. Миротворците го влачат навътре.

— Върви! — чувам го да крещи.

Обръщам се и побягвам от „клопката“. Вече съм съвсем сама. Гейл е заловен. Кресидата и Полукс може да са умрели десет пъти досега. А Пийта? Не съм го виждала, откакто напуснахме магазина на Тайгрис. Вкопчвам се в мисълта, че може да се е върнал. Да е усетил, че се задава атака, и да се е оттеглил в мазето, докато още е бил в състояние да се владее. Да е разбрал, че няма нужда от действия за отвличане на вниманието, когато Капитолът предостави толкова много такива. Че няма нужда да изпълнява ролята на стръв и че не се налага да взема танатоската — танатоската! Гейл няма нито една. А колкото до всичките тези приказки как ще взриви стрелите си ръчно — изобщо няма да има този шанс. Първата работа на миротворците ще бъде да го обезоръжат.

Хвърлям се в един вход: сълзи щипят очите ми. *Застреляй ме.* Това се опитваше да изрече само с устни. Трябваше да го застрелям! Това беше моя задача. Това беше негласното обещание, което си бяхме дали всички ние. А аз не го направих и сега Капитолът ще го убие или ще го изтезава, или ще го обработва с отрова от хрътоси или — пукнатините започват да се разтварят в мен, заплашвайки да ме разбият на парчета. Имам само една надежда. Че Капитолът ще падне, ще сложи оръжие и ще предаде пленниците си, преди да успеят да направят нещо на Гейл. Но не виждам как това ще се случи, докато Сноу е жив.

Край мен притичват двама миротворци, почти без да погледнат към хленчещото момиче от Капитола, свито в един вход. Преглъщам напирещите сълзи, избърсвам вече стеклите се от лицето си, преди да могат да замръзнат, и отново се овладявам. Добре, все още не са ме открили. Или миротворците, които заловиха Гейл, са ме зърнали, докато бягах? Свалям пелерината си и я обръщам наопаки, като оставям да се покаже черната подплата вместо червената външна част. Нагласявам качулката така, че да скрива лицето ми. Притискам пушката към гърдите си и оглеждам пресечката. Няколко изостанали бегълци със замаян вид. Бавно тръгвам плътно зад двама старци, които не ми обръщат внимание. Никой няма да очаква да съм заедно със стари хора. Когато стигаме края на следващата пресечка, те спират и едва не се блъсвам в тях. Това е Кръглият площад. От другата страна на обширното пространство, обградено от внушителни сгради, се намира резиденцията на президента.

Кръглият площад е пълен с хора, които се въртят наоколо, плачат или просто седят и снегът ги затрупва. Точно тук ми е мястото. Проправям си с криволичене път през площада до резиденцията, като се препъвам се в изоставени съкровища и замръзнали крайници. На половината път дотам си давам сметка за бетонната барикада. Тя е висока около метър и двайсет и обхваща голям правоъгълник пред резиденцията. Човек би си казал, че това място ще е празно, но то е претъпкано с бегълци. Може би това е групата, която е избрана да бъде подслонена в резиденцията? Но когато се приближавам, виждам друго. Всички зад барикадата са деца. От едва проходили дечица до тийнейджъри. Изплашени и премръзнали. Скупчени на групички или треперещи на земята. Няма да ги пуснат в резиденцията. Затворени са като в кошара, от всички страни ги охраняват миротворци. Веднага разбирам, че целта не е да ги предпазят. Ако Капитолът искаше да ги защити, щяха да бъдат в някой подземен бункер. Целта е да защитят Сноу. Децата са неговият човешки щит.

Настъпва суматоха и тълпата се устремява наляво, като ме понася натам, настрани — отдалечавам се от целта си. Чувам викове: „Бунтовниците! Бунтовниците!“ и разбирам, че сигурно са направили пробив. Инерцията ме праща към един пилон и се вкопчвам в него. С помощта на въжето, което виси от върха, се повдигам и се изтеглям от притискащите ме тела. Да, виждам как бунтовническата армия нахлува на Кръглия площад и изтласква бегълците обратно към булевардите. Оглеждам района за „клопки“, които със сигурност трябва да избухнат. Но това не се случва. Случва се друго:

Ховъркрафт, означен с герба на Капитола, се появява от нищото точно над барикадираните деца. Десетки сребърни парашути се посипват като дъжд върху тях. Дори в този хаос, децата знаят какво съдържат сребърните парашути. Храна. Лекарства. Подаръци. Те жадно ги грабват, мъчат се да развържат връзките с премръзнали пръсти. Ховъркрафтът изчезва, минават пет секунди и после двайсетина парашута експлодират едновременно.

От тълпата се надига вопъл. Снегът е почервенял и осеян с части от малки тела. Много от децата умират веднага, но други лежат агонизиращи на земята. Някои се клатушкат безмълвно наоколо, втрещени в останалите сребърни парашути в ръцете си, сякаш в тях все още може да има нещо ценно. Разбирам, че миротворците не са

очаквали това от начина, по който издърпват рязко барикадите, за да разчистят пътека до децата. Нова група бели униформи се втурва в пролуката. Но това не са миротворци. А медици. Бунтовнически медици. Бих разпознала тези униформи навсякъде. Те се разпръсват сред децата, с медицински комплекти в ръце.

Първо зървам русата плитка, която се спуска по гърба ѝ. После, когато смъква палтото си, за да покрие едно стенещо дете, забелязвам патешката опашка, образувана от неприбраната ѝ блуза. Реагирам по същия начин, както в деня, когато Ефи Тринкет изтегли името ѝ по време на Жътвата. Изглежда съм се пуснала, защото осъзнавам, че съм в основата на пилона и не си спомням станалото през последните няколко секунди. После разбутвам тълпата, точно както направих предишния път. Опитвам се да изкреця името ѝ достатъчно силно, за да надвикам глъчката. Вече съм почти там, почти до барикадата, когато тя сякаш ме чува. Защото само за миг тя ме зърва, устните ѝ оформят името ми.

И точно тогава избухват и другите парашути.

Вярно или не? Горя. Огнените кълба, които избухват от парашутите, политат над барикадите, издигат се в снежния въздух и се приземяват в тълпата. Точно се обръщам да тръгна, когато едно ме уцелва, прокарва огнения си език по гърба ми и ме превръща в нещо ново. В същество, неугасимо като слънцето.

Огненият мут познава едно-единствено усещане: агонията. Не вижда, не чува, не изпитва друго чувство, освен как плътта му безмилостно изгаря. Навярно има периоди на безсъзнание, но има ли значение, ако не мога да намеря облекчение в него? Аз съм птицата на Цина, възпламенена, неистово летяща, за да избяга от нещо неизбежно. От тялото ми израстват огнени пера. Пляскането с криле само разпалва огъня. Изгарям.

Най-после крилете ми започват да отслабват. Губя височина, а гравитацията ме притегля в разпенено море с цвета на очите на Финик. Нося се по гръб, който продължава да гори и под водата, но сега агонията преминава в болка. Нося се без посока, неспособна да направлявам движението си, когато идват те. Мъртвите.

Онези, които обичах, летят като птици в откритото небе над мен. Реят се, кръжат във въздуха, викат ме да полетя с тях. Отчаяно искам да ги последвам, но морската вода напоява крилете ми и е невъзможно да ги повдигна. Онези, които мразех, плуват във водата — ужасяващи същества, покрити с люспи, които разкъсват солената ми плът с остри като игли зъби. Хапят отново и отново. Завличат ме под повърхността.

Една малка бяла птица, обагрена в розов оттенък, се спуска надолу, забива нокти в гърдите ми и се опитва да ме задържи на повърхността. „*Не, Катнис! Не! Не можеш да потънеш!*“

Но онези, които мразех, печелят, и ако продължи да държи, с нея също ще бъде свършено. „*Пусни ме, Прим!*“ И тя ме пуска.

Потъвам надолу, изоставена от всички. Чувам само звука от дишането си, огромното усилие, което е нужно да изхвърля водата, да я изтласкам от дробовете си. Искам да спра, опитвам се да задържа дъха си, но морето нахлува и се отдръпва против волята ми. „*Оставете ме*

да умра. Оставете ме да последвам останалите“, умолявам онези, които ме задържат тук. Няма отговор.

Така минават дни, години, може би векове. Мъртва съм, но не ми разрешават да умра. Жива съм, но все едно че съм умряла. Изпитвам такава самота, че всеки, всичко, колкото и да е ужасно, ще бъде добре дошло. Но когато най-после при мен идва някой, той има сладък вкус. Морфлинг. Тече през вените ми, успокоява болката и усещам тялото си толкова леко, че пак се издигам във въздуха и после се отпускам върху пяната.

Пяна. Наистина се нося върху пяна. Чувствам я с върховете на пръстите си, усещам как обгръща голото ми тяло. Има много болка, но има и нещо като реалност. Гърлото ми сякаш е пълно с пясък. Усещам миризмата на лекарството против изгаряне от първата арена. Чувам гласа на майка ми. Тези неща ме плашат и се мъча да се върна в дълбините, за да ги осмисля. Но няма връщане назад. Постепенно съм принудена да приема това, което съм. Едно момиче, което е понесло тежки изгаряния и е без криле. Без огън. И без сестра.

В ослепително бялата болница в Капитола лекарите вършат своята магия върху мен. Обвиват оголената ми плът в нови слоеве кожа. Залъгват клетките на тялото ми да си мислят, че са мои. Манипулират всяка част от тялото ми, сгъват и разгъват крайниците ми, за да са сигурни, че са ми по мярка. Всички повтарят, че съм извадила късмет. Очите ми са незасегнати. По-голямата част от лицето ми е незасегната. Белите ми дробове реагират на лечението. Ще бъде почти като нова.

Когато кожата ми вече не е толкова чувствителна и може да понесе допира на чаршафите, пристигат още посетители. Морфлингът отваря вратата както за мъртвите, така и за живите. Хеймич е прежълтял и мрачен. Цина шие нова сватбена рокля. Дели бъбри неспирно колко мили са хората. Баща ми изпява всичките четири строфи на „Дървото на обесения“ и ми напомня, че майка ми — която спи в един стол между смените си — не трябва да научи за това.

Един ден осъзнавам какво искат от мен и разбирам, че няма да ми бъде позволено да живея в своята земя на сънищата. Трябва да поемам храна през устата. Да движа сама мускулите си. Да стигна сама до банята. Една кратка поява на президента Коин го потвърждава окончателно.

— Не се тревожи — казва тя. — Пазя го за теб.

Докторите са все по-озадачени защо не съм в състояние да говоря. Правят много изследвания — гласните ми струни са засегнати, но не те са причината. Накрая психиатърът д-р Аурелиус излага теорията, че съм се превърнала в авокс — по-скоро в умствено, отколкото във физическо отношение. Че мълчанието ми е предизвикано от емоционална травма. Въпреки че разполагат със стотици лекарства, той им казва да ме оставят на спокойствие. И така, без да се налага да задавам въпроси за никого и за нищо, хората постоянно ми носят сведения. За войната: Капитолът паднал в деня, когато избухнаха парашутите, сега президентът Коин е начело на Панем и са изпратили войски да потушат малкото останала съпротива от отделни групи в Капитола. За президента Сноу: заловен е, очаква го съдебен процес и със сигурност — екзекуция. За моя екип, наел се с мисията да убие Сноу: Кресида и Полукс са изпратени в окръзите да отразяват разрушенията от войната. Гейл, улучен от два куршума при опит за бягство, прочиства Окръг 2 от миротворци. Пийта още е в отделението за изгаряния. В крайна сметка успял да стигне до Кръглия площад. За семейството ми: Майка ми погребва скръбта си в работа.

Тъй като нямам работа, скръбта ме погребва. Крепи ме единствено обещанието на Коин. Че мога да убия Сноу. А когато свърша и това, няма да ми остане нищо.

Накрая ме изписват от болницата и ми дават стая в резиденцията на президента, която делия с майка си. Тя почти никога не е там — яде и спи на работа. На Хеймич се пада задачата да ме наглежда, да се грижи да се храня и да си пия лекарствата. Това не е лесна работа. Връщам се към старите си навици от Окръг 13. Обикалям без разрешение из резиденцията. Влизам в спални и кабинети, бални зали и бани. Намирам си малки скривалища. Гардероб с кожи. Шкаф в библиотеката. Отдавна забравена вана в помещение с изхвърлени мебели. Местата, които си избирам, са полутъмни, тихи и там е невъзможно да ме открият. Свивам се на кълбо, мъча се да стана още по-малка, да изчезна напълно. Обгърнатата в тишина, непрекъснато въртя около китката си гривната, на която пише „психически дезориентирана“.

Казвам се Катнис Евърдийн. На седемнайсет години съм. Моят дом е Окръг 12. Вече няма Окръг 12. Аз съм Сойката-присмехулка.

Съборих от власт Капитола. Президентът Сноу ме мрази. Той уби сестра ми. Сега аз ще убия него. И тогава Игрите на глада ще приключат...

Периодично се оказвам обратно в стаята си, без да съм сигурна дали съм се върнала там заради нуждата от морфлинг или Хеймич ме е измъкнал от скривалището ми. Храня се, вземам си лекарството и ме принуждават да се къпя. Това, срещу което възразявам, не е водата, а огледалото, което отразява голото ми тяло на огнен мут. Присадената кожа още е розова като на новородено бебе. Кожата, която обявиха за увредена, но подлежаща на спасяване, изглежда зачервена, гореща и разтопена на места. Късчетата от някогашния ми образ проблясват, бели и бледи. Кожата ми прилича на причудлива завивка, ушита от най-различни парчета. Части от косата ми са изгорели напълно: остатъкът е неравно орязан. Катнис Евърдийн, момичето, което гореше. Нямах да ме е грижа особено много, ако гледката не събуждаше спомена за болката. И причината за тази болка. И какво стана точно преди да започне болката. И как гледах малката си сестричка да се превръща в човешка факла.

Няма смисъл да затварям очи. В тъмното огънят гори по-ярко.

Понякога идва д-р Аурелиус. Харесвам го, защото не говори глупости от рода на това, че съм в пълна безопасност, или че знае как не ми се вярва, но един ден пак ще бъда щастлива, или дори как сега нещата в Панем ще се оправят. Просто пита дали ми се говори, а когато не отговарям, заспива на стола си. Струва ми се, че до голяма степен идва при мен, защото има нужда да подремне. Това устройва и двама ни.

Моментът приближава, макар че не мога да посоча точни часове и минути. Хеймич ми съобщава, че президентът Сноу е бил изправен на съд, признат за виновен, и осъден на смърт. Чувам да говорят за това, докато минавам бавно покрай пазачите в коридорите. Донесят в стаята ми костюма на Сойка-присмехулка. Също и лъка, който изглежда почти като нов, но без колчан стрели. Може би защото са пострадали, но по-вероятно защото не бива да имам оръжия. Смътно се питам дали би трябвало да се подготвя за събитието по някакъв начин, но не ми хрумва нищо.

Късно един следобед, след като съм прекарала дълго време на стол до прозореца зад цветния параван, излизам и тръгвам наляво,

вместо надясно. Озовавам се в непозната част на резиденцията и веднага се губя. За разлика от онази част, където съм настанена, тук няма кого да попитам. Въпреки това ми харесва. Съжалявам, че не намерих това място по-рано. Толкова е тихо, с дебелите килими и плътните тапицерии, които поглъщат звука. Меко осветление. Приглушени цветове. Спокойно място. До момента, в който усещам миризмата на розите. Скривам се зад завесите, треперя и нямам сили да побягна, докато очаквам мутовете. Накрая осъзнавам, че не се задават мутове. Но каква е тази миризма? Истински рози? Възможно ли е да съм близо до градината, където растат тези ужасни цветя?

Промъквам се по-нататък по коридора и миризмата става смазваща. Може би не толкова силна като на истинските мутове, но почиста, защото не се смесва с миризмата на отходни води и експлозиви. Завивам зад ъгъла и се оказвам очи в очи с двама изненадани пазачи. Не миротворци, разбира се. Вече няма миротворци. Но не и спретнатите войници в сиви униформи от Тринайсети. Тези двама, мъж и жена, са облечени в парцаливите, събрани оттук-оттам дрехи на истинските бунтовници. Носят превръзки, изглеждат изморени и сега стоят на пост пред вратата към розите. Искам да вляза, но те кръстосват пушките си пред мен.

— Не може да влезете, госпожице — казва мъжът.

— Войник — поправа го жената. — Не може да влезете, войник Евърдийн. Заповед на президента.

Оставам на мястото си и търпеливо ги чакам да свалят пушките си, да разберат, без да им казвам, че зад онези врати има нещо, което ми е нужно. Само една роза. Един-единствен цвят. За да го сложа на ревера на Сноу, преди да го застрелям. Изглежда присъствието ми тревожи пазачите. Точно обсъждат дали да повикат Хеймич, когато зад гърба ми се обажда една жена:

— Пуснете я да влезе.

Разпознавам гласа, но не се сецтам веднага откъде. Не от Пласта, не от Тринайсети, определено не от Капитола. Обръщам глава и се оказвам лице в лице с Пейлър, командира от Окръг 8. Изглежда още по-измъчена, отколкото в болницата, но кой ли не изглежда така?

— На моя отговорност — казва Пейлър. — Тя има право на всичко зад онази врата. — Това са нейни войници, не на Коин.

Те свалят оръжията без възражения и ме пускат да мина.

Влизам в малко антре, отварям двойните стъклени врати и пристъпвам вътре. Миризмата е толкова силна, че преставам да я усещам. Влажният мек въздух разхлажда приятно горещата ми кожа. И розите са великолепни. Безкрайни редици от пищни цветове в розово, оранжево като залеза и дори бледосиньо. Вървя бавно през пътеките от грижливо подрязани растения и гледам, но не пипам, защото съм научила от горчив опит колко смъртоносни могат да бъдат тези прекрасни цветя. Разпознавам я от пръв поглед — намира се на върха на строен храст. Великолепна бяла току-що напъпила роза. Издърпвам левия ръкав, за да покрия ръката си и да не докосвам цветето, вземам градинарски ножици, допирам ги до стъблото и чувам гласа:

— Тази е хубава.

Ръката ми трепва, ножиците се затварят с щракване и прерязват стъблото.

— Разбира се, цветните също са хубави, но белите са съвършени.

Все още не го виждам, но гласът му като че ли идва от съседния ред червени рози. Стискам внимателно стъблото на розата през ръкава си, заобикалям розите и го виждам — седи на ниско столче, облегал на стената. Както винаги е обръснат и добре облечен, но е превит под тежестта на белезници, окови на краката, проследяващи устройства. На ярката светлина кожата му е бледа, нездравно зелена. Държи бяла кърпичка, покрита с петна прясна кръв. Дори в този вид змийските му очи блестят ярко и студено.

— Надявах се, че ще намериш пътя до жилището ми.

Жилището му. Влязла съм без позволение в дома му, както той се промъкна като змия в моя миналата година, съскащ заплахи с лъхация си на кръв и рози дъх. Тази оранжерия е една от неговите стаи, може би любимата му; може би в по-добри времена той лично се е грижил за растенията. Но сега тя е част от затвора му. Ето защо ме спряха пазачите. И ето защо Пейлър ме пусна да вляза.

Предполагах, че ще е затворен на сигурно място в най-дълбокото подземие, което може да се намери в Капитола, а не настанен в удобство и лукс. И въпреки това Коин го е оставила тук. Вероятно за да създаде прецедент. Така че ако някой ден и тя изпадне в немилост, да е ясно, че президентите — дори най-жалките — получават специално отношение. Кой знае кога може да помръкне собствената ѝ власт?

— Има толкова много неща, които би трябвало да обсъдим, но усещам, че посещението ти ще е кратко. Затова, първо най-важното. — Той започва да кашля и когато отдръпва кърпичката от устата си, тя е по-червена. — Исках да ти кажа колко много съжалявам за сестра ти.

Дори в моето безчувствено, дрогирано състояние, при тези думи болка пробужда тялото ми. Напомня ми, че жестокостта му не познава граници. И как дори като отива в гроба, пак ще се опитва да ме унищожи.

— Толкова напразна, толкова ненужна. Дотогава вече всеки можеше да види, че играта е свършила. Всъщност, точно се готвех да издам официален указ за капитулация, когато пуснаха парашутите. — Очите му са приковани върху мен, немигащи, за да не пропусне и секунда от реакцията ми. Но това, което каза, звучи безсмислено. Когато *те* пуснаха парашутите? — Е, наистина не мислеше, че аз съм дал заповедта, нали? Забрави очевидния факт, че ако имах действащ ховъркрафт на свое разположение, щях да го използвам, за да се измъкна. Но като оставим това настрана, за каква цел можеше да послужи това? И двамата знаем, че съм способен да убивам деца, но не съм прахосник. Аз отнемам живот по съвсем конкретни причини. А нямах причина да унищожавам деца от Капитола. Абсолютно никаква.

Питам се дали следващият пристъп на кашлица е инсцениран, за да имам време да осмисля думите му. Той лъже. Разбира се, лъже. Но лъжата е примесена и с нещо друго.

— Трябва обаче да призная, че това беше майсторски ход от страна на Коин. Мисълта, че бомбардирам собствените ни безпомощни деца, на мига прекърши и малкото останала вяръност, която хората изпитваха към мен. След това нямаше истинска съпротива. Знаеше ли, че го излъчиха на живо? Ясно е, че Плутарх е имал пръст в това. И в парашутите. Е, един гейм-мейкър трябва да мисли точно по този начин? — Сноу попива ъгълчетата на устата си. — Сигурен съм, че целта му не е била сестра ти, но се случват такива неща.

Вече не съм със Сноу. Сега съм в Отдела за специални оръжия в Тринайсети с Гейл и Бийти. Разглеждам плановете, основани върху капаните на Гейл. Замислени да използват съчувствието на хората. Първата бомба убива жертвите. Втората — спасителите. Спомням си думите на Гейл:

„Двамата с Бийти следваме същите правила, с които си е служил президентът Сноу, когато е обработил Пийта с отрова от хрътоси“.

— Моят провал — казва Сноу — беше в това, че толкова бавно схванах плана на Коин. Да остави Капитола и окръзите да се унищожат взаимно, а после да се включи и да вземе властта, след като Тринайсети е останал почти невредим. Така че не се заблуждавай — тя се канеше да заеме мястото ми още от самото начало. Не би трябвало да се изненадвам. В края на краищата, именно Тринайсети започна бунта, който доведе до Тъмните дни, а после изостави останалите окръзи, когато бунтът се оказа неуспешен. Но аз не наблюдавах Коин. Наблюдавах теб, Сойката-присмехулка. А ти наблюдаваше мен. Страхувам се, че и двамата бяхме изиграни.

Отказвам да приема, че това е истина. След някои неща дори аз не мога да оцелея. Изричам първите си думи след смъртта на сестра ми:

— Не ти вярвам.

Сноу поклаща глава с престорено разочарование:

— О, скъпа ми госпожице Евърдийн, нали се разбрахме да не се лъжем.

Навън в коридора, застанала точно на същото място, ме чака Пейлър.

— Намери ли каквото търсеше? — пита тя.

В отговор вдигам бялата напъпила роза и си тръгвам с препъване. Връщам се по някакъв начин в стаята си, защото следващото нещо, за което си давам сметка, е как пълня чаша с вода в банята и потапям розата в нея. Отпускам се на колене върху студените плочки и присвивам очи към цветето, тъй като на флуоресцентната светлина ми е трудно да се фокусирам върху белотата. Хващам гривната си и я извивам като турникет, докато почва да ме боли. Надявам се, че болката ще ми помогне да се придържам към реалността така, както помагаше на Пийта. Трябва да продължавам да упорствам. Трябва да науча истината за това, какво се е случило.

Има две възможности, макар че свързаните с тях подробности може и да варират. Първо моята версия — Капитолът изпраща ховъркрафта, пуска парашутите и жертва живота на собствените си деца, знаейки, че бунтовниците ще им се притекат на помощ. Има доказателства в подкрепа на това. Гербът на Капитола върху ховъркрафта, няма стрелба от земята, Капитолът отдавна използва децата като средство в битката си срещу окръзите. Другата възможност е Сноу да казва истината. Ховъркрафт на Капитола с екипаж от бунтовници бомбардира децата, за да ускори края на войната. Но ако случаят е такъв, защо Капитолът не обстрелваше неприятеля? Поради елемента на изненада? Не са имали отбрана? Децата са ценни за Окръг 13 или поне така е изглеждало винаги. Е, без мен, може би. След като престанах да бъда от полза, можех да бъда пожертвана. Макар че в тази война вече отдавна не ме смятат за дете. И защо биха го сторили, след като знаят, че собствените им медици вероятно ще реагират и ще бъдат покосени от втория взрив? Не биха го направили. Невъзможно. Сноу лъже. Манипулира ме, както винаги. Надява се да ме настрои срещу бунтовниците и може би да ги унищожи. Да. Разбира се.

Тогава какво ме измъчва? Първо, двойно експлодиращите бомби. И Капитолът би могъл да има същите, но за бунтовниците знам със сигурност. Изобретението на Гейл и Бийти. После налице е фактът, че Сноу не направи опит за бягство, когато знам, че е ненадминат в уменията си да оцелява. Не мога да повярвам, че не е имал скривалище някъде, някой бункер, зареден с провизии, в който би могъл да изживее остатъка от жалкия си змийски живот. И накрая, налице е преценката му за Коин. Не може да се отрече, че тя направи точно каквото каза той. Остави Капитола и окръзите да се унищожат взаимно, а после се намеси, за да вземе властта. Дори и такъв да е бил планът ѝ, това не означава, че тя е пуснала парашутите. Победата вече беше в ръцете ѝ. Всичко беше в ръцете ѝ.

Освен аз.

Припомням си как реагира Богс, когато признах, че не съм се замисляла много кой ще е наследникът на Сноу. *„Ако незабавният ти отговор не е «Коин», тогава си заплаха. Ти си лицето на бунта. Можеш да имаш повече влияние от всеки друг. Външно изглежда, че най-много, което си правила досега, е просто да я търпиш“*.

Внезапно се сецам за Прим, която още нямаше и четиринайсет години, още не беше достатъчно голяма, за да ѝ дадат званието „войник“, но по някакъв начин беше изпратена да работи на предните линии. Как се е случило подобно нещо? Не се съмнявам, че сестра ми би поискала това. Сигурно е и че би се справила по-добре от много възрастни. Но все пак някой на много високо командно ниво е трябвало да разреши изпращането на тринайсет годишно дете в бойни действия. Дали Коин го е направила с надеждата, че загубата на Прим ще ме извади напълно от релси? Или най-малкото ще ме накара да застана твърдо на нейна страна? Дори не би било нужно да става пред очите ми. От Кръглия площад щяха да предават безброй камери. И да запечатат този миг завинаги.

Не, сега полудявам, изпадам в някакво състояние на параноя. За мисията би трябвало да знаят прекалено много хора. Все някой щеше да проговори. А може би не? Кой друг би трябвало да знае, освен Коин, Плутарх и малък, предан или лесен за пожертване екип?

Отчаяно се нуждая от помощ, за да намеря отговора, само че всички, на които имам доверие, са мъртви. Цина. Богс. Финик. Прим. Тук е Пийта, но той може да изказва само предположения, а и кой знае

в какво състояние е умът му. Остава ми само Гейл. Той е далече, но дори и да беше до мен, дали бих могла да му се доверя? Какво бих могла да кажа, как бих могла да се изразя, без да намекна, че точно неговата бомба е убила Прим? Тъй като това е невъзможно, значи Сноу лъже.

В крайна сметка ми остава само един човек, към когото мога да се обърна, който може да знае какво се е случило и който може би още е на моя страна. Ще бъде рисковано дори само да засегна темата. Само че дори Хеймич да си играе с живота ми на арената, едва ли би ме издал на Коин. Каквито и проблеми да имаме помежду си, предпочитаме да решаваме разногласията си на четири очи.

С усилие се надигам от плочките, излизам и прекосявам коридора до стаята му. Когато почукването ми остава без отговор, се вмъквам вътре. Уф! Удивително е колко бързо може да превърне всяко място в истинска кочина. Навсякъде се търкалят чинии с недоядена храна, празни бутилки и изпочупени мебели след пианско буйство. Той лежи, размъкнат и некъпан, сред усуканите чаршафи на леглото си, в несвяст.

— Хеймич! — Разтърсвам го за крака. Разбира се, това е недостатъчно. Все пак правя още няколко опита, преди да плисна каната с вода в лицето му. Той се свестява с вик и размахва напосоки ножа си. Очевидно продължава да живее в ужас въпреки края на властването на Сноу.

— О-о, ти ли си — казва той. По гласа му разбирам, че още не е съвсем изтрезнял.

— Хеймич...

— Я чуите само. Сойката-присмехулка си намери гласа. Е, Плутарх ще е доволен. — Той се засмива и отпива голяма глътка от една бутилка. — Защо съм целият мокър? — Пускам каната зад гърба си в купчина мръсни дрехи.

— Трябва да ми помогнеш.

Хеймич се оригва и наоколо се разнасят изпарения от концентрат.

— Какво има, скъпа? Пак неприятности с момчетата? — Не знам защо, но това ме засяга по начин, по който Хеймич рядко успява. Сигурно проличава по лицето ми, защото дори все още пиан, той се опитва да си вземе думите назад: — Добре, не е смешно. — Вече съм

на вратата. — Не е смешно! Върни се! — От глухото тупване, с което тялото му се удря в пода, предполагам, че безуспешно се е опитал да ме последва.

Лутам се из резиденцията и изчезвам в един гардероб, пълен с копринени дрехи. Свалям ги от закачалките, правя купчина, а после се заравям в нея. В хастара на джоба си намирам случайно останала таблетка морфлинг и я гълтам на сухо, за да спра надигащата се истерия. Това обаче не е достатъчно да оправи нещата. Хеймич ме вика някъде отдалече, но в неговото състояние няма да ме намери. Особено тук, в новото ми скривалище. Увита в коприна, аз се чувствам като гъсеница в пашкул, която очаква преобразяването си. Винаги съм предполагала, че това е мирно и спокойно състояние. Отначало наистина е така. Но с напредването на нощта се чувствам все повече като хваната в капан, задушавам се от копринените превръзки и не мога да се измъкна, докато не се преобразя в нещо красиво. Гърча се и се мъча да се освободя от съсипаното си тяло и да намеря тайната как да ми поникнат безупречни криле. Въпреки огромното усилие си оставам грозно и ужасно създание, хвърлено в сегашната си форма от експлозията на бомбите.

Срещата със Сноу отваря вратата към стария ми репертоар от кошмари. Сякаш отново съм ужилена от хрътосите. Потапям се във вълна от ужасяващи образи с кратък отдых, който погрешно приемам за събуждане — само за да се потопя в следващата. Когато охраната най-после ме намира, седя на пода на гардероба, омотана в коприна и се раздирам от писъци. Отначало се съпротивлявам, но те успяват да ме убедят, че искат да ми помогнат, смъкват от мен задушавашите дрехи и ме отвеждат в стаята ми. По пътя минаваме покрай един прозорец и виждам как над Капитола настъпва сивото, снежно утро.

Измъчван от ужасен махмурлук, Хеймич чака с шепа хапчета и поднос с храна, която никой от нас няма сили да преглътне. Прави вълнителен опит да ме накара да проговоря отново, но когато вижда, че е безсмислено, ме изпраща да взема вана, която някой ми е приготвил. Ваната е дълбока, до дъното водят три стъпала. Отпускам се в топлата вода, седя покрита със сапунена пяна и се надявам лекарствата да подействат скоро. Погледът ми се фокусира върху розата, която през нощта е разцъфнала, изпълвайки наситения с пара въздух със силното си ухание. Надигам се и посягам за хавлиена кърпа, за да притъпя

миризмата, когато чувам плахо почукване, вратата на банята се отваря и виждам три познати лица. Те се опитват да ми се усмихнат, но дори Вения не успява да скрие шока си при вида на обезобразеното ми тяло.

— Изненада! — изписква Октавия и после се разплаква. Появата им ме озадачава, докато не осъзнавам, че това трябва да е той — денят на екзекуцията. Дошли са да ме подготвят за камерите. Да ме преобразят до Нулево ниво на красота. Нищо чудно, че Октавия плаче. Това е невъзможна задача.

Докосват покритата ми с кърпки кожа съвсем леко от страх да не ми причинят болка, затова се изплаквам и избърсвам сама. Казвам им, че вече почти не усещам болката, но Флавий все пак потръпва, докато ме загръща в халат. В спалнята ме чака нова изненада. Седи с изправен гръб на един стол. Излъскана е от перуката в цвят на златист металик до лачените обувки на висок ток и държи бележник. Забележително непроменена, с изключение на празното изражение в очите.

— Ефи — казвам аз.

— Здравей, Катнис. — Тя се изправя и ме целува по бузата, сякаш нищо не се е случило след последната ни среща — вечерта преди Юбилейните игри. — Е, изглежда ни предстои още един голям, голям, много голям ден. Така че защо не започнеш с приготвянията, а аз ще отскоча да видя как върви организацията.

— Добре — казвам на гърба ѝ.

— Говори се, че Плутарх и Хеймич са положили доста усилия да я опазят жива — коментира Вения полугласно. — Затвориха я след бягството ти, което помогна.

Доста пресилено твърдение. Ефи Тринкет — бунтовник. Но не искам Коин да я убие, затова си отбелязвам наум да я представя така, ако ме питат.

— Добре, че Плутарх отвлече и вас тримата.

— Ние сме единственият подготвителен екип, който е още жив. А всички стилисти от Юбилейните игри са мъртви — казва Вения. Не уточнява кой ги е убил. Започвам да се питам дали има значение. Тя предпазливо хваща едната от осеяните ми с белези ръце и я оглежда. — Е, какво мислите за ноктите? Червени или може би гарваново черни?

Флавий извършва истинско чудо с косата ми, като успява да изравни предната част и в същото време подрежда по-дългите кичури

така, че да скриват оголените места отзад. Тъй като лицето ми не е пострадало от пламъците, то не създава особени трудности. Щом обличам костюма на Сойка-присмехулка, единствените видими белези са по врата ми, по горната част на ръцете, китките и дланите. Октавия прикрепва брошката с форма на сойка-присмехулка над сърцето ми и отстъпваме назад да погледнем в огледалото. Не мога да повярвам колко нормална са ме направили да изглеждам външно, докато вътрешно се чувствам съсипана.

На вратата се почуква и влиза Гейл.

— Може ли за минута? — моли той. В огледалото наблюдавам подготвителния си екип. Тъй като не са сигурни къде да отидат, те се блъскат един в друг няколко пъти, а после се затварят в банята. Гейл застава зад мен и оглеждаме взаимно отраженията си. Търся нещо, за което да се хвана, някаква следа от момичето и момчето, които се срещнаха случайно в гората преди пет години и станаха неразделни. Питам се какво ли щеше да се случи с тях, ако момичето не беше избрано по време на Жътвата за Игрите на глада. Дали щеше да се влюби в момчето, дори да се омъжи за него? И дали някога в бъдещето, когато братята и сестрите вече са отгледани и пораснали, щеше да избяга с него в гората и да остави Окръг 12 завинаги зад гърба си? Дали щяха да бъдат щастливи, далече в пустошта или това особено, тъжно чувство между тях щеше да се яви и без помощта на Капитола?

— Донесох ти това. — Гейл вдига един колчан. Вземам го и виждам, че вътре има само една обикновена стрела. — Идеята е да бъде символично. Как даваш последния изстрел от войната.

— Ами ако не улуча? — питам аз. — Дали Коин ще я вземе и ще ми я донесе? Или сама ще простреля Сноу в главата?

— Ще улучиш. — Гейл нагласява колчана на рамото ми.

Стоим лице в лице, без да се поглеждаме в очите.

— Не дойде да ме видиш в болницата. — Той не отговаря, така че накрая просто го казвам: — Твоята бомба ли беше?

— Не знам. И Бийти не знае — отговаря той. — Има ли значение? Винаги ще си мислиш така.

Той ме чака да отрека: искам да отрека, но е вярно. Дори сега виждам проблясването, което я възпламенява, усещам горещината на

пламъците. И никога няма да съм в състояние да отделя този момент от Гейл. Мълчанието е моят отговор.

— Това беше единственият ми коз — че се погрижих за семейството ти — казва той. — Стреляй точно. — Докосва бузата ми и си тръгва. Искам да го повикам да се върне и да му кажа, че сгреших. Че ще намеря начин да се примиря. Да си спомня обстоятелствата, при които той създаде бомбата. Да взема предвид собствените си неппростими престъпления. Да открия истината за това, кой е пуснал парашутите. Да докажа, че не са били бунтовниците. Да му простя. Но тъй като не мога, ще се наложи да понасям болката.

Ефи идва да ме отведе на някаква среща. Вземам лъка и в последния момент си спомням за розата, която блести в своята чаша с вода. Отварям вратата на банята и намирам членовете на подготвителния си екип, седнали един до друг на ръба на ваната, прегърбени и сломени. Спомням си, че не съм единствената, чийто живот е бил съсипан.

— Хайде — казвам им аз. — Публиката чака.

Очаквам работна среща, в която Плутарх, като продуцент на предаването, ще ме инструктира къде да застана и какво да кажа, преди да застрелям Сноу. Вместо това влизам в стая, където около масата седят шестима души. Пийта, Джоана, Бийти, Хеймич, Ани и Енобария. Всички са облечени в сивите бунтовнически униформи на Окръг 13. Никой не изглежда особено добре.

— Какво е това? — питам.

— Не сме сигурни — отговаря Хеймич. — Прилича на събиране на оцелелите победители.

— Само ние ли сме останали? — питам.

— Цената на славата — казва Бийти. — И двете страни са ни набелязали като мишени. Капитолът уби победителите, за които подозираше, че са бунтовници. Бунтовниците убиха онези, за които смятаха, че са в съюз с Капитола.

Джоана поглежда намръщено Енобария:

— А тя какво прави тук?

— Тя е защитена по силата на така нареченото Споразумение „Сойка-присмехулка“ — казва Коин, която влиза след мен. — С което Катнис Евърдийн се съгласи да подкрепи бунтовниците срещу

имунитета на заловените победители. Катнис спази своята част от сделката, и следователно и ние ще спазим нашата.

Енобария се усмихва на Джоана.

— Не гледай толкова самодоволно — казва Джоана. — Пак ще те убием.

— Седни, ако обичаш, Катнис — казва Коин, като затваря вратата. Сядам между Ани и Бийти, като внимателно поставям розата на Сноу на масата. Както обикновено, Коин минава право на въпроса. — Поканих ви тук, за да уредим един спор. Днес ще екзекутираме Сноу. В предишните седмици стотици негови съучастници в потисничеството на Панем бяха осъдени и сега очакват смъртта си. Въпреки това, окръзите са понесли толкова много страдания, че според жертвите тези мерки са недостатъчни. Всъщност мнозина призовават за пълно унищожение на гражданите на Капитола. В интерес на поддържането на достатъчна численост на населението обаче, не можем да си позволим това.

През водата в чашата виждам разкривения образ на едната ръка на Пийта. Белезите от изгаряне. Сега и двамата сме огнени мутове. Вдигам очи към челото му, което пламъците са обгорили, като са опърлили веждите и за малко са пропуснали очите. Същите онези сини очи, които едно време в училище срещаха моите, а после бързо поглеждаха настрана. Точно както сега.

— Затова беше предложена алтернатива. Тъй като с колегите не можем да стигнем до единодушно съгласие, се споразумяхме да оставим победителите да решат. Планът ще бъде одобрен при мнозинство от четирима души. Никой не може да се въздържа от гласуване — казва Коин. — Предложено беше, вместо да елиминираме цялото население на Капитола, да проведем едно последно, символично издание на Игрите на глада, като използваме децата, които са преки роднини на хората, държали най-голямата власт.

Всички се обръщаме към нея.

— Какво? — казва Джоана.

— Да проведем нови Игри на глада, като използваме деца от Капитола — казва Коин.

— Шегувате ли се? — казва Пийта.

— Не. Трябва също да ви кажа, че ако наистина проведем тези Игри, ще се знае, че това е било направено с вашето съгласие, но

заради собствената ви сигурност ще запазим в тайна кой как е гласувал — казва ни Коин.

— Това идея на Плутарх ли беше? — пита Хеймич.

— Беше моя — казва Коин. — Струваше ми се, че така ще удовлетворим нуждата от отмъщение с цената на най-малко жертви. Можете да гласувате.

— Не! — избухва Пийта. — Гласувам „не“, разбира се! Не може да има нови Игри на глада!

— Защо не? — пита Джоана. — На мен ми се струва съвсем честно. Сноу дори има малка внучка. Гласувам „за“.

— Аз също — казва Енобария, почти с безразличие. — Нека изпитат ужаса, който сами са създали.

— Затова вдигнахме бунт. Помните ли? — Пийта поглежда останалите. — Ани?

— Аз гласувам „против“ заедно с Пийта — казва тя. — Същото щеше да направи и Финик, ако беше тук.

— Но той не е, защото мутовете на Сноу го убиха — припомня й Джоана.

— Не — казва Бийти. — Това ще създаде лош прецедент. Трябва да престанем да гледаме един на друг като врагове. На този етап единството е най-важно за нашето оцеляване. Не.

— Останаха Катнис и Хеймич — казва Коин.

Дали е било така и тогава? Преди почти седемдесет и пет години? Дали група хора са седнали около заседателната маса и са гласували за Игрите на глада? Дали е имало несъгласни? Дали някой е отправил призив за милост, сподавен от призивите за смъртта на децата от окръзите? Ароматът на розата на Сноу прониква в ноздрите ми, спуска се надолу и гърлото ми се свива в пристъп на отчаяние. Всичките ми любими хора са мъртви, а ние обсъждаме следващите Игри на глада с цел да загинат по-малко хора. Нищо не се е променило. И няма никога да се промени.

Преценявам вариантите си внимателно, премислям всичко. Без да откъсвам очи от розата, казвам:

— Гласувам „за“... заради Прим.

— Хеймич, твоят глас е решаващ — казва Коин.

Разгневен, Пийта се опитва да внуши на Хеймич в какво зверство може да стане съучастник, но усещам, че Хеймич ме гледа.

Значи това е моментът. Когато ще открием точно колко си приличаме и колко много ме разбира той в действителност.

— Аз гласувам със Сойката-присмехулка — казва той.

— Отлично. Това решава вота — казва Коин. — Сега вече трябва да заемем местата си за екзекуцията.

Докато минава покрай мен, вдигам чашата с розата:

— Може ли да се погрижите Сноу да носи това? Точно над сърцето си?

Коин се усмихва:

— Разбира се. И ще се погрижа да научи за Игрите.

— Благодаря — казвам.

В стаята влизат много хора и ме заобикалят. Последното полагане на пудра, инструкциите от Плутарх, докато ме водят към входните врати на резиденцията. Кръглият площад прелива от хора, пълни са и страничните улици. Останалите заемат местата си отвън. Охрана. Официални лица. Бунтовнически водачи. Победители. Чувам приветствените възгласи, които показват, че Коин се е появила на балкона. После Ефи ме потупва по рамото и излизам навън в студената светлина на зимното слънце. Отивам до мястото си, придружена от оглушителния рев на тълпата. Според инструкциите се обръщам така, че да ме виждат в профил и чакам. Когато извеждат Сноу през вратата, зрителите полудяват. Завързват ръцете му зад една колона, което е ненужно. Няма къде да избяга. Няма къде да отиде. Това не е широката сцена пред Тренировъчния център, а тясната тераса пред резиденцията на президента. Нищо чудно, че никой не си даде труд да ме накара да се упражнявам. Той е на десетина метра от мен.

Усещам как лъкът мърка в ръката ми. Посягам назад и издърпвам стрелата. Поставям я, прицелвам се в розата, но наблюдавам лицето му. Той започва да кашля и по брадичката му се стича кървава струйка. Езикът му потрепва над пухкавите устни. Търся в очите му и най-малък признак за някаква емоция, страх, угризения, гняв. Но там е само същото развеселено изражение, с което свърши последният ни разговор. Сякаш той отново изрича думите. *О, скъпа ми госпожице Евърдийн, нали се разбрахме да не се лъжем.*

Прав е. Разбрахме се.

Върхът на стрелата ми се премества нагоре. Отпускам тетивата. Президентът Коин се свлича от стената на балкона и пада тежко на

земята. Мъртва.

В зашеметената реакция, която следва, долавям ясно един звук. Смехът на Сноу. Ужасен клокочещ кикот, придружен от изригване на пенеста кръв, когато започва кашлицата. Виждам го как се навежда напред, бълвайки през устата последните остатъци от живота си, докато охраната го скрива от погледа ми.

Когато сивите униформи започват да ме заобикалят, си мисля какво ли съдържа краткото ми бъдеще като убиец на новия президент на Панем. Разпит, вероятно изтезания, със сигурност публична екзекуция. Как ще се наложи отново да се сбогувам за последен път с шепата хора, които все още заемат място в сърцето ми. Перспективата за това, как ще се наложи да се изправя пред майка си, която сега ще бъде съвсем сама на света, решава въпроса.

— Лека нощ — прошепвам на лъка в ръката си и усещам как застива неподвижно. Вдигам лявата си ръка и извивам глава, за да откъсна със зъби хапчето от ръкава си. Вместо това зъбите ми се забиват в плът. Рязко дръпвам глава назад и се оказвам очи в очи с Пийта, само че сега очите му издържат на погледа ми. От следите от зъби по ръката, която е сложил върху танатоската ми, се стича кръв. — Пусни ме — озъбвам му се, като се опитвам да изтръгна ръката си от хватката му.

— Не мога — казва той. Издърпват ме от него и усещам как откъсват джоба от ръкава ми, виждам как виолетовата таблетка пада на земята, гледам как ботушът на един пазач стъпква последния подарък на Цина. Превръщам се в диво животно — ритам, забивам нокти, хапя, правя всичко, което мога, за да се освободя от тази паяжина от ръце, докато тълпата напират да нахлуе вътре. Пазачите ме вдигат високо, а аз продължавам да се мятам, докато ме носят над гъстата тълпа от хора. Започвам да крещя за Гейл. Не мога да го намеря в множеството, но той ще разбере какво искам. Един точен изстрел, който да сложи край на всичко. Само че няма стрела, няма куршум. Възможно ли е да не ме вижда? Не. Над нас, върху огромните екрани, разположени из Кръглия площад, всички виждат какво се случва. Той гледа, знае, но не

изпълнява нашата уговорка. Точно както аз не го направих, когато го заловиха. Неубедителни извинения за ловци и приятели. И в двата случая.

Сама съм.

В резиденцията ми слагат белезници и превръзка на очите. Ту ме влачат, ту ме носят по дълги коридори, пътуваме нагоре-надолу с асансьори и накрая ме хвърлят на някакъв под, застлан с килим. Свалят ми белезниците и зад мен се затръшва врата. Вдигам превръзката на очите си и виждам, че съм в старата си стая в Тренировъчния център. Онази, в която живях през последните скъпоценни дни преди първите Игри на глада, а после и преди Юбилейните. Леглото е голо, само с матрак, гардеробът зее отворен и е празен, но бих познала тази стая навсякъде.

С огромно усилие се изправям и събличам костюма на Сойката-присмехулка. Всичко ме боли и може би имам един-два счупени пръста, но при боричкането с пазачите най-много е пострадала новата ми розова кожа. Накъсана е като тоалетна хартия, а през лабораторно отгледаните клетки се процежда кръв. Не идват лекари, а и мен не ме е грижа, затова пропълзявам върху дюшека, като очаквам да умра от загуба на кръв.

Нямам такъв късмет. До вечерта кръвта се съсирва — схваната съм, боли ме, кожата ми лепне, но съм жива. С куцукане влизам под душа, нагласявам го на най-нежната програма, която си спомням, без сапун и шампоан, и прикляквам под топлата струя, с лакти на коленете и глава, заровена в ръцете.

Казвам се Катнис Евърдийн. Защо не съм мъртва? Би трябвало да съм мъртва. За всички би било най-добре, ако съм мъртва...

Излизам, стъпвам на килимчето и горещият въздух почти изпича увредената ми кожа, докато я изсуши. Нямам никакви чисти дрехи, които да облека. Нито дори хавлиена кърпа, в която да се загърна. Връщам се в стаята и установявам, че костюмът на Сойка-присмехулка е изчезнал. На негово място има книжен халат. Изпратили са ми ядене от тайнствената кухня и кутийка лекарства за десерт. Залавям се за работа и изяждам храната, изпивам хапчетата и втривам мехлема в кожата си. Сега трябва да се съсредоточа върху начина на самоубийството си.

Свивам се отново на изцапания с кръв дюшек: не ми е студено, но с този книжен халат се чувствам съвсем гола. Да се самоубия, като скоча през прозореца, не е вариант — стъклото на прозореца сигурно е дебело поне трийсет сантиметра. Мога да направя отлична примка, но няма нищо, на което да се обеса. Бих могла да събирам хапчетата си и после да взема смъртоносна доза, но съм сигурна, че ме наблюдават денонощно. Възможно е и в този момент да ме показват на живо по телевизията, а коментаторите да се опитват да анализират какъв може да е бил мотивът ми да убия Коин. При такова постоянно наблюдение почти всеки опит за самоубийство става невъзможен. Отнемането на живота ми е привилегия на Капитола. Отново.

Мога единствено да се предам. Решавам да лежа на леглото, без да ям, да пия и да вземам лекарства. И бих могла да го направя. Просто да умра. Ако не беше абстиненцията от морфлинга. Не малко по малко като в болницата в Тринайсети, а рязко, изведнъж. Сигурно съм била на доста голяма доза, защото когато ме завладява копнежът за него, придружен от тръпки, пронизващи болки и непоносим студ, решимостта ми е смачкана като черупка на яйце. Пълзя на колене, забивам нокти в килима и търся онези скъпоценни таблетки, които захвърлих в един момент, когато се чувствах по-силна. Премислям плана си за самоубийство и решавам да се подложя на бавна смърт с морфинг. Ще се превърна в торба от кости с жълта кожа и огромни очи. Придържам се към плана в продължение на два дни и постигам добър напредък, когато се случва нещо неочаквано.

Започвам да пея. На прозореца, под душа, насън. Час след час балади, любовни песни, планински напеви. Всички песни, на които ме научи баща ми, преди да умре, защото със сигурност в живота ми оттогава насам е имало много малко музика. Удивителното е колко ясно ги помня. Мелодиите, думите. Гласът ми, отначало груб и пресекващ на високите ноти, става по-топъл и се превръща в нещо великолепно. Глас, който би накарал сойките-присмехулки да замлъкнат, а после да се надпреварват да пеem заедно. Минават дни, седмици. Гледам как снеговете падат по перваза отвън пред прозореца ми. И през цялото това време чувам единствено собствения си глас.

Какво ли правят? Защо се бавят? Толкова ли е трудно да се подготви екзекуцията на една малолетна убийца? Продължавам със самоунищожението си. Тялото ми е по-слабо от всякога, а битката ми

срещу глада е толкова ожесточена, че понякога животинската част от мен се поддава на изкушението за намазан с масло хляб или печено месо. Все пак печеля. В продължение на няколко дни се чувствам доста зле и си мисля, че може би най-после напускам този живот, когато осъзнавам, че таблетките морфлинг намаляват. Опитват се постепенно да ме откажат от наркотика. Но защо? Със сигурност ще е по-лесно да се отърват от една дрогирана Сойка-присмехулка пред цяла тълпа. А след това ме осенява ужасна мисъл: ами ако не се канят да ме убият? Ако имат други планове за мен? Някакъв нов начин да ме преобразят, обучат и използват?

Няма да го направя. Ако не мога да се самоубия в тази стая, ще се възползвам от първата попаднала ми възможност навън, за да довърша работата. Могат да ме угояват. Могат да преработят изцяло тялото ми, да ме облекат в хубави дрехи и да ме направят отново красива. Могат да създадат оръжия-мечта, които оживяват в ръцете ми, но никога повече няма да промият мозъка ми, за да ме убедят да ги използвам. Вече не храня никаква вяност към тези чудовища, наречени човешки същества, презирам факта, че самата аз съм такава. Мисля, че в думите на Пийта имаше нещо наистина вярно, когато казваше, че трябва да се унищожим помежду си и да оставим някой свестен вид да поеме нещата в свои ръце. Защото има нещо много сбъркано в едно създание, което жертва живота на децата си, за да намери разрешение на конфликтите си. Можете да го извъртате както искате. Сноу смяташе, че Игрите на глада са ефективно средство за контрол. Коин смяташе, че парашутите ще ускорят изхода на войната. Но в крайна сметка кой спечели от това? Никой. Истината е, че никой няма полза да живее в свят, където се случват такива неща.

След като в продължение на два дни лежа, без да правя опит да ям, да пия или дори да взема таблетка морфлинг, вратата на стаята ми се отваря. Някой прекосява стаята, заобикаля леглото и застава в полезрението ми. Хеймич.

— Процесът срещу теб приключи — казва той. — Хайде. Прибираме се вкъщи.

Вкъщи? За какво говори той? Моят дом вече го няма. А дори да беше възможно да отида на това въображаемо място, аз съм прекалено слаба да се движа. Появяват се разни непознати. Рехидратират ме и ме хранят. Къпят ме и ме обличат. Някакъв човек ме вдига като парцалена

кукла, изнася ме на покрива, качва ме на един ховъркрафт и ме пристяга с колан към седалката. Хеймич и Плутарх седят срещу мен. След няколко мига се издигаме във въздуха.

Никога не съм виждала Плутарх в такова добро настроение. Той направо сияе.

— Сигурно имаш милион въпроси! — Не реагирам, но той въпреки това започва да разказва.

След като застрелях Коин, настъпил пълен хаос. Когато врявата утихнала, открили тялото на Сноу, все още завързано за колоната. Мненията са различни — не е ясно дали се е задушил до смърт, докато се е смеел, или го е стъпкала тълпата. Никога всъщност не го е грижа. Набързо били проведени извънредни избори и Пейлър била избрана за президент. Плутарх бил назначен за секретар по комуникациите, което означава, че определя телевизионните програми. Първото важно събитие, излъчено по телевизията, бил моят процес, в който той се явил и като главен свидетел. В моя защита, разбира се. Макар че по-голямата част от заслугата за оневиняването ми трябва да се отдаде на д-р Аурелиус, който очевидно си е заслужил дремките, като ме е представил като безнадеждна лунатичка, изпаднала в шок след продължително участие в бойни действия. Едно условие за освобождаването ми е да остана под неговите грижи, макар че това ще трябва да става по телефона, защото той никога не би живял на такова западно място като Окръг 12, а аз не мога да мръдна оттам до второ нареждане. Истината е, че никой не знае какво точно да прави с мен сега, когато войната свърши, макар Плутарх да е сигурен, че ако избухне нова, биха могли да ми намерят някаква роля. При тези думи той почва силно да се смее. Изглежда не се притеснява, че другите не разбират шегите му.

— За нова война ли се готвиш, Плутарх? — питам аз.

— О, не сега. Сега сме в онзи сладък период, когато всички са съгласни, че ужасите, които преживяхме толкова скоро, не бива никога да се повтарят — казва той. — Но колективното мислене обикновено е краткотрайно. Ние сме непостоянни, глупави същества със слаба памет и невероятна дарба за самоунищожение. Макар че кой знае? Може би този път ще е друго, Катнис.

— Кое? — питам.

— Може би този път ще запомним. Може би сме свидетели на еволюцията на човешката раса. Помисли върху това. — А после ме пита дали бих искала да участвам в едно ново музикално предаване, което започва след няколко седмици. Нещо различно, което ще ми се отрази добре. Обещава да ми изпрати екипа.

Кацаме за малко в Окръг 3 да оставим Плутарх. Той има среща с Бийти, за да модернизират технологията на излъчване. Прощалните му думи към мен са: „Обаждай се“.

Когато отново се издигаме сред облаците, поглеждам Хеймич:

— Защо се връщаш в Дванайсети?

— Изглежда и за мен не могат да намерят място в Капитола — казва той.

Отначало не оспорвам това. Но в мен започват да се промъкват съмнения. Хеймич не е убил никого. Би могъл да отиде навсякъде. Ако се връща в Окръг 12, то е, защото са му наредили.

— Трябва да се грижиш за мен, нали? Като мой ментор? — Той свива рамене. Тогава осъзнавам какво значи това. — Майка ми няма да се върне.

— Не — казва той. Измъква от джоба на якето си един пощенски плик и ми го подава. Гледам красивия, съвършено оформен почерк. — Тя помага за създаването на болница в Окръг Четири. Искане да се обадиш веднага щом пристигнем. — Пръстът ми проследява изящната извивка на буквите. — Знаеш защо не може да се върне. — Да, знам защо. Защото заради баща ми, Прим и пепелищата това място е твърде болезнено за нея. Но очевидно не и за мен. — Искаш ли да знаеш кой още няма да бъде там?

— Не — казвам. — Искане да се изненадам.

Както подобава на един добър ментор, Хеймич ме кара да изям един сандвич, а след това, през остатъка от пътуването, се преструва, че вярва, че спя. Заема се да претършува всяко отделение на ховъркрафта, за да намери алкохола и да го скрие в чантата си. Приземяваме се на поляната в Градчето на победителите през нощта. Прозорците на половината къщи светят, включително тази на Хеймич и моята. Не и в тази на Пийта. Някой е стъкнал огън в кухнята ми. Сядам в люлеещия се стол пред него и стискам здраво писмото от майка ми.

— Е, ще се видим утре — казва Хеймич.

Когато звънтенето на бутилките с алкохол в чантата му заглъхва, прошепвам: „Съмнявам се“.

Не съм в състояние да помръдна от стола. Останалата част от къщата се издига като застрашителен силует — студена, празна и тъмна. Загръщам се с един стар шал и гледам пламъците. Сигурно заспивам, защото следващото, за което си давам сметка, е, че е сутрин и Мазната Сае се суети около печката. Приготвя ми яйца и препечен хляб и седи там, докато изяждам всичко. Не говорим много. Малката ѝ внучка, онази, която живее в свой собствен свят, взема едно кълбо яркосиня прежда от кошницата за плетене на майка ми. Мазната Сае ѝ казва да го върне обратно, но аз казвам, че може да го вземе. Вече никой в тази къща не може да плете. След закуска Мазната Сае измива съдовете и си отива, но когато става време за вечеря, се връща и пак ме кара да ям. Не знам дали се държи като добра съседка или ѝ плащат, но идва два пъти на ден. Тя готви, аз ям. Опитвам се да преценя следващия си ход. Сега нищо не ми пречи да се самоубия. Но изглежда чакам нещо.

Понякога телефонът дълго звъни, но не го вдигам. Хеймич никога не ме посещава. Може би е променил решението си и си е заминал, макар да подозирам, че просто е пиян. Не идва никой, освен Мазната Сае и внучката ѝ. След месеци на самотно затворничество те ми се струват като цяла тълпа.

— Днес пролетта се усеща във въздуха. Би трябвало да излезеш — казва тя. — Да отидеш на лов.

Не съм излизала от къщата. Не съм излизала дори от кухнята, освен за да отида до малката баня, която е точно до нея. Нося същите дрехи, с които тръгнах от Капитола. Единственото, което правя, е да седя пред камината. И да се вирам в неотворените писма, които се трупат на полицата на камината.

— Нямам лък.

— Провери в другите стаи — казва тя.

Тя си тръгва, аз обмислям дали да проверя. Отказвам се. Но след няколко часа все пак отивам, като вървя тихо само по чорапи, за да не разбудя призраците. В кабинета, където пих чай с президента Сноу, намирам кашон с ловджийското яке на баща ми, книгата ни с растенията, сватбената снимка на родителите ми, канелката, която Хеймич ми изпрати и медальона, който Пийта ми даде на арената-

часовник. Двата лъка и един колчан стрели, които Гейл измъкна в нощта на запалителните бомби, лежат на бюрото. Обличам ловното яке и оставям останалите неща недокоснати. Заспивам на дивана в хола. Следва ужасен кошмар, в който лежа на дъното на дълбок гроб и всеки мъртвец, когото познавам по име, идва и хвърля върху мен пълна лопата пепел. Сънят е доста дълъг, като се има предвид списъкът на хората, и колкото по-дълбоко ме затрупват, толкова по-трудно ми е да дишам. Опитвам се да извикам, моля ги да спрат, но пепелта изпълва устата и носа ми и не мога да издам никакъв звук. И въпреки това лопатата продължава да стърже до безкрай.

Стряскам се и се събуждам. Бледата утринна светлина наднича през щорите. Стържещият звук на лопатата продължава. Все още наполовина потопена в кошмара, тичам по коридора, излизам навън и тръгвам покрай къщата, защото сега съм напълно сигурна, че мога да се разкреця на мъртвите. Виждам го и спирам. Копае под прозорците и лицето му е зачервено. В една ръчна количка има пет малки храста.

— Ти се върна — казвам аз.

— Д-р Аурелиус ме пусна да си тръгна от Капитола едва вчера — казва Пийта. — Между другото, поръча ми да ти кажа, че не може вечно да се преструва, че те лекува. Трябва да вдигаш телефона.

Той изглежда добре. Отслабнал е, покрит е с белези от изгаряния като мен, но онова размътено, измъчено изражение е изчезнало от очите му. Оглежда ме леко намръщен. Правя вял опит да отметна косата си от очите и осъзнавам, че е сплъстена на кичури. Чувствам се готова да се отбранявам:

— Какво правиш?

— Тази сутрин отидох в гората и донесох тези. За нея — казва той. — Мислех си, че можем да ги посадим край къщата.

Поглеждам храстите, буците пръст, които висят от корените им и затаявам дъх, когато в съзнанието ми изниква думата *роза*. Готвя се да закрепя на Пийта ужасни неща, когато си спомням цялото име. Не обикновена роза, а вечерна иглика — примроуз. Цветето, на което е кръстена сестра ми. Кимвам на Пийта в знак на съгласие и бързо се връщам в къщата, като заключвам вратата. Но ужасното нещо е вътре, а не вън. Разтреперана от слабост и нервност, изтичвам нагоре по стълбите. На последното стъпало се спъвам и падам на пода. Насилвам се да се изправя и влизам в стаята си. Ароматът е много слаб, но все

още се носи във въздуха. Там е. Бялата роза сред изсушените цветя във вазата. Съсухрена и крехка, но все още запазила онова неестествено съвършенство, култивирано в парника на Сноу. Грабвам вазата, слизам с препъване до кухнята и изхвърлям съдържанието ѝ в жаравата. Когато цветята се запалват, силен син пламък обвива розата и я поглъща. Огънят отново побеждава розите. Разбивам вазата на пода, за по-сигурно.

Пак се качвам горе и разтварям широко прозорците на спалнята, за да прогоня остатъка от вонята на Сноу. Но още я усещам — по дрехите ми и в порите ми. Събличам се и по дрехите ми остават парчета кожа, големи колкото карти за игра. Като избягвам огледалото, заставам под душа и изстъргвам розите от косата си, от тялото си, от устата си. Ярко розова и разтърсвана от тръпки, намирам чисти дрехи. Отнема ми половин час да си вчеса косата. Мазната Сае отключва предната врата. Докато тя приготвя закуската, хвърлям в огъня дрехите, които съм съблякла. По неин съвет изрязвам ноктите си с нож.

Докато ям яйцата, я питам:

— Къде отиде Гейл?

— В Окръг 2. Там заема някаква важна длъжност. Виждам го от време на време по телевизията — казва тя.

Разравям се из душата си и се мъча да доловя гняв, омраза, копнеж. Откривам само облекчение.

— Днес ще отида на лов — казвам аз.

— Е, малко пресен дивеч няма да е излишен — отговаря тя.

Въоръжавам се с лък и стрели и потеглям с намерението да изляза от Дванайсети през Ливадата. Близко до площада има екипи от хора с маски и ръкавици, и конски каруци. Пресяват онова, което е лежало под снега тази зима. Събират останки. Една каруца е спряла пред къщата на кмета. Разпознавам Том, стария колега на Гейл, който спира за миг и бърше потта от лицето си с кърпа. Спомням си, че го видях в Тринайсети, но трябва да се е върнал. Поздравява ме, а аз събирам кураж да попитам:

— Намериха ли някого вътре?

— Цялото семейство. И двамата им работници — казва ми Том.

Мадж. Тиха, мила и смела. Момичето, което ми подари брошката и ми даде име. Преглъщам с усилие. Питам се дали и довечера тя ще се

присъедини към хората от кошмарите ми. Които изсипват пепелта в устата ми.

— Мислех си, че може би тъй като той беше кмет...

— Като кмет на Дванайсети едва ли е имал някакъв шанс — казва Том.

Кимвам и продължавам напред, като внимавам да не поглеждам към дъното на каруцата. Из целия град и Пласта е същото. Жътвата на мъртъвците. Когато приближавам развалините на старата си къща, пътят се задръства с каруци. Ливадата е изчезнала или поне драматично променена. Изкопали са дълбока яма и редят в нея кости — масов гроб за моите хора. Заобикалям дупката и влизам в гората на обичайното място. Обаче няма значение. По оградата вече не тече ток и е укрепена с дълги клони, за да възпира хищниците. Но старите навици умират трудно. Искам да отида до езерото, но нямам сили и едва успявам да стигна до мястото, където се срещяхме с Гейл. Сядам на скалата, където ни засне Кресида — струва ми се прекалено широка без неговото тяло до мен. Няколко пъти затварям очи и броя до десет — мисля си, че щом ги отворя, той ще се е появил изневиделица, напълно безшумно, както правеше толкова често. Налага се да си напомня, че Гейл е в Окръг 2, намерил си е фантастична работа и сигурно целува нечийи други устни.

Денят е от онези, които бяха любими на някогашната Катнис. Ранна пролет. Гората се пробужда след дългата зима. Но приливът на енергия, който започна с появата на игликите, затихва. Когато успявам да стигна обратно до оградата, ми е толкова лошо и съм толкова замаяна, че се налага Том да ме откара вкъщи с каруцата, с която превозват мъртъвците. Да ми помогне да стигна до канапето в хола, където гледам как кълбата прах се въртят в тънките лъчи следобедна светлина.

При звука от съскането рязко завъртам глава, но ми трябва известно време да осъзная, че той е истински. Как може да се е озовал тук? Оглеждам следите от нокти на някакво диво животно, задната лапа, която държи леко вдигната, изпъкналите кости на лицето му. Значи е дошъл пеша, чак от Тринайсети. Може би са го изхвърлили или може би просто там му е било непоносимо без нея, затова е дошъл да я търси.

— Напразно си бил път. Тя не е тук — казвам му аз. Жълтурчето изсъсква отново. — Тя не е тук. Можеш да съскаш колкото си искаш. Няма да намериш Прим. — При звука на името ѝ той вдига глава и се наежва. Вдига притиснатите си към главата уши. Започва да мяука с надежда. — Махай се! — Той успява да избегне възглавницата, която запращам по него. — Махай се! Тук не е останало нищо за теб! — Започвам да треперя, обзета от ярост към него. — Тя няма да се върне! Тя никога вече няма да се върне тук! — Грабвам друга възглавница и се изправям на крака да се прицеля по-добре. Изведнъж сълзите почват да се леят по бузите ми. — Тя е мъртва. — Хващам се за корема, за да притъпя болката. Отпускам се на пети, като люлея възглавницата и плача. — Тя е мъртва, глупав котак такъв. Тя е мъртва. — Нов звук, наполовина плач, наполовина пеене, излиза от тялото ми, давайки гласен израз на отчаянието ми. Жълтурчето също започва да вие. Каквото и да правя, той няма да си отиде. Той обикаля в кръг около мен, точно толкова далече, че да не мога да го стигна, докато вълна след вълна от ридания разтърсва тялото ми, докато накрая губя съзнание. Но той сигурно разбира. Сигурно знае, че се е случило немислимото и за да оцелее, ще са нужни действия, които по-рано са били немислими. Защото часове по-късно, когато се свестявам в леглото си, той е там в лунната светлина. Свит до мен, с будни жълти очи, пазещ ме от нощта.

На сутринта той седи стоически, докато почиствам порязаните места, но при измъкването на тръна от лапата му започва да мяука като малко коте. Накрая и двамата отново плачем, само че този път се утешаваме взаимно. После отварям писмото от майка ми, което Хеймич ми даде, избирам телефонния номер и плача и с нея. Пийта пристига заедно с Мазната Сае и носи топъл хляб. Тя ни приготвя закуска и аз давам всичкия си бекон на Жълтурчето.

Бавно, с много изгубени дни, се връщам към живота. Опитвам се да следвам съвета на д-р Аурелиус и да се занимавам с разни неща, когато едно от тях най-после придобива смисъл. Споделям с него идеята си за книгата и със следващия влак от Капитола пристига голяма кутия пергаментови листове.

Взех идеята от семейната ни книга с растенията. В нея записвахме онези неща, които не можем да поверим само на паметта. Страницата започва с изображение на съответния човек. Снимка, ако

успеем да намерим. Ако не — скица или рисунка от Пийта. После, написани с най-грижливия ми почерк, следват всички детайли, които ще е престъпление да забравим. Как Лейди близна Прим по бузата. Смехът на баща ми. Бащата на Пийта със сладките. Цветът на очите на Финик. Какво можеше да направи Цина с парче копринен плат. Богс, който препрограмира холото. Ру, изправена на пръсти, с ръце, леко разперени настрани, като птица, която се готви да полети. Отново и отново. Подпечатваме страниците със солена вода и обещания да живеем достойно, за да не бъде смъртта им напразно. Хеймич най-после се присъединява към нас и ни разказва за онези двайсет и три години, през които е бил принуден да обучава трибути. Допълненията стават по-малки. Някой стар спомен, който изплува на повърхността. Късна иглика, запазена между страниците. Отделни късчета щастие, като снимката на новородения син на Финик и Ани.

Научаваме се отново да си намираме занимания. Пийта пече. Аз ходя на лов. Хеймич пие, докато алкохолът свършва, а после отглежда гъски, докато пристигне следващият влак. За щастие гъските могат да се грижат чудесно сами за себе си. Не сме сами. Още няколкостотин души се връщат, защото, каквото и да се е случило, това е нашият дом. Тъй като мините са затворени, те разорават пепелищата и засаждат храна. Машини от Капитола разчистват терен за нова фабрика, където ще се произвеждат лекарства. Макар че никой не се грижи за Ливадата, тя пак се раззеленява.

Двамата с Пийта се сближаваме. Все още има моменти, когато той стиска здраво облегалката на някой стол и не я пуска, докато бързо мяркащите се спомени приключат. Аз се будя с писъци от кошмари за мутове и загинали деца. Но ръцете му са там, за да ме утешат. А накрая — и устните му. В нощта, когато изпитвам отново онова усещане — гладът, който ме завладя на брега, — разбирам, че това така или иначе щеше да се случи. Че за да оцелея, ми е нужен не огънят на Гейл, разпален с ярост и омраза. Самата аз имам огън в изобилие. Нужно ми е глухарчето през пролетта. Яркожълтият цвят, който означава възраждане, а не унищожение. Обещанието, че животът може да продължи, независимо колко тежки са нашите загуби. Че може отново да бъде хубаво. И само Пийта може да ми даде това.

Затова после, когато той прошепва: „Ти ме обичаш. Вярно или не?“

Аз му казвам:
— Вярно.

ЕПИЛОГ

Те играят на Ливадата. Танцуващото момиче с тъмна коса и сини очи. Момченцето с руси къдрици и сиви очи, което скоро е проходило и се мъчи да го настигне. Трябваша ми пет, десет, петнайсет години да се съглася. Но Пийта толкова много ги искаше. Когато най-напред почувствах момиченцето да мърда в мен, бях обхваната от ужас, който ми се струваше стар като самия живот. Само радостта от това, да я държа в прегръдките си, можа да го укроти. Да нося него беше лесно, но не много.

Въпросите тепърва започват. Арените са напълно разрушени, мемориалите — построени, вече няма Игри на глада. Но преподават за тях в училище, а момичето знае, че сме участвали в тях. Момчето ще научи след няколко години. Как мога да им разкажа за онзи свят, без да ги изплаша до смърт? Моите деца, които приемат за даденост думите на песента:

*Нататък в полята, там под върбата
в легло от мека зелена трева
глава отпусни и затвори натежали очи.
А когато пак ги отвориш, слънцето ще изгрее.*

*Тук е спокойно, тук е тихо и топло,
тук цветята те пазят от всяка беда.
Тук са сладки мечтите и новото утро
ги сбъдва за нас.
Тук е мястото, дето обичам те аз.*

Моите деца, които не знаят, че играят върху гробище.

Пийта казва, че всичко ще бъде наред. Можем да разчитаме един на друг. Имаме книгата. Можем да ги накараме да разберат по начин,

който ще ги направи по-смели. Но един ден ще трябва да им обясня за кошмарите си. Защо са дошли. И защо никога няма да си отидат.

Ще им кажа как оцелявам. Ще им кажа, че в лошите сутрини ми се струва невъзможно да се насладя на каквото и да било, защото се страхувам, че може да ми бъде отнето. Именно тогава съставям мислено списък на всяко добро дело, което съм видяла някой да извършва. Това е като игра. Все едно и също. Дори малко досадно след повече от двайсет години.

Но има и много по-страшни игри.

БЛАГОДАРНОСТИ

Бих искала да отдам дължимото на следните хора, които посветиха времето, таланта и подкрепата си на „Игрите на глада“.

Най-напред, трябва да благодаря на тримата си изключителни редактори. Кейт Игън, чиято прозорливост, хумор и интелигентност ме направляваха в продължение на осем романа; Джен Рийс, чието ясно проникновение улавя неща, които убягват на повечето от нас; и Дейвид Левитан, който без всякакво усилие редува ролите на рецензент, съчинител на заглавия и главен редактор.

През грубите чернови, хранителното отравяне, всички победи и поражения, вие сте до мен: Розмари Сtimола, в еднаква степен добър съветник и пазител в професионално отношение, мой литературен агент и приятел. И Джейсън Дравис, моят отдавнашен филмов агент — имам късмет, че бдиш над мен, докато се готвим за екранна поява.

Благодаря на дизайнерката Елизабет Б. Паризи и художника Тим О’Брайън за прекрасните корици на книгите, които така успешно уловиха както сойките-присмехулки, така и вниманието на хората.

Поздравления за невероятния екип на издателство *Scholastic*, който изведе „Игрите на глада“ на бял свят: Шийла Мари Еверет, Треиси ван Страатен, Рейчъл Коун, Лесли Гариш, Адриен Вретос, Ник Мартин, Джаки Харпър, Лизет Серано, Катлийн Донахю, Джон Мейсън, Стефани Нуни, Карин Браун, Джой Симпкинс, Джес Уайт, Дик Робинсън, Ели Бъргър, Сюзан Мърфи, Андреа Дейвис Пинкни, целият екип по продажбите в издателство *Scholastic* и всички други, които посветиха толкова много енергия, ум и умения на тази поредица.

На петимата приятели-писатели, на които разчитам най-много: Ричард Реджистър, Мери Бет Бас, Кристофър Сантос, Питър Бакалиан и Джеймс Проимъс — огромна признателност за вашите съвети, за перспективата и смеха.

Специално поднасям обичта си на покойния ми баща Майкъл Колинс, който положи основите за тази поредица с дълбокото си желание да даде на децата си познания за войната и мира, и на майка

ми Джейн Колинс, която ме запозна с древните гърци, научната фантастика и модата (макар че последното не хвана корени); на сестрите ми Кейти и Джоуни; на брат ми Дру; на Дикси и Чарлс Прайър; и на всички членове на голямото ми семейство, чийто ентузиазъм и подкрепа ми помагаша да продължа.

И накрая стигам до съпруга ми Кап Прайър, който прочете най-ранната чернова на „Игрите на глада“, настояваше за отговори на въпроси, които дори не си бях представяла, и беше мой съветник през цялата поредица. Благодаря на него и на прекрасните си деца Чарли и Изабел за ежедневната любов, за търпението и радостта, която ми носят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.